virgil carianopol

CINTEC DE DRAGOSTE

Născut aici, sub arcul meu Carpatic,
Crescut întâi de Domne la inşi,
Iubesc pământul, Obut! meu sălbatic
Şi oric-eaş face tot aşa rămîn.

Legat adînc de tot ce-mi are glia,
De-eastă neşinţă de nemene şi vis,
Imi e mai scump un sat din România
Decît oricare Londră sau Paris.

Nu dau o seară-n ţara mea domnească,
Pe tot ce este-n alte ţări mai străn ;
Cum nu dau Daina noastră, românească,
Pe nici un cîntec care-i pe pămînt.

Nu ştiu isobante. Oriziae minuce.
O port cu mine-n viaţă, zi de zi.
Ştiu şi în suflet ca pe-o rugăciune
Din orice ţară sau pămînt ar fi.

Ştiu să cunosc o pirrcă cînd olesaă ;
Să văd, să-naţi sau să salut Idei,
Cum ţii-i statuie care e frumoasă
Şi a rămas prin frumuseţea ei.

Imi place să colind şi unde este
Ceva măreţ, să stau şi să privesc,
Să mă îmbăt, să-i sui pînă la creste
Şi tot ce e de preţ să-l preţuiesc.

Da-n faţa unei porţi de-ai mei sculptată,
Sau colind unui pic de laicer,
Imi place genunchii şi mînjrea toată
Şi-mi salt iubirea pin-ating de cer.

editura minerva

Lei 8

1146

virgil carianopol

fondată în 1895 bpt serie nouă

virgil carianopol

scară la cer

biblioteca bpt pentru toţi

BIBLIOTECA ALEPH

GLOBUL CĂRȚII DIGITALE

Ilustrația copertei : *Ioan Olaru*

virgil carianopol

scară la cer

PREFAŢA DE C. STANESCU

BIBLIOTECA PENTRU TOŢI • 1983
EDITURA MINERVA • BUCUREŞTI

PREFAȚĂ

Avea dreptate Eugen Lovinescu să scrie, în *Istoria literaturii române contemporane*, cap. *Poezia extremistă*: „O istorie literară implîntată în activitatea curentă, la zi, nu poate fi, în partea nouă, decît provizorie, rămînînd a fi înnădită nu numai la apariții noi, ci la confirmări de talente, nu încă destul de formate în clipa redactării primei sale ediții". În 1937, cînd apăreau aceste rînduri care-l semnalau și pe Virgil Carianopol, poetul publicase însă cinci volume: *Flori de spini* (1931), *Virgil Carianopol* (Poeme, 1933), *Un ocean, o frunte în exil* (1934), *Scrisori către plante* (1936) și *Carte pentru domnițe* (1937). Situarea lui E. Lovinescu se dovedea, chiar în momentul apariției *Istoriei literaturii române contemporane*, deficitară, căci era contrazisă de conținutul, tematica și natura sensibilității poetului. Departe de a fi un veritabil autor de „poezie extremistă", Virgil Carianopol era, de la început, un elegiac și un „eseninian", așa cum va socoti cu dreptate G. Călinescu în *Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent*. Poetul mai publicase, între timp, *Frunzișul toamnei mele* (1938) și *Scară la cer (1940)*, volume care-i fixează în bună măsură profilul și timbrul propriu într-o poezie nutrită de sevele aspre ale pămîntului oltenesc însă filtrate de o sensibilitate delicată, retractilă, melancolică. Spre deosebire de ceilalți poeți proveniți din mediul oltenesc, în primul rînd Tudor Arghezi dar și V. Ciocîlteu, D. Ciurezu sau Radu Gyr, autorul *Scrisorilor către plante* vine cu un „tonus vital" îmblînzit și scrie,

cu simțurile potolite, o poezie în care sufletul, rănit de asprimea și brutalitatea vieții și însetat de zarea unui vis izbăvitor, nu explodează în revoltă vaticinară sau în blestem spumegător ci își caută soluția proprie, convenabilă într-un limbaj simplu al solidarității cu valorile lumii din care a plecat descoperind curînd, cum scrie Al. Piru, o „temă lirică fundamentală" și, anume, depășirea condiției materiale prin *eficiența poeziei :* „Eu sînt bogat, nu-mi pasă că haina mi-este aspră, / Eu nu-s supus la nimeni, eu nu sînt sluga legii... / Visînd tot ce nu este, trăiesc deasupra lumii, / Iubindu-mi nebunia, sînt mai bogat ca regii." Adevărul este că drojdia amărăciunii ca și sentimentul caducității trezesc în poet un adînc dor de elevație, sporesc setea poeziei necontingente, aspirația către culmi, către o „țară de vis" și tărîmuri curate, greu accesibile. Simbolul tutelar al acestei teme lirice de esență romantică este „scara la cer", motivul cel mai frecvent și cu adevărat semnificativ al poeziei lui Virgil Carianopol în creația căruia meditația elevată asupra rostului artei și al creatorului este constantă, ea producînd piese memorabile, „arte poetice" de o factură și pregnanță clasice, cum este antologica *Puritate,* o adevărată capodoperă a credinței în caracterul inalterabil al valorilor :

Hermina-i doar un pic de viață
Un giuvaer ce dă scîntei !
Trăiește-n Nordul numai gheață.
Și-i prinsă pentru-argintul ei.

Ca s-o vîneze, vînătorii
Găsesc un golf de gheață-n jur
Și-i dau cu chinoros pereții
Știind cît ține ea la pur.

Hăitași, cu glasuri ca de fiare,
În aerul vibrînd sonor,
O-mping apoi, strălucitoare,
Pînă ce intră-n golful lor.

Cu mușchi puternici, temerară,
Cu gheare tari, în teci adînci,
Hermina ar putea să sară,
Să fugă dincolo de stînci.

Decît să-și murdărească însă,
Cu negru, albul ei de har,
S-așează pe zăpadă, strînsă,
Și-așteaptă moartea, ca pe-un dar.

E datul ei, îi scrie-n soartă
Să dea cuvînt la veșnicii.
Mai bine să lucească moartă
Decît murdară, printre vii."

Dealtfel, cultul frumuseții naturale, neostentative, este o constantă în creația lui Virgil Carianopol încă de la început, din primele volume, cînd poetul este un peregrin „pe apă și pe uscat", „cînd îmi întorceam drumurile ca vitele de la pășune", cu „mările atîrnate la proră" : țelul călătoriei, al ascensiunilor, al „vagabondajului" blîndului poet „suprarealist" era descoperirea frumuseții, a purității și armoniei într-o lume mohorîtă, tristă, dezarticulată. De aceea, obiectul căutării pare enigmatic, poetul fiind stăpînit de un „demon" trist al veșnicei peregrinări : nestatornicia, condiția „nomadă" sînt, sub aparența ticurilor avangardiste de care s-a atașat la începuturile sale, semne ale dezrădăcinării, ale ruperii de o „matcă originară" insuficient precizată. Poetul pare suspendat într-un strigăt în care răsună acordurile unei adînci decepții : „cine m-a strigat / cînd îmi curățam flautul de cîntece ? / cine m-a cunoscut / cînd în suflet îmi putrezeau femeile de iubire ? / cine mi-a întins brațele / cînd dimineții se tîrau prin casă ca preșurile ? / cine m-a întrebat de mine / cînd îmi întorceam drumurile ca vitele de la pășune ? / cine m-a mîngîiat / cînd liniștea îmi crescuse pe frunte ca un mușchi ? / oh mările atîrnate de proră / deșerturile adormind cu oazele de gît" *(Cine m-a strigat)*. Rătăcirea fără țintă, nostalgia drumurilor nesfîrșite, anxietatea dimineților care

se tîrăsc prin casă ca preșurile etc. sînt formele unui instinct regresiv, de vietate smulsă din mediul său prielnic și silită să trăiască într-o „rezervație" unde nu-și găsește locul. Sufletul poetului năzuiește către „alte zări", mai pure și, în vreme ce-l izbesc monotonia, mizeria, micimea unei lumi cu „gîndurile ca niște oameni în uniformă", imaginația lui zboară către „deșerturile adormind cu oazele de gît". Nostalgia depărtărilor traduce mereu aspirația spre puritate, exprimată în versuri admirabile : „fluturii poate au ceva din tristețea zăpezilor / lăsate de königsberg / și poate vulturii / au ceva din iuțeala trenurilor schimbate la dantzig". În „aventura" modernistă a începuturilor pulsează un instinct atavic irepresibil și se poate desluși în aceste prime volume o curioasă formă de ruptură între conținut și expresie, între natura sufletească a poetului și expresia în care o îmbracă. Fiindcă sufletul poetului este prizonierul unui tărîm pe care nu-l va mai regăsi decît în nostalgiile și reveriile luminoase și decorative, de esență neoclasică și care se vor preciza tot mai mult în volumele deplinei maturități și ale senectuții. Dorul de lumină și seninătate, atmosfera calmă ce va înfășura poezia lui V. Carianopol exprimă conținutul sufletesc constant al amintirii unui paradis pierdut și regăsit alternativ. Bucuriile calme, atmosfera casnică și domestică, absența furtunilor din acest univers poetic cu inflexiuni horațiene în care lucește stins un veșnic soare de toamnă, un astru potolit, cu ardere scăzută dar cu o lumină clară vor da nota dominantă. Iar nevoia de milă și compasiune, de blîndețe și de comunicare umană se va face simțită chiar din primele poeme, „avangardiste", unde, în „serile subțiri ca stamba" poetul adastă, romantic, lîngă o poartă să vină „strigătul de lînă al mîngîierilor". Revolta, mînia și disperarea acestui poet „oltean" vor fi mereu înăbușite, înfundate, estompate ca acest „strigăt de lînă". Cu alte cuvinte, revolta este îngenuncheată de nostalgie iar lupta cu conformismul, cu „gîndurile ca niște oameni în uniformă" a „frunții în exil" a poetului va exclude violența și contestația gălăgioasă : autorul *Scării la cer* este, la nivelul său, un „căutător de absolut", un însetat de puritate iar tonalitățile poeziei sale vor evolua de la sumbru, cenușiu, întunecat, la azuriu, se-

nin, luminos. Nostalgia începe să ia adesea forma precisă a unor ţinuturi româneşti transfigurate, văzute într-un cadru vag medievalizant : „te doresc ţară a focurilor din munţii vrancei / te sărut domniţă a migraţiunilor / te îmbrăţişez ţărm al zăpezilor / şi în serile venind spre mine / cum mîinile totdeauna spre aceeaşi frunte / te salut porumbel al destinului / din calea dudeşti 217" *(Cînd mă întorc din deşerturile tristeţii).* Amintirile prind contur mai închegat, provenienţa lor se precizează acuncînd pe fruntea exilatului umbra unei nobile suferinţe tradusă într-o litanie interogativă : ţi-aduci aminte cum striga pădurea după noi ? / ţi-aduci aminte zboru de lampă al cocorilor ? / ţi-aduci aminte cînd scuturai perinile de vise ? / ţi-aduci aminte cînd oraşul îşi desfăcuse pieptul ca o rană ? ţi-aduci aminte cum ningea într-un cîntec din rusia ? / ţi-aduci aminte cînd deznădejdile săreau ca podurile în aer ? / ţi-aduci aminte primăvara cu sabia înfiptă în noi ? / dragostea mea unde sînt arborii / cu doinele întinse peste umerii noştrii ? / ce mîini vor şterge praful / de pe banca aşezată în poema aceasta ?" Un inventar de teme exilate, mai mult sau mai puţin simboliste, ne dă o imagine a lumii inaccesibile spre care tînjeşte sufletul poetului a cărui revoltă prefăcută în melancolie mai păstrează amărăciunea de cenuşă a exasperării moderniste, o grimasă existenţială ascunsă în patetismul rugăciunii retorice : „o mîinile înnoptate în rugăciuni / o mările cu sînii de dantelă / o somnul trăind în concubinaj cu femeile / o pădurile mergînd ca cerbii prin frunze / o domniţa cu părul spălat în legendă / o castelul cu talia de ţipăt / o cîntecul rămas în drum ca un cerşetor / o continentul cu ţărmurile mîncate de linişte / o puşcăriile fugind cu deţinuţii /.../ o întîlnirile din vis / o noaptea ca o soră de caritate / o tristeţe a oamenilor de la capul bunei speranţe / o dimineţi ale aristocraţiei mele / o prietenu cu neurastenie în degete / o marea mea indiferenţă / o sufletu sufletu / d-lor / să ridice pumnul cine este poet." Acest strigăt trist al dorinţei de apropiere umană ne atrage atenţia printr-o subtilă alternanţă a două tipuri de imagini : unele evocă datele unei realităţi concrete, brutale, în care deodată se amestecă în-

chipuirea unei „domnițe cu părul spălat în legendă" și a „castelului cu talia de țipăt". Acestea din urmă funcționează ca apariții compensatoare și exprimă puterea visului, a fanteziei poetice de a transgresa realitatea, părăsind-o sau, din contră, îmbarcînd-o pe corabia imaginației din „diminețile aristocrației mele" și operînd, astfel, o purificare de contingent. Pe acest mecanism profund poetic se bizuie o mare secțiune a liricii lui Virgil Carianopol și obsesia acestei terapeutici consolatoare este izvorul numeroaselor „arte poetice" din bogata sa creație. Credința în poezie, în „domnița cu părul scăldat în legendă", naște imaginile unei lumi suprapuse, intens năzuite, poeții fiind, din această perspectivă, „albatroși" cu „aripi de cenușă" stînd „ca niște copii speriați la ferestrele furtunii". Remediul acestei agresiuni a brutalității, a invaziei banalității este retranșarea în singurătate, ascensiunea către alte „planete" sufletești și popularea lor cu o lume de „vedenii": „Pornim Nu este nici dus nici întoarcere / nimic în afară de noi, acolo unde tu sau eu / ne vom agăța de piatra limpede a unui chiot / Furtunile trec pe lîngă noi / în rochii largi / Ele știu să danseze, știu să iubească / Rîuri asasinate așteaptă / rîuri cu gaura adîncă / a lunei în gît/ ne privesc, ne cheamă / Apropie-te, salută / sînt pămînturi ale altor Planete / și sîngele istovit / căzut cu fruntea pe braț / Dar o dată, sînt singur. Nu-i nimeni / să-mi scoată vorba din gură ca un căluș (vers superb!) În jur stăruiesc oameni noi, abur foarte frumos / Singurătatea în auz ca o pasăre / Întind mîinile și totul dispare / Au fost vedenii ? / Pornim, pornim cu durerea noastră mărită, ca-n fața unei lupe / și iarăși nu este nimeni, nici corăbieri / nici vînturi / nici anotimpul ca un tunel plin încă / de fumul vacanțelor din 1933" *(Singur, singur)*. Rareori strigătul îndurerat al singurătății („Nu-i nimeni să-mi scoată vorba din gură ca un căluș") a produs un poem mai tulburător ca această dramatică „ascensiune" spre comuniunea și solidaritatea umană. În *Ultima plecare*, direcția aceleiași căutări se exprimă într-o frază lirică frîntă, într-o emisie bruscată, îmbrîncită de sentimentul dizolvant al unui eșec : „Cît de departe / cascadă / aripi / bucurii viitoare / cînd între frunzele mării / ca o fructă așteaptă luna / Izgonit Exil Cu pe-

nele pădurii / ieșite din geantă / alerg fără odihnă / Dar unde să mă mai duc cu pămîntul meu în / spate ca o silabă în gură ? / Unde să scriu o plecare fericită / undeva în larg, o patrie / intrată în crăpăturile frunții ca un greier ? / În depărtări mai sînt vulturi care nu pot zbura, mai / sînt oameni și popoare triste, se mai văd țări și / viitorul meu ca un foc prea departe / În alte părți mai sînt bănci / și oameni obosiți / mai sînt păduri coborînd / din munți ca niște doine." Originalitatea acestor poeme provine din utilizarea „îndrăznelilor" avangardiste, a metaforei șocante, sincopei suprarealiste într-o combinație insolită cu elementele dezarticulate ale unui cosmos arhaic, tradițional. Poetul introduce în fluxul capricioasei imaginații moderniste fragmente dezafectate ale unui univers destrămat, rămășițe disparate dintr-un „paradis originar" peste care au trecut valurile unui cutremur pustiitor. Goana bezmetică „cu penele pădurii ieșite din geantă", cu „pămîntul meu în spate / ca o silabă în gură" etc. figurează un drum în zig-zag către propria identitate, spre matca unui suflet aflat în derivă. Un „călător de fum" se trezește la „poarta aceasta fără amintiri" și, căzînd într-o liniște goală „ca un loc viran", exclamă înfiorat : „te recunosc adolescență / dărîmată peste mine ca o casă". Atmosfera acestor poeme aparține lirismului simbolist : poetul suferă de oboselile veacului împreună cu o generație bîntuită de tristeți crepusculare, de dezamăgiri acute. Se simte un „exilat", izgonit dintr-un rai, firește agrest și, „cu penele pădurii ieșite din geantă" aleargă „cu pămîntul meu în spate ca o silabă în gură" : poezia se alimentează din nevroza simbolistă și e străbătută de frisonul unor zări presimțite, căci, în fine, „mai sînt păduri coborînd din munți ca niște doine". Dispariția vulturilor, a pădurilor, aripilor etc. notează absența idealului, prozaismul atroce, modicitatea spirituală a lumii. Însă toate acestea nu iau chipul unei respingeri revoltate, al marilor gesturi contestatare, căci poeziile transcriu în fond suferințele unui suflet delicat, incapabil de răzvrătire, chiar dacă poetul exclamă : „o ! satan plînge-mă / o, Drace, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine !" În *Scrisori către plante* (1936) poetul se dezice în acest chip orgolios de vocația revoltei și a profeției : „Este adevărat, / Eu nu sînt cel aștep-

tat. / Eu nu iau munții în spate / Să mă duc cu ei în singurătate. / ... / Eu trec prin viață / Ca printr-o zi cu ceață / ... / Eu nu sînt profetul care să moară pe cruce / ... / Dar sufletul acesta... / Sufletul acesta aduce sare și pîine / Pentru toți uriașii de mîine" sau „Știu, eu nu sînt chemat / Cu morile de vînt să mă bat / ... / Eu nu sînt omul care să aștepte în ploi, / Nu sînt Cristosul generației noi / ... / Eu, acesta de azi, / Sînt omul vechi, omul dintre brazi". Perfect conștient de locul și rolul său, de „vestitor" al celor ce vin, poate mai îndrăzneți, poetul nu încetează cu toate acestea să-și caute și să-și hotărnicească propriul drum. În niște arghezieне *Întrebări de seară* cineva dă din aripi în zare deslușindu-i „drumuri noi" : „Bunico, nu ți s-a părut ieri / Că aduna cineva din grădină tăceri ? / Acum nu ți se pare că drumul își plimbă / Luna ca o bomboană pe limbă ? / Ia uită-te, tremură vîntul, / Ori îngenunche pămîntul ? / Mie mi se pare / Că dă cineva din aripi în zare / Parcă o mînă / S-a oprit în furtună / Parcă prin singurătate / Trece cineva cu noaptea în spate... / Bunico, aud ? / Umblă cineva în peretele ud ? / S-au cățărat amintirile pe zid / Ori drumuri noi se deschid ?". „Drumurile noi" se deschid, desigur, în amintire și într-un *Cîntec nostalgic* din *Carte pentru domnițe* (1937) regatul melancoliei capătă un nume și identitate geografică (o geografic, se înțelege, poetică) :

Noaptea, peste turme de doine cărunte,
Pe unde aprind stelele focuri în munte,
Pe unde vin umbre obosite la denie,
Îți mai aduci aminte de mine, Oltenie ?

Țară de basm, drum de baladă,
Cunună de argint și zăpadă,
Mi-au împietrit amintirile ca munții Parîng
Și am uitat peste tine să plîng.

Nu m-a mai adus nimeni înapoi,
Să scutur din buciume turme de oi.
Nu m-a mai adus nimeni lîngă tine,
Să dezgrop umbre de la Cozia și de la Rovine.

Am rămas departe, Oltenie, și străin,
Cîntecele mele pînă la tine nu vin.
Ți-am uitat și apele și zăpezile,
Nu-ți mai cunosc nici umbrele, nici livezile,
Nu-ți mai știu nici doinele, nici trecătorile,
Nu-mi mai amintesc dacă ți-am sărutat zorile...

Cîntec de zări, amintire moartă,
Visul pe-acolo ca pe-o stafie mă poartă
Nu mai știu nici eu : ai fost soare ?
Ți-am culcat cîndva tinerețea mea la picioare ?

Fată morgană, văl de spume
Drum care duce în mine și-n lume
Oltenie, Oltenie,
Nu cumva ai fost și tu, ca atîtea altele, tot vedenie ?

Această frumoasă evocare elegiacă a peisajului natal ne apare, însă, la o privire mai atentă, ca o proiecție asupra unui spațiu real a unui tărîm de vis, ideal. Aducîndu-și parcă aminte de Oltenia, poetul inventează de fapt o țară imaginară, a domnițelor dintr-un ev mediu fabulos : un sediu al poeziei înălțat pe cerul visurilor sale. Căci dacă „amintirea e moartă", cu atît mai mult crește eficacitatea visului, a fanteziei născătoare de albe năluci într-un ținut de legendă, „fată morgană, văl de spume". Poemele din *Carte pentru domnițe* nu sînt nostalgice evocări semănătoriste ale unui „dezrădăcinat" ci produsul unei fantezii înaripate. Ele imaginează o „țară de basm" posibilă numai întrucît „Mi-au împietrit amintirile ca munții Parîng". „Împietrirea amintirilor" dezleagă băierile visului constructiv, este însăși condiția necesară ca aripile fanteziei să-și ia zborul de pe acest „Parîng" imaginar. Este adevărat că, în alte poeme, ecourile acestei teme, a „dezrădăcinării" poetului de proveniență rurală, se fac simțite așa cum ele populează un larg sector al poeziei românești de la începutul secolului al XX-lea. Amintirea satului se arată statornică și la Virgil Carianopol, însă poezia lui nu este tributară semănătorismului obedient. St. O. Iosif, bună-

oară, își mărturisea *regretul* că nu rămăsese în sat, „Statornic stîlp al datinei străbune / Într-o căsuță albă, sub un deal", că nu se mai poate întoarce la vatră. În poezia română de această factură își face loc într-un chip foarte accentuat sentimentul înstrăinării poetului care joacă rolul unui emigrant de la țară la oraș. Atitudinea lui socială este adesea retorică, pur verbală, dovedindu-se friabilă. Iar atunci cînd Goga însuși speculează retoric conflictul dintre sat și oraș dintr-o perspectivă semănătoristă (ca în *Din umbra zidurilor*) temperatura poeziei scade. Marea forță a poetului din Rășinari se vădește în identificarea sufletului individual cu cel colectiv. Cînd spunea că „Așa de rare sînt întîlnirile dintre sufletul meu și mine însumi" căci „se interpune paravanul durerilor publice între vrerea mea și posibilitățile mele de elaborare intelectuală", el definea foarte exact condiția specifică a sufletului militant în care se topește orice viață sufletească autonomă. Dacă poezia lui Virgil Carianopol nu traduce amplitudinea, intensitatea, adîncimea unui suflet militant în acest înțeles, în schimb, ea este rodul unei bogate vieți sufletești ce nu ia forma literară a unei viziuni semănătoriste. Cum am văzut, „meleagul natal" nu este o evocare din perspectivă idilică dar o proiecție, o ridicare pe „scara" visului (un volum se intitulează *Scară la cer*). Iar nostalgia lui pentru o „casă la țară" nu instituie nici un fel de opoziție între cele două medii : rural și urban ci, mai degrabă, este o formă de retrăire a unui ideal clasic, horațian. În chip hotărît trebuie înlăturată introducerea poetului între „semănătoriști" (Ov. S. Crohmălniceanu) căci, în afara unor poezii nesemnificative, creația rezistentă a lui Virgil Carianopol folosește ruralitatea ca mitologie poetică de mari resurse ori ca pretext, în chip decorativ, obținînd „caligrafii" și „creioane" de o mare gingășie și puritate a desenului (*Ștergar românesc*, 1973).

Nu vom întîlni în poezia lui Virgil Carianopol opoziția celor două civilizații, sătească și orășenească, așa cum se întîmplă în poezia semănătoristă : între satul curat, plin de flori, cu case albe și aer sănătos și „putreda cetate" (O. Goga), marea metropolă cufundată în vicii sodomite. Pe de altă parte, cînd nu este efectul unei rafinate „medievalizări" poetice în contururi diafane

și populat de domnițe cu părul pierdut în legendă, cînd nu are irealitatea unei „Fete Morgane", satul lui Virgil Carianopol este mohorît, ploios, cu țărani suspicioși, îmbrăcați în cojoace rupte și ude, într-un cuvînt, în creația durabilă a acestui poet așezarea rurală n-are înfățișarea idilică a unui eden, a unui „paradis terestru", ci dimpotrivă, *Țăranii, Printre ai mei* ș.a. sînt poeme puternice, memorabile, fără urmă de idilism : „Bănuiesc că am venit să rămîn pentru totdeauna aici, / Mă privesc pe furiș, cred c-am să-mi cer dreptul meu de pămînt / Și am să-l arunc și pe acesta, ca pe aîtea altele, în vînt. / ... / Mă duc seara la cîrciumă și-mi dau să beau / Vor să știe cît pămînt am venit să le iau. / ... / Mă uit pe ascuns la ei, sînt triști de parcă le-au murit boii, / Femeile lor au pe obrajii arși de soare urmele ploii" *(Printre ai mei)*. Nici cînd ajung pe caldarîmul orașelor, acești țărani nu sînt priviți cu ochelarii colorați ai semănătorismului : „Îi văd, sînt tot așa, cu cojoacele rupte, / Cu pieptu-rile și cu fețele supte. / Le sînt mîinile tot așa aspre și dure, / Privirile, tot oțel din tăiș de secure. / Cu ochii adînci și lucioși ca niște băncuțe, / Aduc la oraș diminețile în căruțe. / Beau țuică prin cîrciumi și vorbesc tare / Socotesc banii pe degete și hambare, / Li se umezesc ochii și ascultă duși / Cînd își taie țiganul sufletul în arcuș. / Îi simt după mirosul cojoacelor ude ; / Dar sufletul lor chinuit nu m-aude. / Mă uit în ochii lor triști și adînci, / La mîinile lor care pot să sfărîme stînci, / Și-mi vine să le strig, să-i trag de mintean : / Bă, sînt și eu tot ca voi, tot țăran ! / Dar glasul meu se topește, e de ceară... / Seara țăranii pleacă, cu orașul suit în cară..." Antologic, acest poem, *Țăranii*, traduce, în contrast cu linia monumentală a făpturilor evocate, un deficit de vitalitate mărturisind, indirect, fragilitatea făpturii visătorului care-i contemplă, un acut sentiment al neînsemnătății ființei de ceară topită de lacrima anxietății și melancoliei. Ambele poeme pot sta, prin conturul energic al trăsăturilor, prin „realismul" lor alături de cele scrise pe aceeași temă de un Aron Cotruș.

Inspirația socială se îmbină într-un chip original, în versurile lui Virgil Carianopol, cu nota elegiacă a unei litanii familiare, a cărei mare sinceritate asigură prospețimea și spontanei-

tatea poeziei și păstrează — printr-o simplitate elaborată — forma atrăgătoare a unui talent liber de constrîngerea prea rigidă a normelor tiranice, cum observa în 1966, Vladimir Streinu : „Virgil Carianopol a interesat opinia literară de la apariție. El provenea dintre specialiștii de la fosta Pulberărie a statului putîndu-se spune că a fost, după 1930, prima „bluză albastră" a poeziei noastre. Acest poet, căruia i s-a recunoscut neîntîrziat înzestrarea proprie, avea și continuă să aibe felul său liric, ușor identificabil. Pe cît de compuși sînt unii poeți de ieri și de azi, pe atît de liber, de curgător de la sine, fără preocuparea de a se canaliza artificial, conducîndu-se pe un sistem anume de irigații, este talentul lui Carianopol. Evoluția talentului său a mers cu timpul la ceea ce am numi simțul limitelor artistice." Nota originală a poemelor sociale o dă strecurarea, în substanța lor „obiectivă" și realistă a unei amărăciuni proprii, subiective. Scriind, bunăoară, despre Tudor Vladimirescu, victima urii și a trădării, martirul nemîngîiat („Toți l-au lovit, toți l-au huiduit, / Nimeni nu l-a mîngîiat, nimeni nu l-a iubit") simțim că poetul aruncă asupra eroului haina propriilor suferințe, făcîndu-și-l un „alter-ego". Accentele energice, de doină haiducească se subțiază, interiorizîndu-se, sub tonul elegiac. Poetul este un cîntăreț sensibil al umilințelor îndurate de ai săi, un depozitar al loviturilor soartei, însă el nu împletește, ca Arghezi, ocara și batjocura într-un blestem incendiator ci, cu sufletul rănit, se îndreaptă spre imaginarele tărîmuri paradisiace, se retrage în vise, în amintirile compensatoare din „țara domnițelor". Poezia, în concepția sa, aruncă un văl transfigurator asupra banalității și urîtului, este datoare să descopere frumosul chiar și acolo unde nu e, să pună realității aripi de vis și să arunce pe cer un soare mai luminos. În această viziune serafică fulgii de zăpadă ar fi „cenușa stinsă a unor vechi orașe ce-au ars, în cer, de mult" ! *(Poeților)*. „*Castelul* ca un țipăt", *turnurile*, *scările* din lirica lui V. Carianopol, sînt metafore ale devenirii poeziei, ale efortului creator care naște bogăția spirituală, superioară oricărei avuții pămîntești. Credincios vechilor „arte poetice", de factură clasică, prin care poezia e datoare să înnobileze făptura umană, să-i înalțe ochii spre minunile cerului, poe-

tul privește faptul umil, derizoriu printr-o „lunetă poetică" plasîndu-l sub un unghi favorabil purificării lui deși uneori l-am dori relevat și în banalitatea și platitudinea lui efemeră. Însă e adevărat că din această predilecție către „albirea" excesivă a lucrurilor, către diafanizarea lor se nasc și versuri memorabile : într-o *Însemnare de drum*, monotonia banalului anecdotic se înalță deodată la o potență fantastică, cenușiul este săgetat de fulgerul neașteptat al unei viziuni celeste. Hermina sau floarea de cais simbolizează, mai bine, această irepresibilă aspirație spre puritate, o mare sete de ideal.

După culegerea de *Versuri* din 1967 universul poetului se încarcă tot mai mult de lumină iar versurile murmură neîncetat un cîntec al minunilor vieții simple precum și al împăcării senine cu trecerea anilor. Toamna, cu podurile pline de amintiri din vară, de miresmele ierbilor trecute, de soare și căldură acumulate în cămări secrete este anotimpul ideal al unei senectuți solare. Acum apare mai limpede unda sufletului calm al poetului tînjind după fericiri horațiene, după o viață așezată, lipsită de convulsii, într-un cadru domestic, ordonat, Arcadie rustică închipuind o ideală gospodărie țărănească : cu „minunile de soare" ale cîmpului, cu puii ajunși găini în bătătură și grăunțele puse în hambar, cu pomi „buni ce ne-au umbrit cu seară" și-și revarsă roadele culese de „mîini însorite". Versurile transmit regretul melancolic al unui poet capabil de mare vibrație elegiacă („cad zilele grăbite și galbene-n noroi"). Într-un frumos *Cîntec de împăcare* tristețea se privește în oglindă transmițîndu-ne fiorul unui timp înghețat : „A-mbătrînit oglinda în perete / De-abia de mai zărește-apropiat. / I s-a făcut privirea obosită. / De parcă e un lac ce-a înghețat". Surîsul înghețat în oglindă poate fi și o „artă poetică", un simbol manierist : un triumf al artificialului, al spiritului asupra naturii trecătoare. Eternizarea prin artă a ceea ce este efemer, nestatornic își găsește însă o memorabilă expresie și în *Ramă* : „Dintr-un tablou, o blîndă căprioară / Aleargă crud, sub lumînări de stea, / Din rama ei, voind să iasă-afară — / Cu un ogar în goană după ea / ... Cu cîtă spaimă caută scăpare / Și cere din privire a-

jutor, / Rîvnind s-ajungă-n codrii din covoare, / În liniștea și siguranța lor. / Dar ea rămîne-asemeni totdeauna, / Închisă dîrz în cercul ei de lemn, / Cu ochii umezi și lucind întruna, / De parcă ar fi dați cu untdelemn." Rama ca și imaginea înghețată în oglindă ar fi puterea artei în care „timpu-și curmă pașii / Și unde moartea e oprită-n loc". În *Cîntece de amurg* (1969) liniștea, calmul senectuții se traduc într-un sistem de metafore naturiste al căror rol este de a ascunde sau de a catifela sentimente mai complexe, mai ascuțite : „Pădurea mai păstrează din darurile verii, / Deși un vînt subțire se strecură prin foi, / Deși își pune toamna pecețile durerii / Pe frunza care-ncepe să plece înapoi. / ... / Un plop se travestește în haine noi, de ceară, / O pușcă trage chiot, departe, pe sub tei / Și-o vulpe numai flăcări, șireată, se strecoară, / Vrînd să dea foc pădurii, cu flăcările ei." Însetat de armonii, de lumină și de liniștea reculeasă a meditației, poetul evocă cu gravitate și împăcare sfîrșitul ineluctabil, prin prisma despărțirii de lucrurile familiare : „Încep să plece lucrurile toate / De care-am fost din depărtări legați ; / Se-nghesuie în trenurile vremii / Ca niște călători întîrziați. / ... / Ieri, unele plecară, astăzi, iată, / Din lut, din stofe și din lemn de nuc, / De ici s-au dus divanul și tabloul, / De dincolo covoarele se duc /.../ Mai larg se face peste tot în preajmă, / Mai gol rămîne locul unde stăm. / Se dau în lături lucrurile toate, / Ca să avem pe unde să plecăm" *(Cîntec de împăcare)*.

Creația mai nouă a poetului conține multe și frumoase poeme patriotice (un volum se intitulează *Cîntece românești*), elogii ale naturii mirifice a țării, imnuri și ode închinate oamenilor, versuri în care se păstrează statornic expresia tradițională a solidarității cu pămîntul și cu strămoșii : „Dacă tai numai un pic în mine, / Dai de ei, nencovoiați de ani / Dacă-mi sapi sub stînci și sub ruine, / Dai în jos de daci și de romani". Apelînd la vitalitatea și robustețea doinei oltenești, poetul a scris un remarcabil și foarte cunoscut *Cîntec oltenesc*, plin de jovialitatea și neastîmpărul caracteristic oamenilor din acest ținut românesc : „Muică, noi sîntem un neam / Ca frunza zbătînd pe ram. / Dacă n-aveam Jiu de soi / Trăgeam Oltul mai spre noi. / Cerul, cît e de-nso-

rit, / De la noi s-a-mbogățit, / Din ștergarul nostru-a luat / Curcubeul lui vărgat." Prospețimea și savoarea acestor „cîntece oltenești" n-au egal în lirica actuală de această factură.

Virgil Carianopol se arată, în acest luminos anotimp al senectuții, un poet adevărat, marca lirismului său fiind, cum scrie Al. Piru, „autenticitatea necontrafăcută" alimentată de o permanentă revenire la izvoarele cîntecului românesc.

C. STĂNESCU

NOTĂ BIOBIBLIOGRAFICĂ

Virgil Carianopol s-a născut în anul 1908, în orașul Caracal, județul Romanați — azi Olt.

Clasele primare le-a făcut în orașul Caracal — 1916—1920.

După doi ani la liceul „Ioniță Asan" din Caracal — 1920—1922, urmează Școala militară de artificieri — o școală de specialitate din București — 1924—1930 — devenind specialist în fabricări de pulberi și explozivi.

În anii 1934—1938, urmează Facultatea de litere și filozofie din București, ca student extraordinar.

Debutează în paginile revistei *Gazeta Noastră* — 1929.

1931 *Flori de spin,* versuri ; Tipografia și Editura Lucia, București.

1933 *Virgil Carianopol,* poeme ; editură proprie, București.

1934 *Un ocean, o frunte în exil,* poeme, Editura Unu București.

1936 *Scrisori către plante,* poezii ; Editura Fundației Regale pentru Literatură și Artă, București. Volum premiat de Societatea Scriitorilor Români.

1937 *Carte pentru domnițe,* poezii ; Editura Cartea Românească.

1938 *Frunzișul toamnei mele,* poezii ; Colecția „Universul literar", București.

1940 *Scară la cer,* poezii ; Colecția „Universul literar", București.

1967 *Versuri,* volum retrospectiv, cuprins din două cicluri : *Cîntece interzise* — 1936—1940 și *La ceasul de taină* — 1944—1966 ; Editura pentru literatură, București.

1969 *Cîntece de amurg,* poezii ; Editura pentru Literatură, București.

1970 *Cîntece românești,* poezii ; Editura Militară, București, Colecția „Columna".

1972 *Viorile vîrstei,* poezii ; Editura Eminescu, București.

1973 *Lirice,* poezii ; Editura Scrisul Românesc, Craiova.

1973 *Ștergar românesc,* poezii ; Editura Militară, București.

1973 *Scriitori care au devenit amintiri,* proză. Memorialistică literară, vol. I ; Editura Minerva, București.

1974 *Elegii și elegii,* poezii ; Editura Eminescu, București.

1976 *Arcașul lui Ștefan,* proză ; Editura Ion Creangă, București.

1977 *Cîntece oltenești,* poezii ; Editura Scrisul Românesc, Craiova.

1977 *Clopoței și Prichindei,* poezii ; Editura Ion Creangă, București.

1978 *Lumini pentru dragostea mea,* poezii ; Editura Eminescu, București.

1979 *Peisaj românesc,* poezii ; Editura Militară, București.

1980 *Copilul cu inima de aur,* povestiri ; Editura Ion Creangă, București.

1981 *Copilul și țara,* poezii ; Editura Ion Creangă, București.

1982 *Cîntec la plecarea verii,* Editura Albatros, București.

Scriitori care au devenit amintiri, proză. Memorialistică literară, vol. II ; Editura Scrisul Românesc, Craiova.

Soției mele

VIRGIL CARIANOPOL

1933

CÎND MĂ ÎNTORC DIN DEȘERTURILE TRISTEȚII

cînd mă întorc din deșerturile tristeții
ori din cîntecu așteptîndu-mă în vioară
ce coșmar doarme între frunzele acelorași sîni ?
te-am văzut aruncînd mărilor trupul tău
te-am văzut căutînd între degetele mele uzina
dar cunoști tu bucuriile și suferințele zilelor
în care voi fi o chemare ?
te doresc țară a focurilor din munții vrancei
te sărut domniță a migrațiunilor
te îmbrățișez țărm al zăpezilor
și în serile venind spre mine
cum mîinile totdeauna spre aceeași frunte
te salut porumbel al destinului
din calea dudești 217.

CINE M-A STRIGAT

cine m-a strigat
cînd îmi curățam flautu de cîntece ?

cine m-a cunoscut
cînd în suflet îmi putrezeau femeile de iubire ?

cine mi-a întins brațele
cînd dimineții se tîrau prin casă ca preșurile ?

cine m-a întrebat de mine
cînd îmi întorceam drumurile ca vitele de la păsune ?

cine m-a mîngîiat
cînd liniștea îmi crescuse pe frunte ca un mușchi ?

oh mările atîrnate de proră
deșerturile adormind cu oazele de gît.

prietene tu ai suflet ?
pe tine te-a întrebat cineva de suflet ?

cine-ți va peria hainele de insomnii
cînd mîinile nu se vor mai întinde după vis ?

IATĂ-MĂ

iată-mă.
cunoști tu tristețea acelorași mîini
banu aceluiași sărut
sau gîndurile ca niște oameni în uniformă ?

am plutit peste toate
cu bijuteriile fiecărei seri
și m-am plimbat în dimineţile subţiri ca stamba
peste blana privirilor tale.
am rămas lîngă fiecare poartă
dorind strigătul de lînă al mîngîierilor.
am cunoscut femeia care mă înșală
cu pielea de lup a vorbelor
femeia care înșală
cu fiecare deget
dar am trecut peste toate
ca peste o crimă
că cine știe
fluturii poate au ceva din tristeţea zăpezilor
lăsate de königsberg
și poate vulturii
au ceva din iuţeala trenurilor schimbate la dantzig.

ŢI-ADUCI AMINTE CUM STRIGA PĂDUREA DUPĂ NOI ?

ţi-aduci aminte cum striga pădurea după noi ?
ţi-aduci aminte zboru de lampă al cocorilor ?
ţi-aduci aminte cînd scuturai perinile de vise ?
ţi-aduci aminte cînd oraşu își desfăcuse pieptul ca o rană ?
ţi-aduci aminte cum ningea într-un cîntec din rusia ?
ţi-aduci aminte cînd deznădejdile săreau ca podurile
în aer ?
ţi-aduci aminte uşile deschise spre alt secol ?
ţi-aduci aminte primăvara cu sabia înfiptă în noi ?

dragostea mea unde sînt arborii
cu doinele întinse peste umerii noştri ?
ce mîini vor şterge praful
de pe banca aşezată în poema aceasta ?

CÎND MĂ ÎNALŢ LÎNGĂ FEMEIA...

cînd mă înalţ lîngă femeia
mai înaltă ca amintirile
oricînd cuvintele mele îţi mănîncă plămînii
sau dimineaţa te aşteaptă la uşă
eu te caut în cîntecele de carat ale tinereţii
ori în oamenii de după-amiază ai suferinţii.
dar cine va cunoaşte atelierele de mîine ale gramaticii ?

o, scumpa mea
mai ştii vagabondul
din serile cînd ne gonea noaptea din urmă ?

cum se omorau mecanicii de fier ai dialecticii
cum ne ducea zăpada de mînă
cînd eram atît de fluid
că îmi era frică să nu mă înec în mine.

mai cunoşti muntele
urcînd cu pădurea în spate pînă la cer ?

acum trenurile s-au prefăcut în amintiri
și viața noastră
viața noastră este un cîine.

CÎND IMAGINILE STAU DINCOLO DE MINE

cînd imaginile stau dincolo de mine
ca soldații după metereze
și cînd strigătul de brumă al cocorilor
despică inima toamnei
o melodiile îngrămădite în flaut.
cum luau foc cîntecele de atîta căldură
cum se îndoiau țipetele crescute în mine
cum se ascundeau visurile sub pernă
cum se strigau altădată copiii de țărînă ai trecutului.
cine va fi lampagiu de seară al somnului tău ?
cum se va deșira verbul ca un schelet
cum se va lungi degetul pînă la singurătatea de izvor
a lunii.

vei mai fi vreodată
basmul tolănit ca un cîine la picioarele copiilor ?
sau te vei mai închipui
adolescentul din serile cînd iarna te juca pe genunchi ?

O MIINILE ÎNNOPTATE ÎN RUGĂCIUNI

o mîinile înnoptate în rugăciuni
o mările cu sînii de dantelă
o somnul trăind în concubinaj cu femeile
o pădurile mergînd ca cerbii prin frunze

o domnița cu părul spălat în legendă
o castelul cu talia de țipăt
o cîntecul rămas în drum ca un cerșetor
o continentul cu țărmurile mîncate de liniște
o pușcăriile fugind cu deținuții
o femeia mea pe care nu te-am văzut niciodată
o întîlnirile din vis
o noaptea ca o soră de caritate
o tristețe a oamenilor de la capul bunei speranțe
o dimineți ale aristocrației mele
o prietenu cu neurastenie în degete
o marea mea indiferență
o sufletu sufletu.
d-lor
să ridice pumnul cine este poet.

UN OCEAN, O FRUNTE ÎN EXIL

1934

OAMENI, POEME, PRIETENI

Aceste mîini Acești ochi
și în atelierul potcovarului
fierul pieptănîndu-și părul de stele

Alți oameni să-mi amintească
poeți Aripi de cenușă
ca niște copii speriați la ferestrele furtunii

Să-mi smulg amintirea
poemele mele veșnic libere
și tristețea mea aci

Zbor Extaz Prieteni noi
în gură numele vostru
ca bună ziua îl salut

LELIA

Revăd atelierul acest bătrîn muncitor
și tu
o ! țară bucuria mea vastă
pe urmele propriei noastre tăceri
ca-ntr-un oraș antic

Te revăd trecut unanim
acesta atît de generos
și tu cînd ridici spre gura mea
vinul gîlgîind din gîtul privighetorii

Știu, nu mai sînt acesta. În toate părțile am fost altul
căutînd odihna, năluca fabuloasă, pasărea înmulțindu-se în
ochi și apoi depărtîndu-se, cenușă

Nu mai sîntem noi
amintiri imense, singure, corăbii,
chipuri trecute peste frunte ca un abur,
tristeți, zi caldă culcată cu vagabonzii lîngă garduri.

Amintește-ți,
minune răsărită în pămîntul din obraz
minune prefăcută în plugar
și apoi liberată

Să fi fost oare vedenie
ziua scăpată din hamuri cu sulițarii zăpezii ?

atunci cine eram eu
dar tu
dar depărtarea sunînd în gura mea
ca un corn de vînătoare ?

UNDE ESTE ACEL BĂTRÎN POVĂȚUITOR ?

Mă recunosc
la poarta aceasta
fără amintiri,
singur, cu revolta mea spărgînd geamurile

Da aici ca și în alte părți
mă știu

Dar de ce îmi amintesc de voi
ca de un revolver ?
De ce îmi aduc aminte de femeia
cu privirile atîrnînd în mine
ca niște fructe ?

Te cunosc liniște
ca un loc viran,
te recunosc adolescență
dărîmată peste mine ca o casă
și pe tine dimineață
jucîndu-te cu cocoșii

Ah ! copilărie cu pantalonii
sfîșiați de cîini
unde este vacanța care în fiecare toamnă
se prefăcea într-o pasăre călătoare ?

Eram eu atunci, sau noiembrie ?
Eram noi, sau poenele cu gîturile întinse
spre setea verde a porumburilor ?
Unde sînt umbrele noastre
cu genunchii somnului pe pleoape ?
Unde sînt eu ?
O ! călător de fum
tu care n-ai avut nici odihnă nici iubite
descopere-te și stai
aici este o bancă pentru amintirile obosite.

ULTIMA PLECARE

Cît de departe
cascadă
aripi
bucurii viitoare
cînd frunzele mării
ca o fructă aşteaptă luna

Izgonit Exil Cu penele pădurii
ieşite din geantă
alerg fără odihnă

Dar unde să mă mai duc cu pămîntul meu în
spate ca o silabă în gură ?
Unde să scriu o plecare fericită
undeva în larg, o patrie
intrată în crăpăturile frunţii ca un greier ?

În depărtări mai sînt vulturi care nu pot zbura, mai
sînt oameni şi popoare triste, se mai văd ţări şi
viitorul meu ca un foc prea departe
În alte părţi mai sînt bănci
şi oameni obosiţi
mai sînt păduri coborînd
din munţi ca nişte doine

Unde să fug ? Pe cine să întreb ?
O ! Tinereţe o ! Vis
o ! Satan, plînge-mă
o ! Drace, roagă-te lui Dumnezeu şi pentru mine

SCRISORI CĂTRE PLANTE

1936

IOANA

Iartă-mă, Ioană !
N-am ştiut că trupul tău sfînt
N-a fost trup de pămînt.
N-am ştiut că ai fost o pasăre călătoare,
Care-ai omorît şerpii potecilor în picioare...
N-am ştiut că viaţa ta a fost stradă
Pe care amintirile îşi sunau clopoţeii de zăpadă.

Iartă-mă că ţi-am uitat
Tristeţea rămasă în pîinea obrazului curat.
N-am ştiut că ai trecut prin copilărie
Ca printr-o casă pustie ;
N-am ştiut că-n tine dormeau păsările aurorii,
Că-n umerii tăi băteau aripile morii...

Am fugit mai repede ca-n vise
Prin viaţa ta cu ferestrele deschise...
N-am ştiut că vei sfîrşi drumul pribegiei,
Acum, cînd oameni de fum mulg ţîţele viei.
Ne-am fi iubit toată viaţa, Ioană,
Şi seara ne-am fi închinat la aceeaşi icoană...

Pe umerii tăi prea se culca vara,
Prea își picura luna ceara,
Părul tău ca obrazul murii
Prea se întrecea cu frumusețea pădurii..

Iartă-mă, Ioană !
N-am știut că-n pieptul tău de zăpadă
Începuseră frunzele să cadă...

ÎNSEMNARE

Este adevărat,
Eu nu sînt cel așteptat.
Eu nu iau munții în spate
Să mă duc cu ei în singurătate.
Nu am timp ani să număr,
Nu pun secera lunii pe umăr.
Eu nu iau soarele în mîini,
Nu arunc cerul la cîini.
Eu trec prin viață
Ca printr-o zi cu ceață.
Tinerețea mea e o stradă
Pe care se topesc oameni de zăpadă.
Eu nu aplec sferele
Să caut în părul nopții stelele.
Nu sînt făuritorul de pîini,
Nu aduc zorile în mîini.
Eu nu sînt profetul care să moară pe cruce,
Nu am ce să spun, nu am unde mă duce.
Dar sufletul acesta cu șerpii curcubeului în plete,
Sufletul acesta chinuit de sete,
Sufletul acesta care așteaptă drept,
Cît o pitulice în piept,
Sufletul acesta aduce sare și pîine,
Pentru toți uriașii de mîine.

CÎNTEC PENTRU AZI

Prietene, prietene, ca mîine
O să ne spînzurăm şi noi viaţa asta de cîine.
Inima noastră zbuciumată
O să se sature şi ea să mai bată.
Într-o zi
Vom înceta şi noi de a mai iubi.
Femeile cu care altădată ne-am culcat
Vor avea atunci trupul zbîrcit, aplecat.
Vor apuca drumul bisericii şi al rugăciunii,
Şi în ochi nu le vor mai arde tăciunii.

Doar cîte-un cîrciumar bătrîn
O să ne mai strîngă cu privirile la sîn
Şi o să-şi aducă aminte
Că purtam cravate roşii, înainte.
Peste cîţiva ani, chiar oamenii aceştia de-acum
Ne vor vedea ca prin fum.
Ne va uita chiar cîntăreţul acesta bun,
Pe care-l hrănim cu bani şi tutun...

Cîntă, lăutar, un cîntec pe care nu-l ştim...
Tu n-auzi că murim ?
Oftează, chip de Crist,
Cîntecul tău trist.
Stăm în lume de atîţia ani,
Şi-am rămas tot printre bolovani.
Cîntă despre tinereţe, despre femei,
Ne-au fost zilele cît boabele de mei.
Cîntă de seara pînă dimineaţa,
Cîntă pînă o să ne bem viaţa.
Titanii care vor veni după noi
N-or să mai aştepte în ploi...

ÎNSEMNĂRI DINTR-O TOAMNĂ

I

Știu, eu nu sînt chemat
Cu morile de vînt să mă bat.
Cîntecele mele
Nu pot arăta nici frumusețea unei stele.
Vorbele de-acum
Degeaba aleargă despletite pe drum.
Eu nu sînt omul care să aștepte în ploi,
Nu sînt Cristosul generației noi.
Gîndurile mele prea multe nu pot să spună,
Nu pot să umblu cu norii de mînă.

Eu, acesta de azi,
Sînt omul vechi, omul dintre brazi,
Omul care calcă peste bucurii
Cu mințile răvășite ca niște hîrtii.
Sînt omul care tac și ascult,
Care face cerul să lucească mai mult,
Dar copiii aceștia de astăzi,
Copiii aceștia, care acum scriu
Scrisori de dragoste către domnițele cu păr auriu,
Copiii aceștia, care astăzi sărută lumina din soare,
Mîine vor călca fruntea cerului în picioare...

II

Mamă,
Copilul de ieri unde este ?
Unde sînt zînele din poveste ?
Cine mai știe să cînte
Codrii cu aripile frînte ?
Unde sînt eu, care, ascultînd al vîntului șuier,
Cu noaptea sprijinită-n bîtă, scoteam păsări din fluier ?

Pentru ce-am plecat
De sînt acum atît de neînduplecat ?
Pentru cine tremur de frig ?
Pentru cine mă sui pe lună și strig ?

O ! altădată
Toată lumea mă putea supune,
Și nu lipsea din mine nici o rugăciune.
Altădată mă temeam și de ploi,
Îmi era frică să ridic ochii la voi...
Astăzi, însă, ce sînt munții, ce este Dumnezeu,
Pe lîngă ceea ce văd și trăiesc eu ?

REVOLTA DIN NOIEMBRIE

Ce dacă fur ?
Ce dacă sînt laș ?
Ce dacă sparg soarele ca pe un ou
Și-i vărs gălbenușul peste oraș ?

Ce știu eu decît să plîng ?
Ce dacă gura mea nebună
A mușcat carne din lună ?

Anii mi i-am pierdut prin amintiri întunecoase,
Am jinduit toată viața după lucruri frumoase.
Am hoinărit cu sufletul încins în sfoară
Și tinerețea mi-am măcinat-o ca o moară.
Din clasele pe care plîngea igrasia
M-am înhăitat cu visul și cu poezia.

Ce folos însă că mi-am cîntat tainele,
Eu, căruia visul i-a furat hainele ?
La ce mai sînt bun ?
Ce speranțe, ce tristeți am avut eu,
Care am dat cu pietre în Dumnezeu ?

Inima mea ca o văpaie
Luminează boii care fumează liniștea din paie.
Sîngele meu ca o furtună
Clopoțeii stelelor îi sună.

Acum nu mai plîng,
Gîtul trecutului nu-l mai strîng.
Arunc în urmă o gresie
Și munții își înalță privirile ;
Arunc în urmă un pieptene
Și o pădure mă desparte de toate amintirile.

ESENIN

Nu vreau să aud de prooroci,
Proorocul sînt eu,
Care beau vinul visului
Și dorm sub mese cu Dumnezeu.
Proorocul este văcarul
Care umple burta cîmpiei cu bălegarul.

Ce-i dacă iau pădurea de păr ?
Ce-i dacă iau în mîini marea ?
Pentru ce cîntă iubirii mele privighetoarea ?

Ce știu eu de dragoste,
Eu, care m-am născut din război,
Eu, care n-am învățat decît să-njur
Și să dorm cu stelele în gunoi ?

Nu, eu n-am avut pe nimeni,
Femeia mea este mizeria.
Sărut, în vis, vacile care rumegă viitorul
Și părul mamei, alb ca Siberia.

Poate și eu am plîns, poate și eu m-am rugat,
Dar astăzi cui să spun, la cine să mă închin,
Cînd toamna se sprijină de aracii goi
Beată de vîn ?

ÎNTREBĂRI DE SEARĂ

Bunico, nu ți s-a părut ieri
Că aduna cineva din grădină tăceri ?
Acum nu ți se pare că drumul își plimbă
Luna ca o bomboană pe limbă ?

Ia uită-te, tremură vîntul,
Ori îngenunche pămîntul ?
Mie mi se pare
Că dă cineva din aripi în zare.

Parcă o mînă
S-a oprit în furtună,
Parcă prin singurătate
Trece cineva cu noaptea în spate...

Bunico, aud ?
Umblă cineva în peretele ud ?
S-au cățărat amintirile pe zid,
Ori drumuri noi se deschid ?

CARTE PENTRU DOMNIȚE

1937

CÎNTEC NOSTALGIC

Noaptea, peste turme de doine cărunte,
Pe unde aprind stelele focuri în munte,
Pe unde vin umbre obosite la denie,
Îți mai aduci aminte de mine, Oltenie ?

Țară de basm, drum de baladă,
Cunună de argint și zăpadă,
Mi-au împietrit amintirile ca munții Parîng
Și am uitat peste tine să plîng.
Nu m-a mai adus nimeni înapoi,
Să scutur din buciume turme de oi.
Nu m-a mai adus nimeni lîngă tine,
Să dezgrop umbre de la Cozia și de la Rovine.

Am rămas departe, Oltenie, și străin,
Cîntecele mele pînă la tine nu vin.
Ți-am uitat și apele și zăpezile,
Nu-ți mai cunosc nici umbrele, nici livezile,
Nu-ți mai știu nici doinele, nici trecătorile,
Nu-mi mai amintesc dacă ți-am sărutat zorile...

Cîntec de zări, amintire moartă,
Visul pe-acolo ca pe-o stafie mă poartă.

Nu mai știu nici eu : ai fost soare ?
Ți-am culcat cîndva tinerețea mea la picioare ?

Fată morgană, văl de spume,
Drum care duce în mine și-n lume ;
Oltenie, Oltenie,
Nu cumva ai fost și tu, ca atîtea altele, tot vedenie ?

PRINTRE AI MEI

Am venit să-mi văd iar locurile și să-mi aduc aminte
De anii risipiți pe aici cu mult înainte.
Mă îmbrac țărănește și joc lîngă fete în horă,
Seara, mă îmbăt de negură și dimineața de aurora.
Mă duc să văd ogoarele, să sărut cu ochii grădinile,
Să aprind însingurările mele amintirile și luminile.
Cîteodată mă duc și pe la frați, sînt oameni
cu gînduri-mici,
Bănuiesc că am venit să rămîn pentru totdeauna aici,
Mă privesc pe furiș, cred c-am să-mi cer dreptul meu
de pămînt
Și am să-l arunc și pe acesta, ca pe atîtea altele, în vînt.
Mă icodesc simplu, mă cheamă la masă,
Vor să știe dacă mai mănînc mămăligă și dacă
mi-a fost dor de acasă.
Aduc vorba de tata, de mama, de copilărie,
Se uită la mine de parcă ar urmări în zare vreo stafie.
Mă duc seara la cîrciumă și-mi dau să beau,
Vor să știe cît pămînt am venit să le iau.
Mă întreabă dacă am de gînd să mă însor lîngă ei
Sau dacă nu mi-am găsit prin lume alte icoane
și alți dumnezei,

Mă fac că nu-i aud, dar o mulțime de vînturi mă frîng,
Nu vreau să-nțeleagă și să mă vadă nici unul că plîng ;
Mă uit pe ascuns la ei, sînt triști de parcă
le-au murit boii,
Femeile lor au pe obrajii arși de soare urmele ploii.
Nu scot nici o vorbă, se uită la mine
Ca la icoanele lor sfinte și senine,
Și cînd le spun așa întristat c-o să plec iar
și-o să le las lor tot pămîntul,
Îmi cad în genunchi și aruncă atîta țuică,
de parcă ar voi să îmbete și vîntul.

MAMA

A rămas tot așa, tot tristă,
A plîns pînă i-au căzut ochii în batistă ;
I-au înnegrit pe degete inelele și anii,
Parcă i-ar fi sfîșiat așteptările și vultanii.
În părul ei toate vînturile vin să bată,
Nu se mai topește zăpada niciodată.
I s-au făcut obrajii ca în octombrie viile
Și-i umblă prin trecut toate amintirile și stihiile.

Cînd sîntem duși cine știe pe unde,
Inima ei ne scoate de prin toate colțurile
de pe unde ne ascunde...
Cînd ne întoarcem de prin depărtări tustrei,
Toate doinele și fetele din sat sînt nurorile ei.
Iar cînd e singură și, iarna, își scutură liniștea cerceii,
Ea aude săniilor cu care umblăm prin lume, tocmai
de peste Olt, clopoțeii.

Îi văd, sînt tot așa, cu cojoacele rupte,
Cu piepturile și cu fețele supte,
Le sînt mîinile tot așa aspre și dure,
Privirile, tot oțel din tăiș de secure.
Cu ochii adînci și lucioși ca niște băncuțe,
Aduc la oraș diminețile în căruțe.
Beau țuică prin cîrciumi și vorbesc tare,
Socotesc banii pe degete și hambare,
Li se umezesc ochii și ascultă duși
Cînd își taie țiganul sufletul în arcuș.

Îi simt după mirosul cojoacelor ude ;
Dar sufletul lor chinuit nu m-aude.
Mă uit în ochii lor triști și adînci,
La mîinile lor care pot să sfarme stînci,
Și-mi vine să le strig, să-i trag de mintean :
Băă, sînt și eu tot ca voi, tot țăran !
Dar glasul meu se topește, e de ceară...
Seara țăranii pleacă, cu orașul suit în cară.
Îi petrec pînă la margine, pînă la țigănie,
Dar durerea lor, pe străinul care merge pe alături
n-are de unde să-l știe.
Le urmez căruțele pînă le-nvăluie zarea,
Pînă își aprinde luna sus lumînarea.
Aș vrea să mă duc și eu cu ei, dar sînt laș.
Rămîn să mă roadă tot neliniștea și luminile
de peste oraș.

RUGĂCIUNE

Iertați-mă, iertați-mi anii uitați pe drumuri și serile
Care n-au putut cuprinde în suflet toate durerile.
N-am plîns pentru vapoarele care nu vor mai
vedea mările,
N-am plîns pentru călătorii care nu vor mai
saluta gările.
N-am plîns pentru trenurile, cutii de chibrituri stricate,
Care nu se vor mai putea ridica cu prăpăstiile-n spate.
N-am strigat pentru stelele pe care le scutură vîntul,
Nici pentru zburătorii pe care-i înghite pămîntul.
N-am îngenunchеat pentru strămoșii mei daci,
Care urcau peste secole, ca niște vii sprijinite-n araci.
N-am știut că sînt oameni care nu mai pot să plece,
Că sînt locuri peste care bucuria nu trece.
N-am știut vînturile risipite în alte părți...
N-am știut că mai sînt triste necunoscute pe hărți.

Iertați-mă, iertați-mi îngenuncherile și plecările,
N-am știut că sînt păsări pe care nu le mai pot
ține zările...

FRUNZIȘUL TOAMNEI MELE

1938

TURNUL BABEL

Tot ceas cu ceas, tot zi cu zi,
Suii de frica morții-nalte schele,
Cu gînd de pace și de-nseninare :
De m-o-neca tristețea, să mă sui la stele.

Și an cu an durai castel de basme,
Făcui din lut și din nimic împotriviri.
În loc de cărămidă și de var,
Săltai cu visuri zid de amintiri.

Creștea frumos castelul rupt din mine,
Creștea înalt, se ridica în nori.
Locaș de veghe și de-nțelepciune,
Altar de liniști pentru visători,

Dar frica oamenilor c-o să urc prea sus
Îmi învrăjbi prietenii cu care am pornit,
Le-amestecă în sînge ura și veninul
Și dorul mi-a rămas neisprăvit.

De-atunci, de cîte ori vreau să-i înalț cununa,
Să-i pun din cînd în cînd o piatră doar,
Nu mă-nțelege nimeni, nimeni nu m-aude,
Cer cărămidă lumii și-mi trimite var.

PENTRU ODIHNĂ

Nu mă mai cunosc dintre oameni.
Visurile și durerile nu-mi mai ajung.
Nu știu, anii-mi sînt prea fometoși
Sau drumul este prea pustiu și prea lung...

Aș veni înapoi, să-mi umplu iar desagii cu soare,
Să mă scufund iar în lumea-mi adîncă,
Dar apele nu mă primesc, că nu-s apă,
Munții nu mă primesc, că nu-s stîncă.

Nu mă mai cunosc din nimic,
Chiar dacă am stat vremurile înainte, ca bradul.
De eram fluviu, mi se puneau diguri în față,
De am fost om, am fost amenințat veșnic cu iadul.

Nicăieri nu am avut odihnă, nicăieri.
Pentru nimeni, niciodată n-am fost un bine.
Toți m-au gonit, toți m-au călcat,
Toți mi-au cules poamele, dar au dat toți
cu pietre în mine.

COPILULUI MEU

Mîna ta, fiul meu, mîna ta, mică,
Să nu s-amestece cu mîinile lor.
Vorbele oamenilor sînt săbii,
Privirile lor, fulgerări de topor...

Să nu te apropii de ei, să nu strigi,
Să nu-ți audă gîndurile bune,
Tu nu poți să ajungi pînă la-nalturi,
Să lovești talgerul lunii să sune.

Să nu le arăți faptele tale,
Să nu te vadă cînd ești vesel sau gemi.
Să nu-ți cunoască nimeni inima
Cînd vei porni să te sui peste vremi.

Să trăiești departe de ei și străin.
Să nu afle drumurile ce vin înspre tine,
Să-ți închizi gîndurilor porțile,
Și să pui zăgazuri apelor line.

Să nu te-amesteci, fiul meu, între oameni,
Să nu te facă și pe tine gunoi.
Munții rămîn peste veacuri mari și puternici,
Pentru că trăiesc totdeauna departe de noi...

SCARĂ LA CER

1940

DUPĂ MOARTE

...Cei plecaţi vin, după moarte
numai o dată la cei iubiţi...

Înalt, subţire, după ce-oi muri,
La miezul nopţii, prinţ de catifea,
Voi pogori dintr-un înalt etaj,
Să stau şi după moarte lîngă ea.

Voi coborî în pelerină verde
Şi în mănuşi de veacuri şi lumini,
Făcînd să-ntoarcă după mine capul
Şi să se salte peste gard grădini.

Vom sta pe bancă, eu, luceafăr viu,
Iar chipul ei, lumină ca înaltul ;
Eu, neputînd să-mi văd prin dînsa moartea,
Ea, neputînd prin mine vede altul.

Şi va fi fericirea mult prea caldă,
Prea iute clipa pentru-a o trăi,
Prea fără timp iubirea şi prea sfîntă
Ca să mai fie vreme-a ne iubi.

Vom sta, eu, ceață, ea, pămînt lucid,
Iubindu-ne cu mintea noaptea toată,
Fără să simtă dacă-s lîngă ea
Și să mă vadă fără ca să poată...

Și cînd la ora cinci de dimineață
Mă va goni cocoșul triumfal
Și m-oi întoarce singur iar la locu-mi,
Ca dup-o noapte petrecută la un bal,

Va fi pe mine pelerina ruptă
Și ochii nu-mi vor mai avea scîntei,
Mă va cuprinde-ntunecimea morții,
Dar voi luci de amintirea ei...

TUDOR VLADIMIRESCU

Toți l-au lovit, toți l-au huiduit,
Nimeni nu l-a mîngîiat, nimeni nu l-a iubit.
Pentru toți era hoțul, pentru toți era trădătorul,
Deși, prin el, se ridica, să-și spună glasul, poporul.

Cine nu-l ține minte ? cine nu-l știe ?
Vremea a venit și s-a dus iarăși în veșnicie,
Oamenii au murit, femeile frumoase la fel,
Dar timpul de ieri trăiește acuma numai prin el.

Cîți din domnii de atunci s-au ridicat peste ani ?
Cîți au căzut, ca el, ciopîrțiți de dușmani ?
Cine-o să-l mai uite ? Cine-o să-l mai vîndă ?
Tudor trăiește acum fără să se mai ascundă !

Astăzi, chipul acela, hoțul, pandurul,
Care n-a putut găsi libertății condurul,
Astăzi, țăranul acela dîrz cu ochii de soare
Este cît România de puternic și mare !

BIOGRAFIE

Iată-mă la cap de tinerețe
Și ca mîine voi fi judecat
Pentru ce-am făcut și ce-am crezut,
Pentru ce-am cerut și ce am dat.

Anii, însă, ei îmi vor fi martori
Că m-am luat cu viața crunt de gît,
Că am stat în visuri pîn'la frunte
Și m-am mulțumit și cu atît.

N-am trăit în aur, între pufuri,
Nu m-a dus dădaca-n cărucioare...
Pe maidane-am rîs între țigani
Și în loc de lapte-am băut soare.

De coconi mi-a fost adesea silă ;
Semănau cu hoții și nebunii,
Cornul lor, la școli, între recreații,
Pentru mine era cornul lunii.

Cînd ei, mari, furau din mila țării
Și treceau cu fruntea sus, o, Doamne,
Eu treceam sfios cu capu-n jos
Chiar pe lîngă aurul din toamne...

Și-am ajuns la cap de tinerețe,
Fără visuri, fără nici un gînd.
Nu mai mi-este foame de dreptate,
Dar de judecată, sînt flămînd...

SCRISOARE CĂTRE CELĂLALT EU

Mă gîndesc cu tristețe la tine,
La mîna asta străvezie ca de mălai.
Nu ți-a fost dat, Virgil Carianopol, nici ție,
Nodul gordian al veșniciei să-l tai.

Singur pe drumuri, singur pe toate locurile,
Plecînd și venind totdeauna pe-ascuns,
Ca să nu răscoli popoare, să nu fii mare...
Nici pentru popor, nici pentru vremuri mari n-ai fost uns.

Ai iubit mult cîntecele, ai fost trist,
Ai risipit inimos tinerețe și ani,
Dar ce-i pasă lumii că te-ai schingiuit pentru ea,
Dacă n-ai putut să-i dai libertate sau bani ?

Ce le pasă păsărilor călătoare de tine,
Dacă nu le poți lua din piept vîntul ?
Ce-i pasă țăranului, frate de-al tău de cîntece,
Dacă nu-i dai să mănînce fără să-și vîndă pămîntul ?

Biet saltimbanc, cîntăreț de nimicuri,
Visător de minuni, căutător de vorbe senine,
În loc să fi făcut poezii, mai bine te băteai în duel
pentru femei...
Așa cel puțin, și-ar fi amintit totdeauna principesele
vremii de tine.

HAIDUCUL

Noaptea albă caută prin stuhuri,
Stă suită leneșă-n copaci,
Și pe dealuri, fără spor, tot suie,
Sprijinindu-se bătrînă în araci.

Ce de aur ! zice-n el haiducul.
Cum l-aș împărți de l-aș avea.
Și cu glas de foc sărută seara
Și strivește-n fiecare ochi o stea.

Am furat destul făr' să țiu seama,
Am fugit în munți cu tinerețea,
M-au gonit durerile să uit
Și acum cobor cu bătrînețea.

Ia uit'ia, ce noapte albă viață !
Ia uit' ia ce lună, ciocîrlie !
Ah ! de mi-ar ieși-nainte Dumnezeu,
Cum l-aș jefui de veșnicie !

NU TREBUIE SĂ PLÎNGEM

Nu trebuie să jelim, nu trebuie să plîngem,
Nu avem pentru cine.
Ca-n niște vulcani, îi gîlgîie țării auru-n vine.
Avem de toate, ne sînt pline rîurile de lapte,
Dumnezeu se uită prin lună la noi în fiecare clipă
și oră din noapte.

Nu trebuie să plîngem, nu trebuie să jelim,
Trebuie să ne îndrăgim zările și să ni le iubim,
Trebuie să luptăm, să nu ne îndoaie vînturile,
Noi sîntem făcuți pentru toate avînturile.
Sufletul nostru e mare, dar stă strîns...
Ce-ar fi rămas istoria noastră dacă Mihai Viteazul
în loc să lupte-ar fi plîns ?

TEATRU

Nu-mi spuneți ce-s săracii, nu știu ce-i sărăcia,
În mine stau grămadă comorile de bani.
De vreau un pol de aur, cînd toama e pe-aproape,
Mă-nalț și iau o mînă de galbeni din castani.

Nu vreau să văd săracii, eu sînt un prinț bogat
Pe care nebunia îl ține lîngă ea.
Cînd vreau domnii de soare, cînd vreau domnițe albe,
Trimit în gînd o slugă din visuri să le ia.

Am tot : palate, aur ; am tot ce mintea cere,
Tot ce gîndesc poeții, tot ce-au visat nebunii.
În camera mea albă, pe patul meu de scînduri,
Am tot ce-au strîns în suflet îndrăgostiții lumii.

Săraci sînt doar acei ce nu pot să viseze,
Acei care-n bordeie nu pot vedea castele,
Săraciii sînt aceia care clădesc palate
Și care totdeauna se spînzură de ele.

Eu sînt bogat, nu-mi pasă că haina mi-este ruptă.
Eu nu-s supus la nimeni, eu nu sînt sluga legii...
Visînd tot ce nu este, trăiesc deasupra lumii.
Iubindu-mi nebunia, sînt mai bogat ca regii.

CELOR DE ACASĂ

Am plîns destul, acum nu mai plîng...
Cîntecele, ca pe banii de aur, nu le mai strîng.
De ani nu-mi mai pasă ; rîsul lor
Nu-mi mai atîrnă munții amintirilor de picior.

Vă voi mai face mult sînge rău, mult necaz,
Mă veți vedea iar cu nedumeririle pe obraz.
Vor rîde iar dușmanii voștri de voi
Ca am ajuns să trăiesc din milă sau în noroi.

Dar să nu vă supărați, să nu vă fie rușine,
Ura lor și batjocura se vor face cîntec în mine.
Nu mă blestemați, nu vă luați după ei,
Chiar dacă am în obraji tăieturi și în păr ghiocei.

Pentru acum nu sînt nimic, sînt un gunoi ;
Dorm pe drum, îmi culc anii în ploi,
Dar pentru mîine, pentru ziua cea mare, cine știe...
Fiecare ne facem urzică sau păpădie.

A mai plecat de la noi Iancu Jianu, și acum e soare,
Deși înainte îi călcau toți numele în picioare.
Ce dacă acum sînt numai fecior de țărani ?
Poate voi fi și eu munte peste o sută de ani.

RĂSPUNS

Îmi scrii, tată, să-ți vorbesc despre domnii de pe aici.
Iată-i înalți la trupuri, dar la suflete mici.

Rîd, cîntă, se cred nemuritori ;
Pentru ei nu sînt suferințe, sînt numai flori ;
Se cred atît de mari, de parc-ar fi zei...
Trăiesc numai și numai pentru aur și pentru femei.

Tu nu i-ai lua nici măcar servitori,
I-ai pune ca pe hoți în spînzurători,
Și femeile astea, femeile care-și rod zilele,
Care-și ofilesc degeaba prin cîrciumi obrajilor zambilele,
Le-ai pune în jug și ai ara cu ele
Petecul tău de pămînt pe care îl semeni totdeauna cu stele.

Îmi scrii să-ți spun lîngă cine sînt...
Însă pentru a-ți scri acestea, nu este pămînt ;
Dar printre toți acești imbecili, rataţi,
Bieții noștri cîntăreți, bieții mei frați,
Trec simpli, fără să strige, fără să cheme...
Că pentru adevăr, tată, nu are nimenea vreme.

SCRISOARE DE TOAMNĂ

A venit iar toamna, au venit iar grijile.
Cîmpiile sînt goale ca și țăranii.
Frunzele s-au întors iar la rădăcini
Și s-au dus, ca rîndunicile, anii.

A venit iar toamna, se duc iar grînele-n port.
Durerile iar nu mai au odihnă și frîu...
Scoate-ți mănușile și pălăria, boierule,
Trec carele noastre încărcate cu grîu !

EPITAF

Aici zac, eu, Virgil Carianopol — săracul,
Pe care l-a făcut Dumnezeu, dar l-a crescut dracul.
Cît am fost în viață, biet nătărău,
N-am știut nici să mint, n-am știut nici să fac rău.

N-am fost iubit, că am fost urît și bleg.
De ce am trăit, nici după ce m-oi sătura de moarte
n-o să-nțeleg.
În loc de inimă, am avut fier, în loc de sînge,
Un cocor, care și pe lumea cealaltă va plînge.

Nu-s recunoscător lumii, nimic nu mi-a dat.
Ca o hoață, chiar dreptatea și îndrăzneala mi-a luat.
M-a îndemnat să fur, să mă îmbăt, să rîd.
N-a văzut nici cît am venit de curat, nici cît am plecat
de hîd.

Aici zace Virgil Carianopol, fecior de țărani.
Un nebun care a cheltuit vieții mulți ani.
Nu-l plîngeți. Lăsați vremea să-l ningă,
Prea a crezut pînă la sfîrșit c-o să-nvingă.

VERSURI

1967

CÎNTECE INTERZISE

1936—1944

ÎNAINTE

Nu-s legat de ce-a fost. Cu toporul,
Punțile din urmă le-am tăiat.
Numai cel ce curge ca izvorul
Merge pe un drum adevărat.

Strige Ieri oricît ar vrea de tare,
Nu-ntorc capul, fug vijelios.
Numai înainte este soare.
Numai înainte e frumos.

Fruntea sus ! E inima fierbinte.
Bucuria vieții e în toi.
Numai cel ce merge înainte
Nu stă să privească înapoi.

ODATĂ VOI PLECA

Nesuferit e vîntul cînd poartă-n lung țărîna
Pe drumurile țării, spre largul nesfîrșit,
Dar el e sfînt, el duce strămoșii către locuri
Spre care-au vrut să plece și viața i-a oprit.

Și dacă azi și mie mi-s porțile închise
Și depărtări stau strajă oprindu-mă să plec,
Odată, ca strămoșii, eu totuși am credința
Că singur mă voi duce în lume să mă-nec.

Aștept această crudă și crîncenă risipă,
Să mă desfac odată de viață și de chip.
Mai e ca mine vreunul, să aibă îndrăzneala,
S-aștepte pîn' s-o face țărînă ori nisip ?

STRĂBUNUL

Străbunul meu și-a pus aci temeiul
Cu brațele muncite din belșug.
El n-a știut să scrie cu condeiul,
A scris în schimb cu fierul de la plug.

Purta cu el un buzdugan ce-ntruna
Cu mare greu putea să-l țină-n frîu,
Și un cuțit, încovoiat ca luna,
Înfipt în curcubeul de pe brîu.

La nedreptate se uita-ntr-o dungă,
Lovea adînc durerea, cînd putea.
Umbla-mbrăcat într-o cămașă lungă
Cu rîurile țării peste ea.

Era mai leneș împăratul soare,
Mai în tîrziu se ridica din pat,
Iar cînd se întîlneau peste ogoare,
Parcă privea în lături rușinat.

Îl văd și-acum, ca-n vremuri depărtate,
Tăcut dar dîrz, așa cum mi-a rămas.
Plecînd la cîmp, lua negura în spate
Și-o aducea cînd se-ntorcea acas'.

CÎND IUBEȘTI

Cînd iubești, ești tînăr totdeauna,
Treci cu fruntea sus, încrezător,
Iei în brațe și oprești furtuna,
Duci pe umeri visul tuturor.

Cînd iubești, ești bun, ești-nalt, ești tare.
Aperi cu putere orice legi :
Nu faci răni, te-apleci la fiecare.
Rupi din tine suflet și le legi.

Cînd iubești, ții căile măsurii.
Peste toate treci fără dureri.
Nu ascunzi, nu jefuiești ca furii,
Dai orice, fără nimic să ceri.

Cînd iubești, oricărui greu te dărui,
Dai în lături toate și le poți...
Doar cu vorba și cu gîndul nărui
Și te-arunci în luptă pentru toți.

NANI, NANI

Nani, nani, cîntec mic de soare,
Puiul meu, feciorul meu bărbat.
O să crești odată-atît de mare,
C-o s-ajungi la stele înălțat.

Culcă-ți fruntea-naltă și senină,
Stai în fașe pîn' te-oi împlini,
Ia de-acum putere și lumină
Pentru-atuncea cînd ți-o trebui,

Dormi și crești cu aurul în plete,
O să-ți dau, cînd ai să fii flămînd,
Să bei visuri de-o să-ți fie sete,
Iar de foame, jerăgai de gînd.

Culcă-l, viață, legănați-l, taine,
Sărutați-l, stelelor, duium,
Într-o zi o să-i așterneți haine,
Ca să calce peste ele-n drum.

ECOUL

Toporul dă, lovind copacul
Crescut cu fruntea la lumini,
Ce nu poate fugi, săracul,
Ținut în loc de rădăcini.

În jur strîngîndu-se de mînă,
Copacii tremură-n ascuns,
De-aci de un'se dă și pînă
Unde ecoul a ajuns.

Căci cum lovește-așa nebunul,
Ca împrejurul unei roți,
El dă cu fierul doar în unul,
Dar cu ecoul dă în toți.

DIN IERI

Cu patru franci bunicu-a cumpărat
De la un tîrg surtucu-i învechit,
Pe care l-a ținut și l-a purtat
Vreo cincisprezece ani, pînă-a murit.

În urma lui bunica l-a țesut,
L-a-nsăilat puțin pe dedesupt,
L-a mai spălat la guler de trecut
Și i l-a dat și tatii de la rupt.

Cînd m-am făcut de visuri și răscoale,
Bunica-a luat surtucul cam cu greu,
L-a-ntors pe dos, l-a mai tăiat din poale
Și mi l-a dat de l-am purtat și eu.

Tîrziu de tot, cînd l-am lăsat din spate
Și mai era doar bun pentru Irod,
Bătrîna, cu priviri înlăcrămate,
L-a luat duioasă și l-a pus în pod.

La ani și ani de viață și de moarte,
Cătînd prin lăzi să vadă ce era,
Soția l-a găsit, l-a pus deoparte
Și l-a făcut o bundă, pentru ea.

COTIGA TIMPULUI

Cotiga timpului s-aude
Hodorogind dinspre trecut.
Ea vine iar să ia gunoiul
Pe care viața l-a făcut.

Aduceți-vă-n poartă anii
Care-au trecut necercetați,
Pe care nu i-ați dat luminii
Și-a trebuit să-i aruncați.

Din beciurile-ntunecimii
Eresul luați-l și-l zvîrliți,
Dați la gunoi ce-i amintire
Și-a putrezit fără să știți.

Pe cîmpurile depărtării,
Pe unde zilele-au luptat,
Mai sînt și-acuma visuri moarte,
Pe care nu le-ați îngropat.

Zvîrliți afar' orice minciună,
Tot ce-i putreziciune-n voi,
Cotiga timpului se duce
Și nu mai vine înapoi.

Zvîrliți pocalul cu speranțe
Și tot ce nu mai poate fi.
Ca un cadavru, peste vreme,
Începe lumea-a mirosi.

SINT SCĂRI

În drumul nostru către soare,
C-o scară-i orice om sortit,
Pe care urcă fiecare,
Atît cît are de suit.

La unii-s scările cît statul,
La alții poate pîn'la stea,
Dar nimeni nu-și cunoaște scara
Și cîte trepte are-n ea.

Îl plîng pe cel ce trebuiește
Să se oprească nevoit
Atunci cînd scara se sfîrșește
Și treapta ultimă-a suit.

El nu mai are un' să suie
De-aci încolo-i gol și vînt.
Eu, de aci, cu cîntul, însă,
Mai sui și trepte ce nu sînt !

NU MAI STRIG

Nu mai strig, nu plîng, nu mă mai scol,
Nu arunc în nimeni cu nămol.
Scris a fost să se întîmple-așa.
Cazi, deci, brumă, peste viața mea.

Plopul vieții-a depănat supus
Toată vara ce-a avut-o sus.
Pentru ce-aș striga și-aș mai lovi ?
Fără răni în vreme nu poți fi.

Nu mai bat, nu mă mai-nalț, nu gem,
Nu mai sui pe lume să blestem.
Sfîșie, deci, vînt, la orice pas,
Tinerețea care-a mai rămas.

Viață-a dat la oameni năzdrăvani,
Ei, i-au ars pe ruguri, ca dușmani.
A trimis vizionari, le-a dat...
Ei i-au schingiuit și alungat.

LA MOARTEA POETULUI

Om bogat, în sărăcie,
Toată viața lui a stat.
N-a avut de un' să știe
Că e putred de bogat.

Timpul, numai, cunoștea
Marea taină și-a tăcut.
Numai el, pe urma sa,
Singur a rămas avut.

Și acum, la buza humii,
Să nu-l plîngă nimenea.
A ieșit din haina lumii,
Fiindcă nu-l mai încăpea.

CÎNTEC PENTRU ATUNCI

Mă știi nenfrînt și dîrz. Tu m-ai văzut
Cît am luptat de tare și-n trecut.
Ai fost de față și la rău și bine —
Chiar și atunci cînd m-am luptat cu mine.

Cu orice zi m-am războit barbar,
Trăgînd mereu hotar după hotar.
Nu m-ai văzut plecat și nici zdrobit,
Oricîte spade-n mine au lovit.

Am vrut să-mi fii alături totdeauna,
Să vezi și tu cum știu să-nfrunt furtuna.
Să spui și tu atunci cînd voi fi dus
Că nimănuia nu i-am fost supus.

Dar într-o luptă ce va fi să fie
Și care o voi da pe veșnicie,
O luptă aspră, ce-o s-o dau în viață,
Am să te rog, tu să nu fii de față.

Nu vreau să vezi tu ce mă știi furtună
Cum o să-mi cadă sabia din mînă,
Nici cum voi sta cu capul aplecat,
Eu, care-n viață n-am îngenuncheat.

Va fi o luptă mare, luptă grea
Care-o s-o dau aprins cu moartea mea !
Și n-aș vroi tu să rămîi în minte
Decît cu mine, cel de dinainte.

CIUDAT

Ciudat. Eu sînt un om sărac,
Dar la o umbră dacă stau,
De unde am, de unde nu am,
Ceva tot trebuie să dau.

Apusului, la care unii
Nu-i dau nimic că-i auresc,
Eu și lumina pentru alții
Cu mii de visuri o plătesc.

Pe orice zîmbet sau privire,
Chiar pentru cei ce-mi sînt dușmani,
Eu cheltuiesc lumini atîtea,
Cît mi-ar ajunge mii de ani.

LA CEASUL DE TAINĂ

1966

LA CEASUL DE TAINĂ

De fiecare dată,
În fiecare seară, de cîte ori mă apuc să scriu,
Cineva pe care nu-l știu,
Cineva dinăuntru, dinafar', din pustie,
Cine, nu știu, îmi ia mîna și scrie.

Or fi amintirile, umbrele din mine,
Poate altcineva — nu știu cine.
Dar întotdeauna, oricît n-aș vrea,
Simt cîte trei-patru mîini care vor să scrie cu mîna mea.

Uneori lupt cît se poate,
Pînă mi-ascund mîna de mîinile toate.
Alteori stau toată noaptea, ca-n vis,
Pînă termină toate mîinile ce au de scris.

Fiecare are de încrustat cîte un gînd.
Una scrie resemnată, alta strigînd,
Una visează, alta, cine știe,
Își aduce aminte de cînd putea singură să scrie.

Spun toate acestea la prieteni drepți,
Citesc poeziile la oameni înțelepți.
De ce, totuși, toți mă laudă pentru ele,
Ca și cînd ar fi poeziile mele ?

INTIMĂ

În orice seară-aud mereu în mine
Ceva nelămurit, ceva ciudat,
Și-n fiecare noapte care vine
Pe adîncimea mea stau aplecat.

Îmi pare uneori că o furtună
Aleargă prin adînc vijelios,
Iar alteori, ceva, parcă o mînă,
Mă caută vrînd să mă tragă jos.

Parcă vorbește cineva în șoapte,
Parcă aruncă cineva cu jar,
Sau parcă luptă un titan, prin noapte,
De sub dărîmături să iasă-afar'.

Ceva se-ntîmplă, nu știu ce anume.
E cineva-năuntru, sînt cărări —
Este ceva deosebit de lume,
Ce se petrece-acolo,-n depărtări.

Ascult, ascult și nu-nțeleg prea bine,
Furtună e, vulcan ce-aruncă foc,
Sau e un cînt prea mare, pentru mine,
Ce vrea să iasă-afar' și n-are loc.

IARNA

Bate vîntul spulberînd zăpada,
Chiuind ca omul, după chef.
În amurgul zilei, parcă, strada,
Are strălucire de sidef.

Merg haihui, cu dragostea de mînă,
Descheiat la haină și nenfrînt.
Pomii, beți, se clatină-n furtună,
Parcă-ar vrea să plece din pămînt.

Nu mă tem de-a viscolului fiară,
Nici de fulgii ce mă fac de var.
Iarna mea nu vine dinafară,
Vine dinăuntru în afar'.

UMBRE

De cum am trecut de diguri,
Căruța s-a îmbolnăvit dintr-odată de friguri.

Am dat drumul calului, fără frîu,
De-o parte și alta, porumbii, cu granate la brîu,
Mă priveau haiducește.
Îi auzeam șoptind, parcă vorbeau românește.

Căruța, încărcată cu fîn, parcă era de fier.
Peste fîn se suise și noaptea, pînă la cer.
Deodată luna s-a arătat plină,
Înecîndu-ne în lumină.

Calul s-a înfiorat și-a pornit mărunțel.
Luna, ca să-l ajute, a mai pus și ea un cal lîngă el.
Pînă în satul vecin, au tras amîndoi,
Mergînd, ca vîntul, printre șirurile de păpușoi.

Cînd am ajuns în sat,
Luna și-a luat calul și-a plecat.

Toată noaptea am mers fără îndemn,
Bocănind, pe drum, ca un om cu picioare de lemn.
Din cînd în cînd, luna mai venea
Și își punea calul la căruța mea.

Cînd am ajuns acasă, luna pierise.
Noaptea nu știu pe unde sărise...
Soarele, ca un pom pletos,
Își tîra crengile pe jos.

IARĂȘI

Ce frumos și-azi-noapte, draga mea... Afară
Liniștea de aur se plimba pe drum.
Mii și mii de gînduri se făceau de pară,
Din adînc, pămîntul aducea parfum.

Am stat iar tot singur — numai eu cu mine —
Noaptea era-naltă, sufletul la fel.
Pînă-n depărtare, iarăşi nu ştiu cine,
Luase codru-n braţe şi dormea cu el.

Se făcuse noapte, una de mărgele...
Luminînd, un astru lumea căuta.
Barca lunii goală, într-un stuf de stele,
De nimic legată, tainic aştepta.

Te-am dorit alături, clipă după clipă,
Să privim minunea şi să-mi fii alint.
De departe cerul, dornic de risipă,
Văruise noaptea toată cu argint.

Ce păcat că n-ai fost. Din tării uitate,
Despre ziuă, timpul, care nu dormea,
A suflat în stele de le-a stins pe toate,
A luat barca lunii şi-a plecat cu ea.

EU

Sînt foc adînc, numai căldură,
Iar flăcările mi-s stindard.
Îmi iese vorba foc din gură.
Pe orice pun privirea ard.

M-aprind ades, suind înaltul,
Dar nu mă sting, ci mai sus zbor.
Mi-e de folos ca nimeni altul
Acest arzînd interior.

Cu el ard tot ce nu-mi mai este
De trebuință-n anotimp,
Și tot cu el mi-nsemn, pe creste,
Plecarea dincolo de timp.

Cu el îmi strălucesc izvorul,
Îmi luminez ce am frumos
Și-mi sui în slavă viitorul,
Să poată fi văzut de jos.

Nu-mi pasă c-o să cad odată,
Arzînd, din înălțimi în gol.
Voi cade ca o stea curată,
Nu ca un bulgăr de nămol.

Cunosc din flăcări că pojarul
M-o mistui și voi cădea.
Cunosc că mă va arde jarul,
Dar este fericirea mea.

ILEANA COSÎNZEANA

De mii de ani Ileana Cosînzeana
Stă-nchisă într-o stîncă de un zmeu,
Iar Făt-Frumos, plecat să-i afle stana,
N-a mai venit din drumu-acesta greu.

Nu știu pe unde a închis-o zmeul,
Pe care țărmi de gînd îndepărtați,
Dar cred că ea își duce și-acum greul,
Pe undeva, pe-aci, pe sub Carpați.

Nu știe nimeni, însă ea, dorită,
Așteaptă și-astăzi falnicul fecior,
S-o scoată din granit ca pe-o iubită
Și să devină-apoi nepieritor.

Au căutat-o peste tot, întrună,
Mînați destui de tainice puteri.
Au răscolit adîncuri totdeauna,
Dar n-a găsit-o nimeni, nicăieri.

Mă-ntorc cu fața și spre voi, aceia,
Ce dăltuind ați devenit cărunți
Și vă aduc din limpezimi ideea
De-a merge și voi s-o căutați prin munți.

Lăsați o clipă tot ce vă-nfioară,
Tot ce aveți în suflet mai duios
Și ajutați prin vremea care zboară
Să nu s-așeze moartea pe Frumos.

Suiți-vă și cercetați pe creste,
Și dăltuiți cu brațe de titani,
Că-n fiecare piatră, poate, este
Acea care-a pierit de mii de ani.

Săltați-vă pe înălțimi în voie
Și răscoliți mereu și încercați
Dați anii-n lături dacă e nevoie,
Ieșiți afar' din timp și-o căutați.

Sînteți chemați pe drumurile tortii,
Aveți puteri nebănuite-n voi.
Scăpați Frumosul din adîncul morții
Și dați-l omenirii înapoi !

CÎNTEC DE LINIȘTIT BOLNAVA

Dormi, scumpa mea, și nu te teme,
Nu-i nimeni, nimeni n-a venit.
Parfumul doar din crizanteme
Te-a mîngîiat și te-a trezit.

Sînt ușile de mult închise,
Perdelele le-am tras de-a rînd.
N-am mai lăsat întredeschise
Decît ferestrele la gînd.

Nu tresări, nimic n-apasă,
Nu-ncearcă nimeni la uluc.
Nu calcă nimenea prin casă,
Sînt orele, care se duc.

Nu te-nfrica, e noaptea clară,
Iar stelele-au ieșit duium.
Nu umblă nimenea pe-afară,
Trec frunzele, grăbind, pe drum.

ÎNSEMNARE TÎRZIE

Mă-ntrebi adesea, uneori în șoapte,
De ce nu dorm, deși-s neodihnit,
Cînd alteori mă cufundam în noapte
De cum cădea amurgul obosit.

Nu-ți spun nimic, că nici nu se cuvine.
Ca nu cumva să crezi c-am să te mint.
Dar stau așa și te păzesc cu mine,
Să nu te sufle vremea cu argint.

SILVANĂ

Glonțul, ca părerea, i-a prins zborul,
Cerbul s-a oprit cutremurat,
Codru-ntreg parcă și-a frînt piciorul
Și în ochii lui s-a răsturnat.

A căzut cu rana sîngerîndă.
Ierburi ca de toamnă se roșesc.
Din privirea limpede și blîndă
Diamante calde izvorăsc.

În zadar încearcă-nfipt în coarne,
Să ridice codrul rămuros —
E prea greu din ochi să-l mai răstoarne
Ori să-i miște arborii de jos.

Stă așa și pleoapele-s mai grele,
Noaptea se așază peste tot.
Tot mai lung îi cad prin gene stele
Și îl linge soarele pe bot.

Ca prin vis aude mai departe,
Mai aproape, cornul de oțel,
Tot mai stins, mai dincolo de moarte,
Cum își pierde glasul pentru el.

Şi uşor, precum privirea-i zboară,
Iar din rană-i curge încă foc,
Codru-ncet, prin lacrămi, iese-afară,
Întorcîndu-şi arborii la loc.

POEŢILOR

Se poate să nu fie nimic în veşnicie,
Acolo unde noaptea se pun pe cer peceţi.
Voi însă, din cuvinte, făceţi ceva să fie,
Desfaceţi lumii aripi spre alte dimineţi.

Se poate gol să fie şi nimeni să nu are,
Cu nori, întinsul veşnic sub care vieţuim.
Voi însă, din adîncuri, urcaţi pe cer alt soare.
Să fie o lumină spre care să suim.

Chiar fulgii de zăpadă, ce cad pe lumea-ntinsă,
Şi nasc în inimi griji, lumină sau tumult,
Voi faceţi-i să fie, în cînt, cenuşa stinsă
A unor vechi oraşe, ce-au ars în cer, de mult.

Deschideţi porţi prin cîntec, spre altă măreţie,
Şi faceţi alte drumuri, prin inimi şi prin scris
Daţi aripi fanteziei şi faceţi-o să fie,
Că e nevoie-n lume de cîntec şi de vis.

TURNUL

Turn înalt, cu scări pe dinăuntru,
M-au făcut părinţii solitar,
Ca atunci cînd n-or mai fi, în mine,
Să se suie să privească-afar'.

Au zidit pereți înalți și zdraveni.
Scări adînci au dăltuit în zid
Și-au făcut, din adîncimi, ferestre,
Care numai noaptea se închid.

Ceas cu ceas, suind întruna însă,
Scările s-au ros, au putrezit.
Nu mai țin pe ele greutate,
De atîția ani cît le-au suit.

Zidurile-au început să crape,
S-au plecat schiloade spre surpări.
Geamurile ochilor, și ele,
Nu mai văd, ca ieri, în depărtări.

Nu mă doare clipa care vine,
Cînd mă voi întoarce-n veșnicii.
Zi cu zi, cad turnuri din înalturi
Și îngroașe țara-n temelii.

Nu mi-e teamă că mă-aplec întruna,
Dar sînt trist că vacul s-o-mplini
Și nu-nalț și eu un turn în lume,
Să privesc din el, cînd n-oi mai fi.

CASA

Au înălțat-o pe un plai de munte
Ca soarele mereu să-i pună foc,
Iar din balcon, suindu-i către frunte,
Cu iederă au strîns-o de mijloc.

De la portal spre codrul taciturn
I-au risipit prin camere iubire,
Și-n sus au terminat-o cu un turn
Ca țipătul de-nalt și de subțire.

În curte strîns pe lanț ca-ntotdeauna
Au pus un cîine, dîrz apărător,
Ce nu e noapte cînd să vie luna
Și el să n-o apuce de picior.

De printre brazii căutînd spre soare
Au pripășit cu părul de beteală
Un pui de rîu ce toată ziua sare
Și rîde printre pietre-n pielea goală.

Ca ei aș vrea să am și eu o casă
Cînd n-o mai fi cu nimeni de luptat
Să-i stau în poartă, să privesc la lume,
De gardul amintirii rezemat.

TEAMA

La cîte-au fost, nu mă mai tem de moarte,
I-am cunoscut încrîncenarea grea.
Am cunoscut-o-n viață de departe,
Iar în război m-am hăituit cu ea.

De orice dată mi-a ieșit-nainte,
M-a însemnat cu fierul ei încins.
M-a sîngerat și m-a lovit fierbinte,
Da-n fiece înfrîngere-am învins.

Nu frica dar, de ea, mă chinuieşte
Şi mă-nconvoaie zi de zi, de-a rînd,
Nu groaza asta inima-mi păleşte
Şi sînt văzut adesea ezitînd.

O altă teamă fruntea mea o pleacă
Şi mă-nfioară-n drumul către ţel.
Trăgînd tăiuşul gîndului din teacă,
Să nu rănesc pe cineva cu el.

ÎNSEMNARE DE DRUM

Merg vorbind căruţele pe drumuri,
Obosite, dîrdîind de frig.
Peste zare, luna lui septembre
S-a făcut, strîngîndu-se, covrig.

Caii merg încet. De-o parte şi-alta,
Cîmpurile-s tunse de otavă.
Cîte-un cal, din cînd în cînd, se joacă,
Scăpărînd chibrite pe potcoavă.

Ici şi colo, cîte-un pom de veghe,
Îmbrăcat în frunze pîn'la brîu,
Se apleacă salutînd sfielnic
Trecerea căruţelor cu grîu.

Cîte-un cînt tresare cîteodată
Şi se stinge-n urmă, somnoros,
Stelele, în rochii lungi de aur,
Îşi tîrăsc dantelele pe jos.

Ce înaltă pare noaptea toată,
Gîndurile, cîte-un plop stingher,
Și din slavă, luminînd pe lume,
Liniștea cătunelor din cer !...

SEARA

În curtea nopții-i liniște deplină,
Întreg înaltul doarme obosit.
E bolta dată palid cu lumină.
Pămîntul e în umbre învelit.

Dorit de somn, Seninul, peste toate,
După întreaga zi, cît a lucrat,
A dat la lampă luna jumătate
Și obosit de muncă s-a culcat.

CÎNTEC DESPRE MATERIE

Vara tot aceeași vine ?
Vara care-a mai trecut ?
Zilele ce trec de tine
Crezi că te-au mai cunoscut ?

Tot aceleași păsări zboară ?
Tot același vînt s-a-ntors,
Vîntul care și-astă-vară
Lîna plopilor a tors ?

Marea, tot aceleaşi valuri,
Sparge-n ţărmii ei tirani ?
Vor mai fi aceleaşi valuri
Peste mii şi mii de ani ?

Tu mai eşti acelaşi soare ?
Tot acelaşi ideal ?
Care val mai e val oare
După ce s-a spart de mal ?

Frunza care învie
Crezi că s-a întors din nou ?
Crezi că muntele păstrează,
Din ecouri, vreun ecou ?

Niciodată, niciodată
Visul meu, adevărat,
Nu se mai întoarce-n bronzuri
Sunetul, care-a plecat !

AM FOST IAR

Am fost iar pe unde şi pe noi, la fel,
Ne tîrîse timpul, aspru, după el.

Peste tot, pe-afară, pe sub crengi lumeşti,
Noaptea aşternuse scoarţe oltenesti.

Pe poteci, pe unde adunam lumini,
Vara se făcuse pir şi mărăcini.

Toamna, ce umblase curtea, pas cu pas,
Se da jos din pomii care-au mai rămas.

Plopul de-altădată, pînă-n creștet, sus,
Terminase lîna ce-o avea pe fus.

Am căutat cărarea care-n vremi era.
Timpul semănase iarbă peste ea.

Am privit în vale. Lacul tot la fel,
Nuferi, mulți, de stele, înflorise-n el.

Lunii nu știu cine, din înalt de vac,
Îi tăiase capul și-l zvîrlise-n lac.

CÎNTECUL DE ÎNTOARCERE AL LUI ULISE

Tîrziu mă-ntorc din marea pribegie,
Sfîrșit de drum, de visuri, de puteri,
La dragostea-ți rămasă încă vie,
Ce nu s-a aplecat la-ncovoieri.

Sînt zdrențuit de cruda sfîșiere,
Dar firul vieții astfel s-a vrut tors.
Am dat, la anii ce s-au dus, putere,
Iar ei m-au ajutat de m-am întors.

E-n toate un sfîrșit, deci și plecarea,
Oricît a fost de lungă, a-ncetat.
Să așezăm pe tot ce-a fost uitarea
Și să uităm ce n-a fost de uitat.

Dă-mi zîmbetul ce inima-ntregește
Și să pornim sub marea noastră stea.
E-o viață nouă, timpul ne zîmbește.
Și ne ajută, Penelopa mea.

PURITATE

Hermina-i doar un pic de viață,
Un giuvaer ce dă scîntei.
Trăiește-n Nordul numai gheață
Și-i prinsă pentru-argintul ei.

Ca s-o vîneze, vînătorii
Găsesc un golf de gheață-n jur
Și-i dau cu chinoros pereții,
Știind cît ține ea la pur.

Hăitași, cu glasuri ca de fiare,
În aerul vibrînd sonor,
O-mping apoi, strălucitoare,
Pînă ce intră-n golful lor.

Ce mușchi puternici, temerară,
Cu gheare tari, în teci adînci,
Hermina ar putea să sară,
Să fugă dincolo de stînci.

Decît să-și murdărească însă,
Cu negru, albul ei de har,
S-așează pe zăpadă, strînsă,
Și-așteaptă moartea, ca pe-un dar.

E datul ei, îi scrie-n soartă
Să dea cuvînt la veşnicii.
Mai bine să lucească moartă
Decît murdară, printre vii.

TOAMNĂ

A plecat seninul, visul s-a cules,
Noaptea, mai adîncă, se îngroapă-n şes,
Peste depărtare, umbrele se şterg,
Iar spre întuneric, numai anii merg.

Unde este vara ? Unde-s trandafirii ?
A rămas neplînsă lacrima iubirii.
Timpurile duse, învelite-n ceţi,
Suie către frunte alte dimineţi.

O să vie iarna. Pomii, în noroi,
Îi aruncă humii hainele de foi.
Vîntul trece vînăt şi la orice pas
Stă şi smulge vieţii ce i-a mai rămas.

Adunaţi, din vreme, puneţi la păstrat,
Amintiri pe care nu le-aţi adunat..
Culegeţi miresme, strîngeţi în hambare
Doniţi cu lumină, banițe cu soare.

Iarna, cînd de-afară vor sui troiene,
Pînă lîngă tîmple, pînă la sprîncene,
Să aveţi din vară, podurile pline.
Ţine cald prezentul iernii care vine.

CUM SĂ-MI RĂMÎN ?

Cum să-mi rămîn, fraților, întreg ?
Cîntul mă fură, ochiul mă fură,
Orișice vis ce-l încheg
Viața mi-l ia din gură.

Atîtor drumuri trebuie să mă dau,
Atîtor oameni și gînduri și foi.
Atîtea treburi timpul mi-l iau
Și nu mi-l mai aduc înapoi.

Oriunde sui, pe orice treaptă,
Între oameni, în gînduri, în pădure,
Toate de abia m-așteaptă
Vrînd să mă fure.

Pe orice floare pun mîna,
Oriîncotro privesc,
De orice lucruri m-ating, totdeauna,
Toate lucrurile mă sărăcesc.

Cum să-mi rămîn, fraților, pe pămînt
Numai al visului, numai al meu ?
Pot să nu mîngîi, pot să nu cînt,
Pot să nu laud și eu ?

PLECARE

După ce toți ai casei-au plecat,
Casa a mai stat ce-a mai stat
Și pe urmă a-nceput și ea
Să trimeată după ei tot ce-avea.

De ici o grindă, de colo o cărămidă,
O uşă care nu mai vrea să se mai închidă,
Dintr-un colţ cotețul de cîine,
Azi o fereastră, gardul mîine...
Şi oricărei zile care se ducea
Casa-i da cîte un lucru să-l ia.

Fiecare clipă, toate minutele plecate
Se duceau cu cîte-o fărîmă de moloz în spate.
Zilele cărau lucrurile mai uşurele,
Lăsînd anii să le ia pe cele grele.

Acum, că a trimis după cei duşi,
Ferestre, garduri, pardosele, uşi,
După ce-a adunat tot ce-a fost de folos,
Aşa cum ar face cineva credincios,
S-a apucat singură şi se dezveleşte.
I se pare c-a întîrziat şi se grăbeşte... se grăbeşte.

PLÎNGEREA OGLINZII

Rotundă, dreaptă, orişicum aş fi,
Obrazul mi-e, şi inima, cristal.
Sînt o nimica, fără adîncime,
Cu ţinerea de minte-a unui val.

Amestec de lumină şi-ntuneric,
În trupul meu nu e nici pic de viaţă.
Eu sînt făcută să nu am adîncuri.
Deşi-s adîncă, am doar suprafaţă.

Mă vezi așa, dar nu-mi cunoști durerea
De-a fi sortită tot să las uitat.
N-am loc să țin măcar o amintire.
Se șterge tot atunci cînd ai plecat.

Privirii mele toate îi sînt scumpe,
Le prind, le țin și-atuncea cînd s-au rupt,
Oricît de dragi mi-ar fi și prețioase,
Nimica nu rămîne dedesupt.

Și totuși, ochiul meu văzu destule,
Bău plăceri ca buzele din cupă,
Dar rece-am fost și limpede-nainte
Și tot așa rămîn o clipă după...

TÎRZIU

Tîrzii sînt toate, pentru noi, în viață,
Pe orice drum, spre orice loc pornim.
Cît ne-am chiti la drum, de dimineață,
Întotdeauna prea tîrziu sosim.

Zadarnic vrem s-ajungem mai-nainte,
La înălțimea marilor scîntei.
Ne stau în față codrii de cuvinte
Și-ntîrziem, luptîndu-ne cu ei.

Învingem greu. Lumina e prea tare,
Oricît lovim de herculan în ea.
Prea cad tîrziu fărîme mici de soare
Și prea lucesc de nu se pot vedea.

Tîrziu ajungem marea frumusețe,
Deși-ndemnăm zorind necontenit,
Deși urcăm pe vîrfuri îndrăznețe,
Pe unde încă nimeni n-a suit.

Tîrziu vecia în adînc ne scurmă,
Tîrziu pătrundem ce e nepătruns,
Tîrziu ne-ajunge Gloria din urmă
Și-i prea tîrziu atunci cînd ne-a ajuns.

CÎT DE DEPARTE !...

Cît de departe-s încă de tristețe !
Deși m-apasă marele omăt,
Cu-aceeași arzătoare tinerețe,
Tot nu mă uit ca soarele-ndărăt.

Și astăzi, iar, nu-i gînd care să vie,
Să-mi intre-n casă cît de mult n-ar vrea,
Să nu-l pot prinde, ca o vijelie,
Să-l strîng în frîie și să-i săr în șea.

Cu orice vis ce-mi iese înainte
Sînt și-acum, încă, tot așa duios.
Îl iau de braț, îl duc cu mine-n minte
Și-i beau lumina, pînă cad pe jos.

Ca-n depărtări, cu viața tot neruptă,
Orice cuvînt de vinul lui îl storc,
Și pentru semeni săr și-acum în luptă,
Fără să-mi pese dacă mai mă-ntorc.

FLOAREA-SOARELUI

Toamnă. Ploaie. În grădina mea,
Cu maramă parc-ar fi cărbune,
Floarea-soarelui, cu capu-n jos,
Toată ziua stă în rugăciune.

Lîngă ea, un fiu, pînă la mijloc,
Subțirel, pipernicit de viață,
Stă tăcut, c-o pălărie veche,
Înnegrită, trasă peste față.

Cînd îi bate vîntul cîteodată
Și de pomi sau de porumbi se șterg,
Cum se zbat, așa închipuirea
Îi preface-n oameni care merg.

Și zorind prin ploaie, zgribulită,
Aplecată, fără haine, pală,
Floarea-soarelui parcă e mama
Cînd ne-a dus întîi și-ntîi la școală.

CÎNTECULUI

Gata, numai flăcări, numai gînd și dor,
Plămădind în tine Azi și Viitor,
Iată-te de viață, cald străluminat,
Așteptînd în soare, gata de zburat.

Ai fost mic odată. Ai crescut frumos.
Poți să farmeci singur fluierul de os.
Pieptul ți-e de stîncă, poate de oțel.
Spintecă prin vreme negura cu el.

Du-te fără teamă, drumul nu e greu.
Urcă peste toate treptele mereu.
Pierde-te prin lume și nu-ți aminti
Cine-a fost acela ce te zămisli.

Uită cine, noaptea, palid se scula
Și cu vorbe calde mi te legăna
Și ascunde celor care te citesc
C-am răbdat de viață numai să te cresc.

CINTEC PENTRU SIMINA

Două fete, două stele,
Două ghinde, mititele,
Ambele niște ghioace,
Se porniseră cu focul
Să se prindă, să se joace.

Focul, hoț nevoie mare.
Ele, mici, neștiutoare.
Ca fetițele să-l placă
Și să-i ia cu ele-n joacă,
Făcea-n sobă numai flori,
Numai chipuri și culori.

Fetele l-au luat de pară,
L-au scos mic din sobă-afară
Şi ca toate, fără minte,
Începură să-l alinte.

El, deprins şi fără teamă
Ca să fie luat în seamă,
Se jucă întîi cu ele,
Prins cu mîna de perdele.

Mai tîrziu, crescînd mai mare,
Se jucă şi pe covoare.
Începu să se întindă,
Să se uite în oglindă.
Se sui în pat jucînd,
Sparse geamul chiuind,
Arse uşa, se trînti,
Ori pe unde nimeri,
Şi tîrziu, cam după toacă,
Luă şi fetele la joacă.

L-a văzut o mamă bună
Cînd scotea limba la lună,
Cînd îşi înălţa furiş
Steagul pe acoperiş.

SECERIŞ

Mă duc ades pe cîmp, în miez de vară
Şi-i văd pe-ai mei, pe lanuri mari de dor,
De dimineaţă pînă-n larga seară,
Lăsînd grămezi de spice-n urma lor.

Îi văd la fel, în toamnă pe răcoare,
De cînd dă ziua primele scîntei
Și pîn' le cade noaptea la picioare,
Lăsînd grămezi, cocenii, după ei.

Îi văd așa muncind întotdeauna,
Dar eu mă plimb, doar eu rămîn stingher,
Deși adesea, pentru mine, luna,
Își lasă ziua, secera, pe cer.

Și totuși, totuși, tai și eu, cu gîndul,
Dobor și eu ceva la orice pas.
Pe unde trec, în urma mea, de-a rîndul,
Grămezi de visuri și speranțe las.

TRISTEȚEA MUNTELUI

Înalt, cu fruntea atingînd de stele,
Dar cu destin amar, de Prometeu,
Eu m-am născut din zbaterile mele
Și din adîncul zbuciumului meu.

Împins să las la poale adîncimea,
Mă ridicai din pulbere în vînt.
Sînt blestemat să caut înălțimea,
Dar aș muri de n-aș avea pămînt.

N-am vrut să vin la marea sfîșiere,
Dar m-am împins apoi ca un dușman,
Deși ce era-n pajiști adiere
Știam că pe înalt e uragan.

Privit acum, în marea maiestate,
De lună și de soare aurit,
Cu pelerina codrilor pe spate,
În înălțimea mea par mulțumit.

Dar niciodată nimeni n-o să știe
Ce trist mă simt în singurarea mea
Și cît m-aș vrea, în vale, o cîmpie,
Pe care să mă are cine-o vrea.

TRISTĂ

Te rupi de șirul visului meu mare,
Te depărtezi, te risipești în ceți,
Și pentru-o viață, alta, oarecare,
Renunți plecînd la multe alte vieți.

Te pierzi așa, deodată, în mulțime,
Ca și cînd veșnic ai fi fost pămînt
Și nu te-ar fi ținut în înălțime
Lumina sfîntă-a caldului meu cînt.

Te-ntorci din nou la umbre și la tină,
La ce-ai fi fost, de nu era să fiu,
Tu, ce păreai făcută din lumină
Și străluceai ca aurul cel viu.

Și-am fi putut să trecem doi prin lume
Și să suim pe culmi am fi putut.
Puteam să dăm atîtor visuri nume
Pe care nimeni nu le-a cunoscut.

Ai fi rămas întotdeauna vie
Și niciodată nu te-ai mai fi stins.
Chiar dincolo de vis și veșnicie,
De tine, timpul, nu s-ar fi atins.

Tîrziu de tot, cînd aș fi fost țărînă,
Vreun neștiut, cîndva, într-un apus
Trecînd încet, cu draga lui de mînă,
Văzîndu-te, în șoaptă, i-ar fi spus :

„Vezi bătrînica asta, ca-n april ?
Cu părul alb, un vișin sau cais ?
A fost în timp iubita lui Virgil
Și pentru ea el a visat și-a scris !“

DIN VIAȚĂ

Mi-a bătut în poartă Fericirea
A intrat în curte, m-a strigat.
Eram dus alături cu iubirea.
A-nchis poarta iute și-a plecat.

Mi-a bătut de-asemeni Bucuria.
A intrat, a stat sub pomii goi.
N-a văzut pe nimeni să-i vorbească
Și-a plecat grăbită înapoi.

Într-o seară, luminînd pe stradă,
Mi-a bătut și Steaua mea — de sus —
Tot așa, eram plecat aproape,
Și-a strîns fusta-n mînă și s-a dus.

Mi-a bătut în poartă și Necazul.
Eram dus departe. Liniștit,
S-a întins pe țolul de la ușă
Și m-a așteptat pînă-am venit.

DIN PARC

Toamnă ! Cădea frunza galbenă și rar.
Timpul își făcuse hainele de jar.

Plopii, numai flăcări, pînă-n depărtări,
Aprindeau la capul verii lumînări.

Am crezut că vine. Am stat ceas cu ceas.
Ziua s-a dus, însă eu am mai rămas.

Ca să nu simt vremea care greu trecea,
Am pornit să intru-n amintirea mea.

Mi-am luat visu-n mînă, începînd să sap.
Soarele, coroana-și luase de pe cap.

Seara liniștită, coborînd din zbor,
Încurcată-n arbori se zbătea ușor.

Am rămas acolo, pînă prea tîrziu.
M-adusese vîrsta, eu n-am vrut să viu.

Pe la miezul nopții, am plecat tăcînd.
Am călcat, sub frunze, oase vechi rupînd.

Vîntul mugea-n mine, și din gînd, duium,
Frunzele iubirii îmi cădeau pe drum.

CÎND

Cînd vrei să vezi prin timpul ce desparte
Și nu mai poți străbate prin desiș,
Închide ochii și-ai să vezi departe
Ce nu mai poți vedea cu ei deschiși.

Cînd vrei să fii de depărtări aproape
Și nu mai poți, oricît ți-ar fi de greu,
Te depărtează și mai mult de toate,
Că depărtarea-apropie mereu.

CÎNTEC DIN TOAMNĂ

Din cîmp s-au strîns minunile de soare.
Prin curte, puii s-au făcut găini.
Grăunțele-au fost puse în hambare,
Iar razele, grămadă, prin grădini.

În pomii buni ce ne-au umbrit cu seară
Și roade dulci au dat în deal și-n șes,
Mîini însorite s-au suit de pară
Și, stea cu stea, înaltul le-a cules.

E gata tot, e vremea împlinită.
Pe-afară-n vînturi toate s-au uscat.
Adună-ți, toamnă, frunza necăjită
Și du-o-n adîncime la păstrat.

Curînd, din slavă, îngerii furtunii,
Făcînd curat prin nouri, or să stea,
Să scoată-afară, pe deasupra lumii,
Să-și scuture saltelele, de nea.

LA O ANIVERSARE

Acum, la capăt drept de viață,
Oprit o clipă din urcuș,
În drum spre altă dimineață
Fac praznic pentru anii duși.

Întindeți masa cît mai mare,
Să-ncapă toți acei ce vin.
Dați cep la lună și la soare
Și umpleți buțile cu vin.

Deschideți ușile, anume,
Să-ncapă șirul cît de-ntins.
Nu întrebați de nici un nume
Și nu opriți pe nici un ins.

Nu faceți nici o osebire
În cei ce tac sau clevetesc.
Turnați-le la fel iubire
În cupele ce le golesc.

Lăsați pe toți ce vor să vie,
Chiar cei ce m-au lovit prin ani.
Primesc cu-aceeași bucurie
Și frați de cîntec și dușmani.

Cu părul alb, cum este varul,
Cu amintiri ce nu mai dor,
Ridic pînă la cer paharul,
Și-nchin în cinstea tuturor.

ÎNSEMNARE

La fel sîntem cu tot ce ne-nconjoară ;
Cu fiare, păsări, cu pămînt, cu flori.
Sînt oameni păsări, oameni care zboară.
Sînt oameni care sînt privighetori.

Sînt oameni arbori, ce nu-nving furtuna.
Stejari sînt alții care văcuiesc
Și oameni fiare, care totdeauna
Se tîrîie ca șerpii și pîndesc.

Sînt unii oameni care sînt eresuri,
Sînt piscuri alții, ce rămîn neînfrînți.
Mai sînt și oameni munți ce ne par șesuri
Și oameni șesuri, care se cred munți.

VARIANTĂ

Ca lucrurile care le-ndrăgim :
Din lemn, din fier, din sticlă sau noroi,
Pe care-n viața noastră le-ntîlnim,
Asemenea sîntem făcuți și noi.

Sînt oameni de aramă, de pămînt,
De aur sînt, de vis adevărat,
Şi fiecare sună la cuvînt
După metalul-n care e turnat.

Sînt oameni iar din cîntec dăltuiţi,
Alţii din bronz, din fier, din nesfîrşiri.
Unii vibrează doar cînd sînt loviţi,
Alţii răsună chiar la amintiri.

GRÎUL

Cît mai rabdă pentru viaţă grîul,
Vrînd să iasă la lumini, de jos,
Ca s-ajungă să-şi reverse rîul
Şi să fie lumii de folos.

Cînd e bob, e chinuit de bezne.
Mic, de soare e scăldat cu foc.
Cînd e mare, e tăiat din glezne
Şi legat ca hoţii de mijloc.

Cînd e pus pentru batoze-n cară,
Despărţit de cîmpuri fremătînd,
Între coaste care ard, de pară,
E-nţepat cu furcile de-a rînd.

Treierul sălbatic îl desparte,
Îl sfîşie-n braţe de oţel,
Îi alege stelele de-o parte
Şi-i separă razele de el.

Moara, și ea, tot nendurătoare
Între pietre-l sfarămă grămezi,
Îl împarte-n rumeguș de soare
Și lumină albă, de zăpezi.

Și de-abia brutarul, cum e scrisul,
Mestecîndu-i auru-ntre roți,
În cuptoare-i împlinește visul
Cînd îl face pîine pentru toți.

DIN ZBATERI

Sînt ca o Mare veșnic zbuciumată,
Mă-nalț, mă frîng, mă zbat neîncetat,
Vrînd țărmul tare să-l supun odată,
Să nu mai fiu de maluri sugrumat.

Ca un legat necontenit în fiare,
Mă vreau scăpat de-ncercuirea mea,
Făr' să-nțeleg, că n-aș mai fi o Mare,
De malurile nu le-aș mai avea.

Mă rup mereu, mă chinuiesc cu mine,
Împing să mă revărs, să evadez.
Noroc, însă, de malul ce mă ține,
Că nu mă lasă să mă subțiez.

DIN ZBOR

Împins de-avînt, oprit de înălțime,
El, vulturul, de slavă-ndrăgostit,
Se-nșurubează-n pura limpezime
Din ce în ce, mai mult, în nesfîrșit.

Se-nalță dîrz, tăind cu pieptul norul,
Din ce în ce, spre înălțimi silhui,
Crezînd că cerul îi admiră zborul,
Iar pămîntenii îndrăzneala lui.

Mereu mai lin, mai lung în rotocoale
Și mai aprins în străduința sa,
Mai larg se-nalță-n zborurile sale,
Să i se poată grația vedea.

Tot mai adînc, suind spre nesfîrșire,
El se arată tuturor deschis,
Făcînd din zboruri singura-i iubire,
Iar din înalturi singurul lui vis.

Și zi de zi se lasă lung să-l soarbă
Cînd un înalt, cînd un măreț apus,
Fără să știe că vecia-i oarbă,
Iar pentru oameni s-a-nălțat prea sus.

OSÎNDĂ

Nu fug de cînt. Sînt osîndit cîntării,
Cuvîntului în flăcări înroșit,
Sînt zbuciumat ca valurile mării,
Și de n-aș fi cîntat, aș fi murit.

Sînt condamnat la ritmuri și la zboruri,
La visuri sînt, la aripi și măsuri.
Ca niște păsări, cîntecele, stoluri,
Îmi ciugulesc din palme frimituri.

De m-aș ascunde-n grote neaflate,
În adîncimi de piatră dac-aș sta,
De m-aș păzi cu oști, nenumărate,
Dar cîntecele-ar sparge și-ar intra,

Nu le-aș opri, oricît ar fi să fie.
Oricîte paze, chiar de-aș sta-n pămînt,
Nu-i cîntec care, fiind trimis să vie,
Să nu-mi găsească locul unde sînt.

De-aceea nu fug, viața-ar fi tot una.
Ar fi zadarnic, chiar dac-aș orbi.
Mi-ar lua în mînă, cîntecele, mîna
Și singure, cu mîna mea, s-ar scri.

CÎNTEC

Ce frumoasă ești iubire !
Cine pe obraji, dorit,
Ți-a vărsat, din nemurire,
Acest soare, neivit ?

Cine oare — în ce astru —
Să nu-ți fie de deochi,
A găsit acest albastru,
Care ți l-a pus în ochi ?

Care om, ce colț de țară
Te-au chitit așa avut ?
Cu ce tainică vioară
Acest mijloc ți-a făcut ?

Care mamă de lumină
Fără nici o teamă-a luat,
Într-o seară, luna plină
Şi pe plete te-a spălat ?

PLÎNGEREA VULTURULUI

Vultur sînt şi aprig în tărie,
Vînturi aspre le răzbat în lung.
Am aripe chiar pentru vecie,
Da-i prea-nalt înaltul să-l ajung.

Sui la trăsnet, trec de el cu zborul,
Ochiul meu se-mbată de frumos,
Pot vedea din slavă viitorul.
Totdeauna, însă, sînt prea jos.

Sînt întîiul luminat din zare,
Înaintea miilor de stînci,
Şi atunci cînd soarele răsare,
Văd întîiul mersul lui pe brînci.

Văd ce nu văd alte-naripate,
Ce nu trec de vîrful unor ulmi.
Ştiu ce nu ştiu păsările toate,
Dar trăiesc necunoscut pe culmi.

Sînt prea jos, ca vruna dintre stele
Să admire zborul meu, neînfrînt
Şi-s prea sus ca neamurile mele
Să mă vadă-acolo unde sînt.

LUNA, SE VEDE

Luna, se vede c-a uitat
Drumul pe care-a umblat,
Că astă-seară, fără să vrea,
Şi-a lovit cupa de-o turlă
Şi-a vărsat toată lumina din ea.

Frunzele pomilor, afară,
Beau acum numai aur şi pară,
Teii, cu frunţile aplecate-n tăcere,
Au patrafirele năclăite cu miere.

Banca din curte — de lemn —
S-a făcut totuna de undelemn.
Pe casă, pe jgheaburi, neistovit,
Curge numai aur topit.

Trezeşte-te, leneşo, scoală din pat,
Pe strada noastră toţi s-au sculat,
Şi-au pus căldări, tingiri şi ulcele,
Să strîngă lumina în ele.

DIN MUNCĂ

Iar te-ai lovit, şi fără veste, ochii,
Ca fulgerul deodată-au scăpărat.
Ţi-a şerpuit o lacrimă pe faţă,
Şi lacrima, venind, te-a luminat.

Nu e nimic, că lacrima te-ajută,
Prin ea pătrunzi la ce-i necunoscut.
Ca printr-o lupă ce mărește totul,
Prin lacrimă vezi tot ce n-ai văzut.

AȘTEPTARE

Tot mai pîndesc, în codrii mei de viață,
Să mai se-ntoarne cîntecu-așteptat,
Deși de mult a dispărut în ceață
Și cornul lunii-ntruna l-am sunat.

În fiecare noapte, cît de sumbră,
Pîndesc dorit și cercetez dibaci,
Tresar aprins, la fiecare umbră,
Cu degetul, ca arcul, pe trăgaci.

Stau nopți întregi în cîte-un stuh de vise,
Pîndindu-l dîrz, din locul meu, pe brînci,
Prin ramurile razelor deschise,
În gîndurile cele mai adînci...

Îl simt ades, dar nu știu unde este —
Din care parte vine sau e dus.
Poate-i pe șesuri cînd eu sînt pe creste,
Sau eu sînt jos atunci cînd el e sus.

Cînd mă întorc în zori din așteptare,
Parcă-l aud pe undeva călcînd.
Parcă-l aud cum tropotă spre soare,
Sau către adîncime alergînd.

Şi tot mereu l-aştept aşa, întruna,
De ani şi ani, de nopţi şi nopţi fidel,
Şi chiar de-aş şti că-i dus pe totdeauna,
În orice noapte l-aş pîndi la fel...

ÎN PARCURI

Prin parcurile cu tei şi castani
S-au risipit mii de ani.
Dacă s-ar strînge toţi anii, anume,
Cu ei, ar mai trăi o lume.

Atîtea şoapte s-au pierdut
Şi-au putrezit în lut !
Cu atîtea vorbe de vis,
Cărţi nepieritoare s-ar fi scris.

Iată, aci, o bătrînă, sub tei ;
Dacă ar mai avea vremea ei,
Lăsată prin parcuri şi ceaţă,
Cu ea ar mai trăi o viaţă.

Aseară, cineva, aplecat
Pe sub salcia sub care a stat,
Căuta vorbele, care de mult le-a şoptit,
Dar nu le-a mai găsit...

CÎNDVA

Cîndva şi tu, iubita mea stăpînă,
Te vei pleca sub marele talaz.
Vei fi şi tu, odată, o bătrînă,
Cu rîuri şerpuite pe obraz.

Din ochii mari ce n-or mai fi să vadă,
S-o șterge-ncet frumosul, tremurînd,
Și-ai să tresari cînd oamenii, pe stradă,
Ți-or spune „coană-mare", salutînd.

Te vor privi nepoții cu sfială,
Și parcă-i văd de-acuma cum zîmbesc
De rochia aceasta cu beteală,
În care astăzi anii-ți strălucesc.

N-oi mai rămîne cum ești azi de vie.
Din toată tinerețea ta de-acum,
Ca o batistă poate, cine știe,
De-i mai păstra o boare de parfum.

Ți s-or închide uși ce-au fost deschise
Și mulți vor rîde de acest declin,
Fără să știe nimeni cîte vise
Ai dat prin mine celor care vin.

Vei fi și tu, odată, o bătrînă,
Cu ticul tău, cu obiceiuri vechi,
Cu pelerina roasă pe la mînă
Și vata, îndesată, în urechi.

SCRISOARE

M-am reîntors acolo, pe unde altădată
Am rîs în depărtare, cu vorbe și priviri,
Pe unde sta grădina în soare aplecată,
Cu brațele-ncărcate de crini și trandafiri.

Săgeți, săgeți cocorii, setoși de depărtare,
Plutind prin întuneric, ca și-n trecut plecau.
Îi auzeam prin noapte cum povesteau de soare,
Și vorbele lor, calde, pe mine picurau.

Jur împrejur, pe stradă și-n sînul ei, grădina
Era tot fulgi de pene ai pomilor ce-au vrut
Și s-au zbătut să plece unde-a plecat lumina,
Dar care doar zadarnic din aripi au bătut.

Stau florile uscate și palide pe unde,
În seri de aur, singuri, ades am colindat,
Și tremurau de toamnă aleile rotunde,
Pe care altădată cu pași le-am semănat.

Nimic, nimic încolo, nici stele și nici lună.
Se-nmormînta întregul de viață jefuit.
Doar vîntul gol, prin toate, cu mătura în mînă,
Strîngea arama frunzei s-o ducă la topit.

CÎNTEC DE TOAMNĂ

Se face toamnă, scumpo. Din ramurile vieții,
Cad zilele grăbite și galbene-n noroi.
Din ce în ce mai rece, cu fiecare seară,
Își cerne iarna-naltă beteala peste noi.

Prin preajmă nu mai este, așa ca altădată
Cînd tineri, înainte, nu ne uitam defel.
Din cînd în cînd, ia Timpul din lucrurile casei,
Și fără să ne-ntrebe, le trage după el.

Pe unde-o fi, ții minte ? Aveam o cană-naltă,
Ce sta aci, alături, cuminte și privea.
Vezi, nu știm cînd a luat-o, pesemne-n lipsa noastră,
Pe drumurile lumii, să aibă din ce bea.

Și masa de la mijloc și scrinul și bufetul,
Pe care altădată cu drag le-am adunat.
Cînd o fi tras căruța în poarta noastră veche
Și cînd, în care vreme, din preajmă ni le-a luat ?

Începem să deprindem tristețea de-a fi singuri.
Rămînem cei din urmă din toți care eram.
Se face toamnă, scumpo, în toată viața noastră,
Și sufletul se uită, îndurerat, pe geam.

OMAGIU

Îmi amintesc și astăzi ce lumină
Era atunci, în anii-ncrezători,
Și cît de iute viața mea haină
I-a jecmănit cîmpiile de flori.

Venea în gînd, cu aur de vecie,
Să lase-n urma zbaterilor semn.
Se osîndise singură să-mi fie
Și mamă, și soție și îndemn.

Mi-a luat din spate grija fără teamă
Și s-a plecat sub ea nemurmurînd.
Eu i-am făcut tristețile să geamă,
Ea numai soare mi-a turnat în gînd.

S-a îndoit sub apăsarea vieții,
Sub anii crînceni, ce-au trecut haihui.
S-a aplecat în jugul bătrîneții,
Dar n-a cricnit sub greutatea lui.

Azi e-ncercată tainic de omături,
Și totuși, ochii-i nu îmi sînt dușmani,
Îi pare bine că mă vede-alături,
Făcîndu-i loc cu umerii prin ani.

La brațul meu, ce n-a fost prea fierbinte,
Zîmbește încă drumului ce-apuc.
Ea vede că nu mai am mult-nainte,
Dar nu mă lasă singur să mă duc.

MELANCOLIE

Iar se-ntoarce toamna, cum venea, odată,
Aruncîndu-și iarăși aurul pe șes,
Tot aceeași toamnă, toamna de-altădată,
De pe urma cărei visuri am cules.

Luna, tot ca-n vreme, veche visătoare,
Ca o luntre, iară, lunecînd deplin,
Tot aceeași lună trece călătoare,
Pînă peste margini, plină cu senin.

Frunza care-ascunse locul amintirii
Cade și-astăzi, iarăși, cum cădea-n trecut,
Aducînd aminte frunzele iubirii,
Care din înaltul dragostii-a căzut.

Toate sînt iubire, cum au fost și-n vreme,
Ziua curge și-astăzi tot precum curgea.
Banca stă și-acuma între orizanteme,
Tot n-a luat-o timpul ca să stea pe ea.

Totuși, niciodată, cît va fi să fie,
Luna n-o mai arde, ca de mult pe lunci,
Timpul n-o mai trece, toamna n-o să vie,
Frunza n-o mai cade, cum cădea, atunci !...

CÎNTEC DE ÎMPĂCARE

Încep să plece lucrurile toate
De care-am fost, din depărtări, legați ;
Se-nghesuie în trenurile vremii
Ca niște călători întîrziați.

Ieri, unele plecară, astăzi, iată,
Din lut, din stofe și din lemn de nuc,
De ici s-au dus divanul și tabloul,
De dincolo, covoarele se duc.

A-mbătrînit oglinda în perete.
De-abia de mai zărește-apropiat.
I s-a făcut privirea obosită,
De parcă e un lac ce-a înghețat.

Mai larg se face peste tot în preajmă,
Mai gol rămîne locul unde stăm.
Se dau în lături lucrurile toate,
Ca să avem pe unde să plecăm.

Ca mîine și tu vei dormi uitată
Și eu uitat, pe unde, nu se știe.
Vin lîngă mine, nu mai cred, vreodată,
Să ne mai întîlnim în veșnicie.

ATÎTEA

Atît de multe visuri, vezi prea bine,
În sufletul de-acum am grămădit,
Că nici un zîmbet, chiar și de la tine,
Nu mai găsește loc de odihnit.

Atîtea năzuințl dorm ca-n poveste,
Înghesuite-n el, ca-n ideal,
C-o lacrimă măcar peste ce este
Ar revărsa-o ochii, peste mal.

Deci nu-ncerca. Nici zîmbet, nici săruturi
Nu le-ar goni, să poți intra în el.
E ca și cum te-ai apuca să scuturi,
De sunetele lui, un clopoțel.

ȘI ASTĂZI

Ce neschimbat sînt și-azi la bătrînețe !
Ce-ncrezător în anii mei, titani !
Trec și acum prin vis ca-n tinerețe,
Parc-aș avea tot douăzeci de ani.

Fără să-mi pese că în orice seară
Îmi duc de-a rîndul zilele pe scut,
Îi spun iubitei vorbe tot de pară,
Ca și cînd astăzi ne-am fi cunoscut.

La fel iubesc pămîntul meu de soare,
Și jaru-n mine, orice-ar fi, nu-l sting.
Mă bat cu gîndul, parc-ar fi oricare,
Și cred naiv că tot am să-l învinq.

Ca și-altădată, fără nici un nume,
Îi ies nainte visului, oricînd,
Și tot așa, mă subțiez anume,
Să nu lovesc pe nimenea trecînd.

ALT CÎNTEC DE ÎMPĂCARE

Stăm unul lîngă altul de parcă-am fi străini,
Privind aceeași casă scăldată de lumini.
Ca limbile pendulei, privirea ne-o-ntîlnim,
Dar numai pentru-o clipă, și iar ne-o despărțim.

Stăm fiecare singur, închis în gîndul lui.
Eu vorba am tocit-o, nu pot să mai descui.
Tu ai pierdut puterea cu care descuiai
Și-n fiecare clipă în inimă-mi intrai.

Stăm aspri fiecare. E frig. Nu ne vorbim.
Nu punem nici o șoaptă pe foc, să ne-ncălzim.
Și cît de mult, odată, cît de aprinși vom vrea,
O vorbă să ne spunem și nu vom mai putea !

PUTERE

E o plecare-n fiecare clipă,
O curgere a timpului, de-a rînd,
O istovire cruntă, o risipă,
Pe albiile anilor curgînd.

Privește-i pe bătrînii noștri, care,
Deși-s aci și-alături-a le stăm,
Atît de mult s-au dus în depărtare,
Că nici nu mai ne-aud cînd îi strigăm.

Nu-i nimeni să nu plece, cît ar geme,
Oricît de tare, cît i-ar fi de greu.
Tu însă, scumpo, rîzi și nu te teme,
Tu vei rămîne, fiindcă te țin eu.

RAMA

Dintr-un tablou, o blîndă căprioară
Aleargă crud, sub lumînări de stea,
Din rama ei, voind să iasă-afară —
Cu un ogar în goană după ea.

Acum, acum, parc-o să sară-n casă
Și să-ngenunche-n perne rostogol.
A și întins picioarele să iasă
Și să s-arunce din înalt în gol.

Cu cîtă spaimă caută scăpare
Şi cere din privire ajutor,
Rîvnind s-ajungă-n codrii din covoare,
În liniştea şi siguranţa lor.

Dar ea rămîne-asemeni totdeauna,
Închisă dîrz în cercul ei de lemn,
Cu ochii umezi şi lucind întruna,
De parcă ar fi daţi cu untdelemn.

Şi tot aşa o vor găsi urmaşii
Şi-i vor privi înfioratul joc,
În rama-n care Timpu-şi curmă paşii
Şi unde moartea e oprită-n loc.

CHIP

Frumoasă eşti cînd fără de podoabe
Te-arunci de sus în marea rostogol
Şi valurile vin ca nişte roabe
Să-mi mîngîie cu ele trupul gol.

Ce arc subţire mlădiezi în apă !
Ce împletiri de braţe iscodeşti !
Ţi-e orişice mişcare ca o clapă
Ce scoate-afară zîmbete cereşti.

Îţi fur pe-ascuns minunile sculptate,
Mijlocul cald şi sînii diafani —
Ce, să nu-i strice, veacurile-toate
I-a şlefuit cu mîna mii de ani.

Cum stai așa pîn' la genunchi în Mare,
Cu trupul ars de soarele trecut,
Cu brațele răzmate-n cingătoare,
Pari o superbă amforă de lut.

CÎNTEC DE ÎNTOARCERE

Bun găsit în viață scumpa mea iubire.
După zile care au trecut prea greu,
După ani de veacuri și de despărțire,
Iată-mă acasă, m-am întors și eu.

Vino-mi iar alături. Dar privind pe față,
Nu-mi vedea cum fulgii de zăpezi sclipesc.
În zadar îi curăț dis-de-dimineață,
Pînă către seară iar mă-nzăpezesc.

Nu-mi privi nici părul care-i alb de-a bine.
Fă-te a nu vede albul lui de var.
Viscolele vieții care-au fost în mine,
Au tot spart la tîmple și-au ieșit afar.

MEREU

Mereu cad istovit, rănit de spade,
Mă prăbușesc, pierind ca un ecou.
Dar nu mă plîng de frunza care-mi cade,
Voi înverzi ca arborii din nou.

De orice dată mă ridic din sînge,
Mă șterg de praf, de mine și de chin,
Desfac armura vieții ce mă strînge
Și-ncerc să-năbuș tot ce e suspin.

Cu fruntea sus, mă-nalț fără vreun scîncet,
La fel de viață și de vis dorit
Și îmi acopăr rănile cu zîmbet,
Să nu se vadă că am fost lovit.

NOAPTE

Noaptea, iarăși, peste tot s-așterne
Stelele, ca la un semn, duium,
Coborînd din zările eterne,
Au pornit ca oamenii pe drum.

Le vezi-nalte, cum tîrăsc, agale,
Trenele de aur prin oraș,
Fără teamă că le rup pe cale
Sau le calcă oamenii sub pași.

Sus, departe, unde n-ajung șoapte,
Obosită de prea mult iubit,
Luna, trupul și-a-nvelit cu noapte
Și-a lăsat doar capul dezvelit.

ÎNSEMNARE DE TOAMNĂ

A plecat și toamna. Pleacă toate.
Timpu-mpinge zilele din spate.
Ultimii cocori, în șiruri, cară
Lanțurile ce-i legă de vară.

De aici-nainte, ori și cum,
Or să plece ploile la drum.
Cineva, din taină și lumină,
Va da drumul fulgilor să vină.

Nu mai e nimic de adunat.
Vînturile tot au scuturat.
Cine n-a strîns soare, să-i ajungă,
Să alerge iute să și-l strîngă.

Cel ce n-are visuri, pentru iarnă,
Trebuie la drumuri să s-aștearnă...
În curînd va cade promoroacă.
Nu mai are cînd să și le facă !

PATRIA

Ce-i patria, azi, pentru mine-n lume ?
Nu doar un semn, pe hartă-ntr-un hotar,
Nu numai o lumină ori un nume
Sau doar un scut furtunilor de-afar'.

Ea-i tot ce simt mereu și mă-nconjoară ;
Pămîntul sfînt din care-n viață sui,
Cu care lupt, pe care-ai mei îl ară,
Amestecîndu-și dorul cu al lui.

E Doina, Miorița, e cuvîntul,
E grunguitul frunzelor în mai
Și miile de rădăcini, frămîntul,
Care preface visurile-n grai...

Ea-i tot ce e iubire şi avere.
E Făt-Frumosul care-mi face vad,
Este izvorul care-mi dă putere
Şi ce mă ţine-n luptă să nu cad.

E gîndul tot, e cîmpul plin de şoapte,
Strămoşii ce pentru-mpliniri s-au frînt
Şi peste care luna trece-n noapte
Cu rochia tîrînd-o pe pămînt.

Ea e tăria care-o simt în mine
Şi brazdele ce din obraji vorbesc.
E pasul vremii care e şi vine
Şi ce m-ajută liber să trăiesc !

OALA DE LUT

Aşa cum e, venită din vecie,
Nemuritoare-n statul ei domnesc,
Oala de lut aduce mărturie
A tot ce-a fost din veacuri românesc.

Mai se-ntrevede-n trupul ei de soare
Un mijloc cald şi subţiat uşor,
La care mîna meşterului, pare,
Că n-a lucrat atît de trecător.

Strînsă-n cămaşa ei de smalţ cu brîie,
Cu pieptul dîrz şi în afară scos,
Cu fotele căzîndu-i la călcîie,
Ea ne-a făcut adîncul mai frumos.

Cu mîinile în șoldurile pline,
Răzmate-adînc, din umărul răsfrînt,
Din depărtări, de unde neamul vine,
Ni-i cea dintîi statuie pe pămînt.

CÎNTECE DE AMURG

1969

POEZIEI

Cum te tocmești cu mine poezie
Pe cîte-un vers de seamă sau cuvînt
Pe care-l furi și tu din veșnicie
Și vii să-l vinzi în taină pe pămînt.

Vrei sînge, viață, nopți de neodihnă
Și subțirimi de inimă și har
Nu lași să-ți scape nici un pic de tihnă.
Nu dai degeaba, un cuvînt măcar.

Pentru-o amară, șubredă statuie
Pe care n-o vreau, nici nu lupt s-o am,
Ceri ani întregi, ceri tot ce-n lume nu e
Și-mi cîntărești chiar litera, la dram.

Ce-avară ești și cum nu vezi — bogată —
Că sînt sărac și nu pot să plătesc,
Că nu-mi ajunge cît ceri pentru plată
Și vreau și eu murind, să viețuiesc !

ÎNSEMNARE

De mii de ani, același e-naltul,
Lupta nu curmă, pomii-nfloresc,
Sîngele trece din unu-n altul
Prin același vad strămoșesc.

Timpul aleargă, anii-l măsoară,
Țărîna s-așază pe-naintași,
Copacul se face sicriu sau vioară,
Părinții străbuni și urmași...

REMEMBER

Nu-mi mai aduc aminte despre mine,
De cel ce-am fost de mult și nu mai sînt,
De toate cîte azi îmi sînt străine,
Dar în adîncuri încă le frămînt.

Nici visuri, nici iubiri de-odinioară,
Nici zîmbete, nici glasuri din trecut,
Nimic din tot ce încă mă-nfioară
Și totuși mi-e mereu necunoscut.

Nimic de-atunci nu-mi mai aduc aminte,
Deși presimt prin timp c-am mai trăit
Prin fel de fel de veacuri înainte
Și tot așa ca azi am înflorit.

Dar cînd arare gînduri de tărie
Pînă-n străfunduri fulgerînd străbat,
Mă văd adînc în sute de sicrie,
Sub fel de fel de nume îngropat.

AM BĂTUT

Am bătut în nord, am bătut în sud,
Oamenii m-au crezut zălud.
Am încercat în apus, în răsărit,
Nimeni n-a deschis, nimeni n-a privit.

Am suit pe cîntece şi-am strigat.
Nimeni nu m-a auzit şi nu s-a plecat.
Am bătut la soare, la vis,
Nici o uşă nu s-a deschis.

Nu ştiu ce-aş putea să mai fac,
Să mai îndrăznesc o dată ? Să tac ?
S-a făcut iarnă, s-a lăsat frig.
Ce zici suflete, să mai încerc ? Să mai strig ?

EU ŞI MAREA

Eram cu marea faţă-n faţă
Cuprinşi de-aceleaşi zbuciumări.
Ca şi de alte dăţi în viaţă,
Ne întîlnisem : două mări.

Şedeam privindu-i tainic groapa
Cu ochi ce nu i-o cuprindea.
Ea fără margini, eu cît şchioapa,
Dar tot neliniştit ca ea.

Cu mii şi mii de muşchi de ape,
Ea se zbătea izbind la fel
Lovind în maluri ca să scape
Iar eu în timp, să ies din el.

Trăgea nisipul către sine
Să-şi facă loc un pas măcar,
Iar eu loveam adînc cu mine
Să ies din rama mea afar'.

Şi-am stat o vară numai valuri —
Luceferi ne-au privit duioşi,
Şi ne-am zbătut adînc în maluri
Ca doi titani neputincioşi...

ARTĂ

Pierdut pe munţi, uitîndu-şi zilnic hrana,
El, sculptorul, cătînd în chip şi fel,
Găsi granitu-n care Cosînzeana
Din epoca de basm sta-nchisă-n el.

Şi zile-ntregi de-atunci mereu cioplește
Şi caută şi chibzuie şi stă.
De-abia atinge dalta cînd lovește,
Lovind în ea cu gîndu-atunci cînd dă.

Lucrează-ncet, încet, încît granitul
Se cerne jos ca firul de nisip
Şi stăruie şi mînuie cuţitul,
Să nu-i atingă roua de pe chip.

Îi pare uneori că nu e vie
Și că-n zadar se chinuie cu ea.
Aruncă tot și nu mai vrea să știe
De strălucirea-n care o visa.

Dar cînd, arare, dalta mai sprințară
Greșind, un pic, obrazul i-a ciupit,
El simte cum ar trage mîna-afară
S-o pună-n locul care-a fost lovit.

CELĂLALT

Nu, nu, e-adevărat, nu e părere,
În orice noapte nici eu nu știu cine,
Întotdeauna iese ca o umbră
Și fuge pe ascuns afar' din mine.

De cînd mă știu îl urmăresc întruna
Vrînd să-l cunosc, să aflu cine-o fi,
Dar niciodată nu-l ajung din urmă
Oricît de nebunește aș fugi.

Alerg zadarnic, îmi fac loc cu trudă
Prin toate piedicile care sînt
Dar orice-aș face, totdeauna piere,
De parcă s-ar ascunde sub pămînt.

Cînd despre ziuă-s numai somn de moarte
L-aud cum vine tainic și apoi
Deschide ușa-ncet, ca o părere,
Și intră-n întuneric, înapoi.

Adeseori cobor adînc în mine
Și caut, caut pînă obosesc.
Cotrobăi tot, oricare colț de suflet,
Dar nici un fel de urmă nu găsesc.

Și totuși, totuși, cineva e-n mine,
În noaptea mea, la fel de treaz și viu.
N-or fi cumva, mai jos de-aceste-adîncuri
Și alte-adîncuri care nu le știu ?

CINTEC DE ACUM

De-atîta vreme mergem împreună,
Ca urmele de sanie pe drum,
De ce n-am sta alături și-n furtună ?
De ce ne-am depărta, tocmai acum ?

Nu mai e mult de-a soarelui dulceață,
Puțin de tot a mai rămas de mers.
Încet, încet, se face iarnă-n viață.
Se șterg din urmă cîte nu s-au șters.

Stai lîngă mine, nenfricată, dreaptă,
Precum am stat în vremuri, amîndoi...
Nu te mișca, nu te clinti, așteaptă,
Își toarnă vremea bronzul peste noi...

LA 45 DE ANI

Cei morți rămîn mereu la ***vîrsta plecării***

Tot tînără ești mamă !
Deși atunci eram mic, am fost și cu tine de-o seamă.
Anii mei lungi, venind din trecut,
Te-au ajuns și te-au întrecut.

Mîinile mele, de trudă, de viscole, de cale,
S-au zbîrcit înaintea alor tale.
Eu am trecut prin lupte, prin furtuni, printre
contemporani.
Tu, ai rămas tot la treizeci de ani.

S-a înnoit orașul, casele și-au ridicat mijlocul.
Străzilor vechi, străzi noi le-au luat locul.
Viața te-a uitat, lumea ți-a dat pace.
Ție timpul n-a mai avut ce-ți mai face.

Acum după ani, după zăpezi, după zile
Îți pot spune tu, ca unei copile.
Te pot dojeni, eu pe tine.
Ai murit la treizeci de ani mamă.
Ești cu cincisprezece ani mai tînără decît mine.

IUBIRII

Noi doi am mers alături totdeauna,
Ca doi ostași, în lupte-apropiați.
Am înfruntat cît am putut furtuna
Ca niște luptători adevărați.

Am stat în bătălii fără cruțare
Și dacă unu-a fost rănit cîndva,
Am rupt fișii de viață, și de soare,
Cînd n-am avut cu ce ne mai lega.

Ne-am fost alături și la rău și bine,
Am înfruntat ce-a fost de înfruntat.
Te-am sprijinit, cînd ai căzut, de mine,
Iar tu cînd n-am putut, m-ai apărat.

Cum să te las cînd nu mai poți, iubire,
Să pleci prin noapte, singură-napoi ?
Mai e puțin din ce-i să se deșire...
Dă-mi brațul, ne întoarcem amîndoi.

ÎNDRĂZNEALĂ

Răzbind adînc din lut către-nălțime,
Săltînd pămîntu-n mîini cutezător,
Un pui de prun venind din adîncime
A poposit pe-o coamă de răzor.

De-o șchioapă numai, dar setos de soare,
El rabdă crunt cînd ploile haihui
Sau vîntul aprig, cît ar fi de mare,
Își pun puterea cu micimea lui.

Mai mare dragul cum se chinuiește,
Cum caută spre marile tăceri
Și cît de mic, cum se hrănește singur,
Cu frimituri de soare, de la meri.

Dar fiindcă noaptea, zbaterile-i grele
I le zăreşte din înalt şi vrea,
Îi dă în gură raza unei stele
Şi-l alăptează ca pe-un pui de stea.

GALATHEEA

Statuia se înalţă să privească,
Oricare nouă lovitură-i chin.
Sufere piatra, dar frumosul iese
Din adîncimea gîndului, deplin.

Încet, încet, îşi scoate-mbrăcămintea
Şi-arată gîtul, umerii şi sînii,
Trăgînd în jos vestmîntul ca să-şi vadă,
Nerăbdătoare puritatea mînii.

Îşi dezveleşte mijlocul şi şoldul
Cu zîmbet cald şi ochiul sfiicios.
Cu cît coboară însă către coapse,
Cu-atît îşi lasă pleoapele în jos.

Ar încerca să nu se mai dezbrace
Da-i şi dorinţa ei de-a se vedea.
Cu orice ţipăt ce i-l smulge dalta,
Femeia creşte şi mai mult în ea.

ÎNSEMNARE

Nebunie ? Vanitate ?
Dor de-a nu dormi-n pămînt ?
Cît m-am războit cu toate
Să-mi fac şi eu un mormînt.

Cîte mii și mii de vise,
Cîte gînduri ce-am iubit,
Cîte flori de dor ucise,
Cît de multe n-am trăit !

N-am cruțat nici o lumină,
Nici o noapte, nici o zi,
Nici o biată rădăcină
Să am unde odihni.

Cît mi-am hăituit cuvîntul,
Cîte lupte-n cîte părți,
Pînă ce să-mi fac mormîntul
În pămîntul unei cărți !

ÎMPREUNĂ

Ce crud apus se lasă peste viață !
Curînd, curînd înnegurăm și noi.
Din ce în ce se-mbracă tot în ceață,
Nu mai vedem uitîndu-ne-napoi.

Încet, încet, chiar umbrele se curmă
Cît am mai vrea de mult să le privim.
Fii tare, ora ce rămîne-n urmă,
A doua oară n-o s-o mai trăim.

Nu face loc la lacrima ce vine,
Întoarce-o înapoi ca-n orice zi.
Să însoțim aceste clipe line
Ce niciodată nu vor mai veni.

Stai liniştită-atît cît mai e vreme.
N-aprinde lampa, nu te-nfricoşa.
Apucă-te de mine, nu te teme,
Sînt lîngă tine şi-nnoptez aşa.

NAIVITATE

Cît de naiv şi cît de sincer sînt !
Spun tuturora orişice gîndesc.
Pe orice om, la fel de-nalt îl cînt.
Cu-aceeaşi pasiune îl iubesc.

Cred tot ce mi se spune totdeauna
Nu mă ridic spre nimeni, nu m-aprind.
Îi ies-naintea răului întruna
Cu pieptul fără platoşi şi zîmbind.

Nu văd primejdii nicăieri-nainte,
N-am vrut nicicînd să mi se dea cununi.
Toţi oamenii, de cînd mi-aduc aminte,
La fel de sinceri mi-au părut şi buni.

Iar dacă totuşi tras de vijelie
M-arunc şi eu în luptă, rostogol,
Săr totdeauna, fără viclenie,
Numai cu vorba şi cu pieptul gol.

LA CĂLUȘEI

Se învîrteau agale călușeii
Și muzica din urmă-i îndemîna,
Iar între toți copiii — mititeii
Și-un bătrînel pe-un cal se învîrtea.

Rîdeau de el, de jocul lui copiii,
Cum sta plecat pe calul lui de lemn,
Iar cei mai mari, dînd aripi bucuriei,
De jos, mereu îi tot zvîrleau îndemn :

— Hiii moșule, hai taicule, zorește,
Dă pinteni zdraveni calului spre rai !"
Și la un loc cu ei, copilărește,
Rîdeau și prunci cu părul de mălai.

Dar el, tăcut, privea pierdut, cu mîna
Ținînd de frîu, călutul fără duh,
Călutul orb, ce alerga întruna
Strîns de vergele zdravene-n văzduh.

Cu păru-n vînt, îmbujorat la față,
El se rotea, dar nimeni n-a văzut
Cum calul lui, de lemn, prinsese viață
Și galopa pe cîmpuri spre trecut.

A fost o clipă, dar o clipă vie.
Călutul a zburat prin ani, vîlvoi,
A dus bătrînul în copilărie
Și l-a întors ca gîndul înapoi.

Cînd s-a oprit din goană, bătrînelul —
A coborît în rîsul fără rost,
Dar numai el știu și căluțelul,
În fuga lor de-o clipă, unde-au fost.

VARIANTĂ

Statuia înnegrită de vechime
După ce-ntruna veacuri a fugit,
Într-un efort, să plece spre-nălțime,
De locul ei de-aici s-a deslipit.

S-a rupt de piatra ce-o ținea în gheare
Și n-o lăsa să plece după gînd.
A spart cu fuga vechile hotare
Și a ieșit din viață alergînd.

N-o s-o mai vadă nimeni niciodată
Fugind cu părul fluturînd în vînt,
Cu ochii ficși spre ținta depărtată —
Cît i-a fost dat să calce pe pămînt.

Acuma, timpul, luptă pe cît poate,
Fără să lase nici o zi să stea.
Silește anii care mută toate
Să-i ducă grabnic soclul după ea.

MAESTRUL

El nu mai e acum decît o umbră,
Un biet uitat, care mai merge-abia,
Cu părul alb și cu privirea sumbră,
Dînd lumea-n lături spre-a ieși din ea.

Nu-l mai cunoaște nimenea. Prin ceață,
El calcă-ncet pe drumuri ce s-aștern,
Pînă ce,-odată, va ieși din viață,
Pe poartă neștiută, spre etern.

Nu-și mai aduce nimenea aminte
De el, de mult, care cioplea cîntînd,
De îndrăznețul care ani-nainte
Dăduse viață marmurei și gînd.

L-a blestemat asemenea Olimpul,
Să piară-n noapte-n gol și-n putregai,
Fiindcă-a-ndrăznit, dînd la o parte timpul,
Să pună-n piatră inimă și grai.

Dar cînd prin parc statuile — sobor —
Îl văd trecînd și nu e decît luna,
Ele coboară de pe-naltul lor,
Îi îngenunche și-i sărută mîna.

IDOLI

La vîrsta noastră, mai purtăm în inimi
Mulțimi de socluri goale de frumos
Pe care-am pus în depărtare idoli,
Dar viața, judecîndu-i, i-a dat jos.

Avem și-acum mulțimi de subterane
Pe care-n stînci, cu gîndul le-am săpat,
Care duceau de mult către iubire
Dar vremea-n goană ni le-a astupat.

Şi drumuri încă şi-acum sînt destule,
Dar fiindcă-s ani de cînd nu le-am mai mers,
Tot aşteptînd, s-au cufundat în noapte
Şi singure cu mîna lor s-au şters.

TEAMĂ

Mi-e frică de-nalt, mă tem de apus.
Trec viaţa numai prin vad.
Ocolesc drumurile prea sus,
Să nu cad.

Mă tem de prietenie şi fug.
De iubire, ca de amintirile mele.
Trebuie prea mult meşteşug
Pentru ele.

Mă îngrozesc să-mi aduc aminte.
Nu mă mai ameţesc, nu mai dau soluţii.
Umblu atent prin cuvinte :
Ele-au făcut revoluţii...

BĂTRÎNUL FAG

Bătrînul fag căzu întreg din slavă,
Frînt de furtuna din afara lui,
După ce ani, durerile-şi ascunse
Şi nu îşi spuse greul nimănui.

Zîmbea înalt spre soare și spre stele
Și să stea drept cu sine se lupta,
Nevrînd s-arate dragii lui, Pădurea —
Ce răni ducea în adîncimea sa.

Tocmai acum cînd l-a trîntit furtuna,
Cînd crivățul din rădăcini l-a rupt,
Prin moarte numai, lasă să se vadă,
Cîți carii l-au mîncat pe dedesupt.

Ca el și eu, ascund ce este-n mine,
Zîmbind mereu iubirii ce-i stau scut,
Lăsînd să-mi vadă rănile ascunse
Numai atuncea cînd voi fi căzut.

DIN FUGĂ

Fug mereu, fug, și zgripțuroaica
Vine arzînd și mai de temut.
Am aruncat anii, cîntecele,
Dar ea le-a trecut.

A învins apele, pădurile, munții,
A ros piedicile toate.
Din ce în ce îi simt
Flăcările în spate.

Ce-aș mai putea să arunc ?
Am dat tot ce-am avut !
— Acum, acum este timpul !
Îmi spune un glas neștiut.

— Uite-o, s-apropie
A trecut peste toate și vine.
Hai, omule, aruncă ceva,
Strigă celălalt din mine !

— Am aruncat toate, răspund,
Mi-au mai rămas numai visele, stele !
Glasul neștiut mă îndeamnă :
— Aruncă-le și pe ele !

Flăcările te-ajung. În curînd
Vei arde în brațele lor ca un prunc !....

Închid ochii, fie ce-o fi,
Dar visele nu le-arunc !

ÎMBLÎNZITORULUI DE FIARE

Toți ochii căutau spre tine, măriți de groază și uimiri
Cînd leii care-ți stau alături, la orice vorbă tremurau,
Cînd tigrii fioroși, sălbatici, ca și panterele subțiri,
În fața biciului tău numai, ca niște stane rămîneau.

Nu mai umbla nici o șoptire, nu mai suna nici un cuvînt,
Doar animalele dau viață, înțelegîndu-ți orice dor,
Sărind prin flăcări, peste bare, mergînd lipite de pămînt,
De parcă n-ai fi fost de-ai noștri și parcă ai fost de-al lor.

Întreaga sală sta de piatră. După grilajul ce desparte,
Sta fiecare ins de parcă voia să-ntîmpine un rău
Iar cînd sfîrșeai acest spectacol, iar fiarele fugeau
de-o parte,
Toți tremuram de fericire și răsuflam în locul tău.

Și îmi spuneam, privindu-ți capul lîngă al fiarei, hămesită,
Și pumnul pus în gura-i largă, voind mai mult
să ne uimești,
Că dacă ai puteri, nu tigrul, nu pantera neîmblînzită
Nu leul sîngeros, ci Omul, ar trebui să-l îmblînzești...

FUGĂ

Ai crede, cerbul care-aleargă ciuta,
Că dac-o prinde o sfarămă pe loc.
Se rupe-n crengi, se-mpiedică de raze
Și tot e numai zbatere și foc.

Strivește-n ape luna sub copite,
Pe pietre sparge stele sub picior...
Și ciuta fuge, arborii se uită
Și dau din cap, privind în urma lor.

E-o fugă nebunească, o prigoană.
Aleargă simțul după rostul lui,
Acolo în pădurea-nsingurată,
Sub ochiu-nvăpăiat, al dorului.

Dar cînd din urmă, iată-l, o ajunge
Și ciuta își oprește fuga grea,
În loc s-o sfarme, bîntuit de simțuri,
El parcă-i cel ce tremură de ea...

PEISAJ

Pădurea mai păstrează din darurile verii,
Deşi un vînt subţire se strecură prin foi,
Deşi îşi pune toamna peceţile durerii
Pe frunza care-ncepe să plece înapoi.

Mai este totuşi — încă — destulă voioşie :
Un pui de corn sălbatic a prins în crengi stăpîn,
O salcie subţire ce tremură zglobie
Şi care se tot zbate să-i scape de la sîn.

Un plop se travesteşte în haine noi, de ceară,
O puşcă trage chiot departe, pe sub tei
Şi-o vulpe numai flăcări, şireată, se strecoară,
Vrînd să dea foc pădurii, cu flăcările ei.

ESTE CÎTE O ZI

Este cîte o zi, cîte o seară
Care te urmăreşte viaţa toată,
Cîte ceva deosebit
Pe care nu-l mai uiţi niciodată.

Era în tinereţe...
Ne întorceam faţa înapoi.
Luna, cu părul pe spate,
Alerga după noi.

Cînd obosea se mai odihnea
Pe nişte nori scămoşi.
Lucerna din căruţă
Aburea a strămoşi.

Pe întuneric calul parcă fugea mai repede,
Parcă-i era mai ușor.
Alerga ca vîntul,
Peste cîmpul tremurător.

Nu știu de ce însă
Cînd luna se arăta
Calul trăgea mai greu ;
Alteori parcă se oprea.

Îți mai aduci aminte ?
Căruța parcă se îngreuia
De cîte ori luna
Se prindea cu raze, de ea.

TOT INTIMĂ

Mult de tot n-a mai rămas din viață,
În acest vremelnic adăpost.
Plec cu toate rănile în față,
Fără să ajung la ce-ar fi fost.

Pun pe malul neființei pasul,
Plin de gînduri care nu le-am spus.
Fără să mă-ntrebe bate ceasul,
Tuturor acelor ce s-au dus.

Las alături obosit condeiul
Și trag pleoapa grea peste lumini.
Mă întorc, cum este obiceiul,
Ca oricare, lîngă rădăcini.

Nu-s mîhnit că-acesta e destinul.
Mă supun sfîrșitului de-apoi.
Altfel însă îmi vedeam declinul
Și această-ntoarcere-napoi.

Dar însemn alături, să se știe,
Că acestui neam vijelios,
Chiar în cea mai aspră vitregie,
I-am rămas întruna credincios.

ZIDURILE

Alerg mereu, de mult, din altă viață,
Din adîncimea mea către afar',
Și orice cîntec, e un zid de stîncă,
Pe care-n fugă trebuie să-l sar.

Nu pot să nu-l trec. Trebuie. Cu trudă,
Cu suferință, orișicum ar fi.
Nu pot rămîne singur între ziduri,
Necunoscut, să mă sfîrșesc aci !

Mă sfîșii, mă lovesc, dar n-am cui spune
Și nu-i zăbavă, cum îl săr și plec.
Nici n-am sărit prea bine peste unul,
Că alte ziduri trebuie să trec.

Și-i șirul lung. Sînt istovit de fugă,
Oricît mi-ar fi puterile de tari,
Iar cîntecele care-mi stau în față,
Din ce în ce, au ziduri și mai mari !...

RUGĂMINTE PENTRU MAMA CRISTINA

Cerule, mama Cristina pleacă spre tine.
E oarbă, nu știe pe unde vine.
Zbătîndu-se prin noapte și ceață
De aseară caută un loc pe unde să iasă din viață.

Pînă acolo poate sînt punți.
Poate o să întîlnească zmei, poate sînt munți,
Poate sînt porți încuiate
Și ea o să se-nfricoșeze de toate.

Nu știu cum o să treacă,
Nu cunoaște drumurile, dar pleacă,
Și nu e nimeni s-o ducă de mînă
Să nu se lovească de stele sau lună.

E fără puteri, toate puterile
Le lasă aici cu speranțele și durerile.
Nu ia cu ea decît niște flori puse în poale.
Pleacă din lume, cu picioarele goale...

Tu care niciodată n-ai avut grijă de ea,
Întinde-ți cel puțin acum mîna și-o ia
Ajut-o, pleacă spre tine.
Nu vede drumurile, dar vine...

SOMN

Mă-nvăț cu moartea care va să vie,
Cu liniștea și-ncremenirea mea.
Ca ucenicul ce-și învață rostul,
Așa ca steaua cu lumina sa.

În fiecare seară-mi fac mormîntul,
Sting stelele ce vor să mai lumine,
Mă-ntind în el, cu oasele zdrobite,
Și 'trag țărîna plapumii pe mine.

VIAȚA

Viața ! viața ! cum m-a încercat !
M-a zvîrlit la lei și m-a scăpat,
M-a pierdut în labirintul ei,
Mi-a dat apoi firul Ariadnei.

M-a legat de caii ei de foc,
Cînd să-i mîne i-a oprit în loc.
M-a împins să fiu nechibzuit,
Cînd să-mi spînzur anii, m-a oprit.

M-a trecut prin foc, m-a pus pe jar,
Cînd a fost să pier, m-a tras afar'.
Să-ngenunchi ades m-a apăsat,
Vrînd să-ngenunchez, m-a ridicat.

Stau acum, cînd anii se sfîrșesc
Și în urma tuturor privesc.
Pentru ce destin m-o fi păstrat ? !
O fi vrut ceva ? ! A renunțat ? !

ARIPILE

— Nu-mi pune aripi ! am strigat
Spre îngerul ce mă ținea
Cînd îmi vîra aripi cu sila
Și-n umeri mi le îndesa.

— Nu vreau ! Dar el cu o răbdare
Ce numai îngerii o au,
Nu mă lăsa, deși din ele,
Spuneam că nu știu cum să dau.

— N-auzi ! strigam. Tocmai cu mine ?
Nu fi așa nendurător !
Nu le strica, le pui zadarnic,
Eu niciodată n-am să zbor !

— Ești surd ? l-am zguduit lovindu-l,
Dar el tot mai aprins lucra.
Știa că voi avea nevoie,
Știa c-odată voi zbura !...

FEMEIA ACEEA

Femeia-aceea cu obraji de parcă
De gheare crude ar fi fost tăiați,
Zadarnic, îmi spuneam, oricît încearcă,
Nu-și va mai face-obraji adevărați.

Gîndeam, crezînd, că pentru totdeauna,
Va fi o urîciune, cît n-ar vrea,
Oricît ar da cu soare sau cu lună,
Oricît ar pune aur peste ea.

Dar stînd de vorbă, ascultînd-o bine,
Dintre acelea toate ce vorbeau,
Vedeam surprins cum vorbele-i puține,
Cu orice vorbă o-nfrumusețeau.

Nu mai vedeam obrazu-acela care
Privindu-l de departe respingea.
Cuvintele ce le spunea, cu soare,
Oricare brazdă i-o acoperea.

Și dintr-odată, mi-a părut din toate
Acelea care străluceau, la masă
Și ce rîdeau, de dor învăpăiate,
Că devenise chiar cea mai frumoasă.

Iar cînd am prins-o-n dansul ce pornise,
Atît de dulce și frumos dansa,
De parcă-n dans, ar fi călcat pe vise
Și-n loc să facă pași, parcă plutea.

TOT INSEMNARE

Mormîntul n-are nume, nici jerbe funerare,
De multă vreme, lumea, uitării l-a lăsat,
Iar lîngă el, stau stinse, căzute la picioare,
Bucăți din îngerașul ce-n ani l-a apărat.

Nu vin să se aplece deasupra lui smerite
Femei și nici prieteni cuprinși de remușcări.
Mari flori de maci, din iarbă, deasupra răsărite,
Pământul i le-aprinde, în loc de lumînări.

Dar luna-n orice seară, tăcută, dînd de-o parte,
Cucuta-n care șerpii din an în an fac pui,
S-apleacă, îngenunche, pe cioburile sparte
Și toată noaptea plînge la căpătîiul lui.

CONTINUARE

Pe rînd ne coborîm în lut
Venind mereu din ce-am trecut,
Cărînd pămîntului poveri.
Ne naștem azi din ce-a fost ieri.

Din moși-strămoși sîntem tot vii.
Plecăm bătrîni, venim copii,
Și din ce-am fost — înaintași —
Le sîntem fiilor urmași.

DE LA UN TIMP

De la un timp, oriunde mă duc,
De orice speranță vreau să m-apuc,
Toate își fac semne cu coatele
Și își întorc spatele.

Umblu printre păsări și clipe
Ca un șoim fără aripe.
Risul nu mă primește, somnul la fel,
Mă dă, noaptea, afară din el.

După arșițe chinuitoare,
După drumuri istovitoare,
S-a pornit marele crivăț și bate
Pînă la oase, cu strîmbătate...

Tu dormi cîntecul meu mic,
Să nu știi dinăuntru nimic...

DORINȚĂ

Nu-mi place piatra pentru veșnicie !
Chiar marmora nu-mi place, cum ar fi.
Deci nu în piatră numele să-mi scrie
Cînd obosit și eu voi odihni.

Nu-n ea doresc eterna însemnare.
În piatră toate drumul și-l opresc.
Ci într-un arbor, cum ar fi, oricare,
Că literele-n arbori tot mai cresc.

CÎNTECE ROMÂNEȘTI

1970

CÎNTEC DE DRAGOSTE

Născut aci, sub arcul meu Carpatic,
Crescut înalt de Dunăre la sîn,
Iubesc pămîntul, Oltul meu să [illegible]
Și orice-aș face tot așa rămîn.

Legat adînc de tot ce-mi are glia,
De-acest nestins de cremene și vis,
Îmi e mai scump un sat din România
Decît oricare Londră sau Paris.

Nu dau o seară-n țara mea domnească,
Pe tot ce este-n alte țări mai sfînt;
Cum nu dau Doina noastră, românească,
Pe nici un cîntec care-i pe pămînt.

Nu sînt habotnic. Orișice minune,
O port cu mine-n viață, zi de zi,
Și-o țin în suflet ca pe-o rugăciune
Din orice țară sau pămînt ar fi.

Știu să cunosc o pînză de-i aleasă ;
Să văd, să-nalț sau să salut idei,
Cum și-o statuie care e frumoasă
Și a rămas prin frumusețea ei.

Îmi place să colind, și unde este
Ceva măreț, să stau și să privesc,
Să mă îmbăt, să-i sui pînă la creste
Și tot ce e de preț să-i prețuiesc.

Da-n fața unei porți de-ai mei sculptată
Sau caldul unui pic de lăicer,
Îmi plec genunchii și simțirea toată
Și-mi salt iubirea pîn-ating de cer.

PREZENȚĂ

Sînt pămînt din trupul cald al țării
Sub copita timpului călcat
Mai aud cu sîngele visării
Chiotele ce m-au frămîntat.

Stau aici, sub flamuri și sub steme,
Semn adînc de nimenea clintit,
Și-s tot eu, deși din vreme-n vreme,
Coborînd prin veacuri, am suit.

Moșii mei de-aci se ridicară
Și-au răbdat prin viscoliri trecînd.
Visul lor azi liber e prin țară
Și se duce peste timp urcînd.

Duc în piept lumina lor cea mare.
De cobori în mine sau de urci,
Mi-i găsești și-acum pe fiecare,
Priveghind cu mîinile pe furci.

Dacă tai numai un pic din mine,
Dai de ei nencovoiați de ani.
Dacă-mi sapi sub stînci și sub ruine,
Dai în jos de Daci și de Romani.

COVOR ROMÂNESC

Ca o cîmpie oglindind întinsul,
Cu păsări care-i stau pe crengi cîntînd,
Privindu-l lung, aduce-n el nestinsul
Din depărtate vremuri luminînd.

Împestrițat cu crini și lămîiță,
Cu albăstrele și cu maci duioși
Vii flori de liliac și romaniță
Te fac să te apleci să le miroși.

Pus în perete, lîngă pat, în casă,
Te-ntinzi sub el ca-n margini de cîmpie.
Îi simți răcoarea dulce de mătase
Și parcă vîntu-l simți cum te adie.

Lucrat adînc din lînă și culoare
Cu-nseninări și arbori fel de fel,
Odihna lui te-mbie la visare
Și la un somn pe pajiștea din el.

Iar cînd în noapte luna cu lumina
Loveşte-n el cu razele pieziş,
Un greier sare, crede că-i grădină
Şi cîntă de acolo pe furiş.

FRUNZĂ VERDE

Frunză verde alior
Ţară scrisă pe ulcior
Şi pe fote şi pe ii
Ca pe-atitea veşnicii,

Tare-mi place totdeauna
Să-ţi fac cîntece ca luna
Şi să-ţi cînt cu orice grai
Fiecare colţ de rai.

Ce e pentru călător
Numai timp şi trecător
Doar stejar sau pămînt bun,
Pentru mine e străbun.

Eu nu-s cuc să stau în tine
Doar atunci cînd mi-este bine.
Orice vreme, bună, rea,
Mie-mi cîntă Oltu-n ea.

Iarna de mă viscoleşte,
Doina ta mă încălzeşte ;
Rai îmi pare sînul tău
Şi de-i bine, şi de-i rău.

Cum ar fi viața să-mi mîi,
Mi-ești și vac și căpătîi,
Ai fost leagănul meu sfînt,
Mi-oi fi mîine și mormînt.

Bată orice vînt ar bate,
Lîngă tine uit de toate.
Inima în tine mi-e
Și Carpați și Dunăre !...

OLTENIA

O fată-naltă, numai veselie,
Cu lanuri mari de grîne și de foc
Umblă-mbrăcată-n fote lungi și iie,
C-un curcubeu de bete pe mijloc.

Mai mare dragul s-o privești în toate,
S-o vezi la horă-n zile de popas
Sau să-i colinzi prin casele-nflorate
Cu miros de gutui și ananas.

Își are și ea dragostea ei sfîntă :
Îi face Oltul curte zi de zi
Și-o mîngîie, dar Jiul care-i cîntă
S-ar mînia pe dînsa dac-ar ști !

Cu creștetul Parîng, cu ochii stele
Cu păru-n vînt, păduri de mii de ani
Pe piept, în loc de șiruri de mărgele,
Ea poartă dealuri vechi de Drăgășani.

CÎNTEC DUPĂ ANI

Am strigat în mine marelui frămînt.
Am primit răspunsul și-am văzut că sînt.

Mi-am luat fieru-n cleşte și-am lovit apoi.
Am văzut că fierul pot să mi-l îndoi.

Mi-am săltat în creştet cerul pic cu pic,
Am aflat că încă pot să-l mai ridic.

Am săpat în cîntec pînă la tumult.
Am găsit acolo aur, încă mult.

Am luptat cu mine, luptă să mă-ntrec,
Și-am văzut că singur pot să mă aplec.

Încleştînd cormanul am arat pe jar.
Am aflat că visul tot mai pot să-l ar.

Am luat și ciocanul și-am lovit idei.
De la prima dată au sărit scîntei.

Le-am făcut pe toate și le-am încercat :
„Cred că-s bun de viață cu adevărat !

TĂRIE

M-am lovit de mine, cel de fum,
Mă mai doare locul și acum.

Am șuit pe vîrf în dorul meu,
Nu s-a frînt, oricît i-am fost de greu.

Am izbit cu piatra-n anii mei,
Au sărit, ca din oțel, scîntei.

Mi-am pus cîntul jos și l-am călcat :
Ca de cremeni, nu s-a sfărîmat.

Am împins în mine și-am lovit,
Visele un colț nu și-au clintit.

Am căutat la rădăcina mea,
Numai piatră de oțel era.

Am săpat și-n vremuri mai adînci :
N-am putut să-naintez de stînci.

PRIMĂVARĂ

Din somnul lor de noapte-ntunecoasă.
De unde-au stat departe de frumos,
Se reîntorc livezile acasă
În rochii înflorite pînă jos.

Se simte iarăşi mirosul cîmpiei,
Din nou aruncă soarele pojar,
La cîntecul înalt al ciocîrliei
Ies roadele cu capetele-afar'.

Aruncă ziua peste tot cu vrăbii
În codri cucii iar au năvălit.
Se bat cu cîntul păsările-n săbii
Şi glasurile-şi dau la ascuţit.

E primăvară, iarăşi primăvară !
Pe fiecare margini de făgaş
Îşi scot strămoşii degetele-afară
De ghiocei, de crini şi toporaşi...

TREPTE

Printre flori, pe sub tufani
Eu, de zeci şi zeci de ani,
Cu oricare zi, trecînd,
Sui întruna către gînd.

Dau de-o parte, pas cu pas,
Tot ce-a fost şi-a mai rămas
Şi-mi fac loc trudind aşa
Către împlinirea mea.

Lupt adînc şi sui mereu
Treptele din neamul meu
Şi oriunde pasul pun,
Treaptă-mi este un străbun.

Sui înalt ca orișicine
Trepte care-au fost ca mine
Și trudesc, ieșind din vac,
Și eu treaptă să mă fac...

CÎNTEC PENTRU CĂMAȘA CU RÎURI

Cămașă albă cu arnici lucrată
Pe care Prut și Olt și Mureș tac,
Îți simt răcoarea rîurilor toată
De fiecare dată cînd te-mbrac.

Bătînd prin tine vînturile serii
Cusută-n flori din cel mai scump avut,
Parfumul tău de sol al primăverii
Miroase-a tinerețe și-a trecut.

Din umerii ca stîncile-nălțate
Lași lung să-ți curgă fiecare rîu
Și ți le-aduci, vărsîndu-le, pe toate
În Dunărea, la poale, ca un brîu.

De unde vii atît de-mpodobită ?
Din ce adînc străbați pînă la noi,
De n-a putut nici vremea netrăită
Să ni te ia cu vremile-napoi ?

Icoană scumpă ca lumina lunii,
Păstrată-n suflet, lîngă vechi comori,
Sub raza ta au luminat străbunii
Și-au chiuit la timp de sărbători.

CÎNTEC DESPRE PATRIE

Frumoasă ne e patria, prieteni,
Pămîntul cald din care ne-am născut
Și-n care ne-om întoarce cu răbdare
La rădăcinile de la-nceput.

E ca un vis ce nu se mai sfîrșește,
Cu mii de codri ce șoptesc duios,
În care-o zînă-n taină zămislește
Tot ce e-n basmul lumii mai frumos.

Mă simt bătînd cu inima-i tot una
Și-n firele de iarbă ce irump,
Îi văd pe-acei ce-au fost întotdeauna
Și-au făurit frumosu-acesta scump.

Cum umblă-n fote strălucind și iie,
Cu betele de flacără arzînd,
A fost făcută parcă de vecie
Să-mi stea deasupra fiecărui gînd.

Frați dragi de visuri, cîntec și de stele,
Cînd voi închide ochii obosiți,
Căutați adînc în cîntecele mele
Și tot ce-i românesc o să găsiți !

MĂRTURISIRE

Am jurat de două ori în viață :
Scumpei mele cînd i-am dat inel
Și acestei patrii fără seamăn
Ca ostaș, cu mîna pe drapel.

Au fost vremuri multe, de durere,
Cînd am fost în lupte-ngenuncheat,
Niciodată pînă astăzi, însă,
Jurămîntul nu mi l-am călcat.

Poate-arare-am mai zîmbit pe drumuri
Către vreo iubire ce-a trecut,
Jurăminte însă ca acestea
Nimănuia nu am mai făcut.

Poate scumpa mi-oi mai amăgi-o
Alergînd și eu după frumos,
Țării însă, cît voi fi în viață
Voi rămîne veșnic credincios !

OAMENILOR

Era aci un nuc odată, înalt, înalt, în ani destui
Care crescuse-n înălțime ca și în adîncimea lui.

Ședea cu ramurile-ntinse, privind departe, tot mai sus
Ce dacă nu venea războiul, pînă la ceruri s-ar fi dus.

Cîntau în ramurile-i pline mulțimi de păsări, fel de fel,
Privighetorile, altare făcuseră pe-atunci în el.

Dar cînd au năvălit dușmanii, de-o creangă-a lui
au spînzurat,
Tocmai pe-acel ce ani de-a rîndul l-a ogoit și l-a udat.

Era atunci o iarnă aspră și el în somnul lui de lut,
N-a cunoscut ce se-ntîmplase și toată iarna n-a știut.

În primăvară însă nucul, cînd de la păsări a aflat,
De silă, de înfiorare și de rușine s-a uscat...

FLUIERUL

De unde vine nimenea nu știe,
Dar născocit din neamuri și din tei,
El este traista-n care de-o vecie
Își duc ciobanii cîntecul cu ei.

Purtat la loc de cinste-n cingătoare,
Alături de comori și de cuțit,
Prin el coboară cîntecul din soare
Și vine la iubire și nuntit.

Palat al Doinei, făurit din ramuri,
Cu șase caturi, toate tot frămînt,
Ciobanii-i bat cu degetele-n geamuri
Atunci cînd cheamă cîntul pe pămînt.

LĂUTARUL

-Nu știu cine-a spus odată
După multă chibzuială
Că doar vinul mai păstrează
Cîte-un pic de îndrăzneală.

După nu știu cîte sticle,
Am chemat și lăutarul.
Mă văzuse mai devreme,
Și-mi dădea ocol, tîlharul.

— Alte cîntece, bătrîne,
Nu cunoști, să fie zise ?
— Domnule, ba știu destule,
Dar sînt toate interzise !

L-am tîrît cu mine-n casa
Cu pridvoarele bătrîne
Și-am strigat ca unul frate :
— Zi-i *Deșteaptă-te Române !*

Au urmat *Pe-al nostru steag,*
Doina, cîntece amară,
Și tîrziu, plîngînd pe coarde,
Cîntece și despre țară.

La sfîrșit, vrînd să-i plătesc
Mi-a șoptit printre suspine :
— Tinere, nu mă mîhni,
Am cîntat și pentru mine !

VIORILE VÎRSTEI

1972

CHEMARE

Din nou începe noaptea să scoată şi să pună
Pe drumuri, pe sub arbori, bătute-n vergi de soi
Acèle scoarţe mîndre de umbră şi lumină,
Cu-o dungă de la lună şi alta de la noi.

Se umple iar pămîntul de farmec şi culoare.
Pe orişice potecă, pe orice drum porneşti,
E plină iarăşi ţara de scoarţe şi covoare,
Velinţe, lăicere şi-adîncuri româneşti.

Ieşiţi din case oameni şi strîngeţi de pe drumuri
Minunile acestea de lună şi pămînt
Şi-mpodobiţi cu ele castelele din inimi
În care vor rămîne de-a pururea cum sînt.

Atunci cînd vă veţi duce în alte părţi de lume,
La ora cînd iubirea sau dorurile cresc,
S-aveţi acolo-n inimi, cu voi, întotdeauna,
Un colţ cu nestemate din raiul românesc.

O POEZIE

Vreo zece ani și mai bine,
O poezie s-a ținut după mine,
Înaltă, tăcută, sfioasă,
Dîndu-mi tîrcoale la casă.

În fiecare dimineață, cum mă vedea,
Alerga înaintea mea,
Pînă ce-ntr-o zi, cînd supărat,
Am țipat la ea și-a plecat.

Mult timp am crezut-o moartă.
Aseară însă, m-am pomenit iarăși cu ea, la mine la poartă,
Obosită, slabă, adusă de spate,
Venind din singurătate.

M-a rugat, a-ngenuncheat, plîngea,
Și mi s-a făcut milă de ea.

Acum e noapte, tîrziu. Umblu prin casă încet.
Doarme fericită pe un pat din caiet...

CINTEC

Îi spun lunii Eminescu.
Teiului îi spun la fel.
Peste tot, în țara-mi sfîntă,
Orice cîntec este el.

Trilul de privighetoare,
Șoapta rîului ușor,
Spun că sînt, întotdeauna,
Cîntul lui netrecător.

Iar cînd luna trece, seara,
Peste cîmp sau munții șui,
Spun că trece Eminescu
Să vegheze țara lui.

CONTINUITATE

Ne stăm în sînge unii peste alții,
Cu amintiri, cu visuri, cu scîntei.
Purtăm în noi urmașii și părinții
Și mergem sprijinindu-ne de ei.

Ne e strămoș trecutul, ori ce-am face —
Iar azi părinte ni-i, iconostas.
În fiecare dintre noi, grămadă,
Stau cei care s-au dus, dar au rămas.

De mii de ani ne trecem unu-n altul,
Ne-nghesuim în noi, prin desfătări,
Ca rîurile care trec în fluvii,
Ca fluviile ce se varsă-n mări.

Se făcură codrii iarăși de aramă,
Frunzele căzură, iar s-au ofilit.
Tot ce-a fost lumină astăzi se destramă,
Dar ca altădată tot n-ai mai venit.

Caut în adîncuri ca-n atîtea rînduri,
Întru-n subterane negre, sufletești,
Dau mereu de urme, rămășiți de gînduri
Numai tu ca-n vremuri veșnic nu mai ești.

Stau în orice noapte, așteptînd la masă,
Cu lumina-aprinsă pînă către zori,
Și-ți aștept zadarnic pasul de mătasă
Ce preschimbă vorba-n aur și culori.

N-ai venit de secoli, parcă niciodată,
Mi-ai uitat tristețea, gîndul mi-ai uitat.
Nu mai știi cînd singuri ședeam noaptea toată
Și plîngea cu frunze teiu-nfricoșat.

Pun și-acuma cheia tot la locul-n care
O găseai pe vremuri, tot acolo-n cui.
Plopu-aprins de toamnă ca o lumînare,
Luminează locul cu lumina lui.

Îți aduc aminte, iar se face rece,
Nu mai pot rămîne dacă întîrzii,
Stau și-acum în strada Mierlei, cincisprezece,
În aceeași curte cu aurării...

ÎNTREBĂRI PENTRU MINE

Mai bine e să faci o casă
Să fie şi-altora îndemn,
Sau să laşi pe-alţii să clădească
Iar tu să nu-nscrii nici un semn ?

Să pui un pom sub umbra cărui,
Ades, de vară să te-mbeţi,
Ori să te duci trecînd prin viaţă
Nepăsător la frumuseţi ?

Să laşi în vremea ce se duce
Ceva din zbucium la urmaşi,
Sau să te pierzi, plecînd în moarte
Şi nici o urmă să nu laşi ?

Cum e mai bine, rădăcină,
Ori frunză-n vînturi care bat ?
Cînd pleci, nimic să nu te ţină.
Sau să te duci înlăcrimat ?

ÎN FIECARE SEARĂ

În fiecare seară să scriu,
Cobor în mine pe unde nu ştiu,
Şi mă duc, mă duc anume,
Pînă nu mai aud nici o şoaptă din lume.

Dacă m-ar întreba cineva : unde ?
Nu știu, nu i-aș putea răspunde.
Dacă m-ar striga cineva, oricine ar fi,
Atît de departe mă duc, că nu l-aș mai putea auzi.

Uneori soția, alteori biata mamă,
Vin deasupra adîncurilor mele și mă cheamă.
S-apleacă, fac semne, se zbat, privesc
Și mă strigă, mă strigă, pînă ce obosesc.

Tîrziu, cînd mă întorc urcînd,
Soția este culcată, mama moțăie așteptînd.
Mîncarea s-a răcit, noaptea e aproape de plecat
Și abia mai suflu de atîta urcat.

A doua zi, soția mă dojenește-ntr-o parte,
Iar mama în altă parte :
— Bine, mă,
De ce te duci totdeauna atît de departe ?...

PENTRU ELIS

Crud moara vieții
Macină-ntruna,
Macină lumea,
Soarele, luna.

Toate de-a valma
Le pune-n coș :
Ani vechi și gîrbovi,
Ani noi, frumoși,

Visuri și stele,
Gînduri și dor.
Făina vieții
Cade ușor.

Noi, inimi punem
În coșu-i sfînt,
Dincolo curge
Numai pămînt...

ZĂDĂRNICIE

Mic, mergeam cu mama de mînă
Sau mă țineam de fusta ei ca de stea.
Eram amîndoi alături,
Dar ea, cu vreo douăzeci de ani înaintea mea.

Mereu mă căzneam s-o ajung
Însă oricît alergam, îmi aduc aminte,
Deși mergeam unul lîngă altul,
Ea rămînea tot cu o viață-nainte.

Cînd m-am făcut mare, ea ajunsese
Spre capătul ei de liniște și de fum.
Eu, tot ca-nainte-ndemnam
S-o ajung din urmă, pe drum.

Și ani am mers după ea, alergînd
Pe drumul fără capăt de lung.
Acum ea a coborît de partea cealaltă
Și eu tot mai alerg s-o ajung...

OLARII

Zei sînt olarii, au în ei puteri
De-a reîntoarce viața înapoi.
Din lutul care-l calcă sub picioare
Ei scot lumină și fac chipuri noi.

Cu har știut, amestecînd argila,
Zdrobind în ea și os și vis trecut,
Ei fac de aur trupuri de femeie
Cu meșteșug de la străbuni avut.

Întîrziază doar numai la pîntec
Și la mijlocul cald ce-i dau ocol.
Sînt cei dintîi, din lume, fără vină,
Ce le mîngîie peste trupul gol.

La datul lor le-așează-apoi în cară
Și din ținutu-acela-ndepărtat
Pornind pe drumuri, în alai de nuntă,
Le duc în tîrguri mari, la măritat.

RUGĂ

Nu mi se-mplinească nici o rugă,
Nici un gînd nu-mi fie liniștit.
Vreau să trec cu greu spre împlinire,
Să-mi rămîn mereu neîmplinit.

Nu voiesc nimic cu uşurinţă,
Vreau oricînd de tot să mă lovesc.
Cea mai mare bucurie-n lume
Este doar luptînd să izbutesc.

Nu-mi da pace, orişicît m-aş bate,
Viaţă, fă sub nempliniri să stau ;
Vreau, suind spre-nalturile toate,
Să n-ajung uşor spre unde vreau.

Pune-mi munţi în cale, nu-mi da soare,
Drumul fă-mi-l către doruri lung.
Fericirea du-mi-o-n depărtare
Să mă sfîşii pînă s-o ajung.

Lasă-mă aşa, îmi e mai bine,
Să trudesc, să chinuiesc, să sper.
O fi-n mine şi deşărtăciune.
Dar mai este şi un pic de cer.

PENTRU MILLY

Doină spun, doină şoptesc,
Pentru schimbul meu lumesc,
Luminiţa mea de zi,
Urma mea cînd n-oi mai fi.

Trupul ei cît o ghioace
Grîul anilor i-l coace,
Şi-o ajută să-nţeleagă
Tot ce de pămînt o leagă.

Își învață de-acum plaiul
Pipăindu-i roata, graiul,
Adunîndu-și nencetat
Tot ce toți am adunat.

De ce vede nu se teme,
Pleoapele-i de crizanteme
Cînd le lasă pe frumos,
Nu și le mai ia de jos.

Merge-n urmă, după mine.
Calea mea și ea o ține —
Drumul meu spre nicăieri.
Unde-i azi, eram eu ieri...

RUGĂMINTE PENTRU ÎNSĂNĂTOȘIREA SOȚIEI

Soția mea și visul meu din viață,
Este bolnavă și sfîrșită-acum.
Pe jumătate a intrat în ceață
Și nu mai pot s-o mai întorc din drum.

Stă-n patul alb cu fața de zăpadă,
Cu mîinile pe pieptu-nzăpezit.
Nu mai întoarce capul să mă vadă,
Renunță nevoind la ce-a-mplinit.

Din cînd în cînd, cu ochii-nchiși, vorbește
Cu cineva, de undeva, de-apoi,
Și parcă-ncet vorbindu-i și-i zîmbește,
Rugîndu-l s-o întoarcă înapoi.

Tu, viaţă ce te zbaţi fără oprire
Să fugi din ea, căznindu-te oricît
Ca să găseşti spre-afară o ieşire,
Mai stai puţin, ea te-a iubit atît.

Mai încălzeşte-i trupul înc-o dată,
Acest biet trup ce-a chinuit de mic.
Prea s-a bătut cu suferinţa toată
Şi niciodată n-a cules nimic.

Nu te grăbi. Se teme de plecare,
De tot ce nu e omenesc şi viu.
Pleacă din mine, sînt bărbat, sînt tare,
Eu nu e greu pe care să nu-l ştiu...

DROAGA MORŢII

În mers de taină şi de groază,
Pe drumul neştiut al sorţii,
Aleargă fără de odihnă,
Întotdeauna droaga morţii.

Cu roţi înfăşurate-n nouri,
În ea c-un vizitiu de fum,
Pe ploi, pe viscol, pe furtună,
Aleargă fiecare drum.

S-aţin în calea ei bătrîne,
Bătrîni cu vacul împlinit,
Dar căruţaşul dinainte
Îşi are drumul lui sortit.

El n-are vreme, fuge, fuge,
Ca timpul este orb și mut.
Oprește unde-i este datul
Și pleacă iar în neștiut.

Gonește zi și noapte-ntruna
Cu telegarii lui de foc.
În droaga morții totdeauna
Mai este pentru unul loc.

Și-acolo unde se oprește
Nu dă la nimeni timp să stea.
Cu mîna goală ies chemații,
Și urcă-ngălbenind în ea !...

PENTRU VIRGINIA

Puiul meu, urmașul meu,
Calcă parc-aș călca eu.
Cum vorbește orișicui,
Parcă-s eu la anii lui.

Cînd nu știe cîte-o treabă,
Niciodată nu întreabă,
Caută în orice fel,
Vrînd să afle tot, prin el.

De la pomi a învățat
Să dea tot ce-a adunat.
De la secetă și spini,
Mersul lui printre străini.

Spune-n față orișicui
Tot ce e-n adîncul lui
Și adună ca și mine
Și ce-i rău și ce e bine.

Ține drumul numai drept
Chiar de e să-l ia în piept.
Stă la orice lucru-n parte,
Dar privește mai departe.

Țara-ntreagă cît e ea,
Toată e moșia sa.
Ape, munți, tarlale, clăi,
Știe că-s străbunii săi...

Îl privesc mergînd-nainte,
Călcînd țarina fierbinte
Și mă bucur nencetat,
Mie, că mi-a semănat...

LA O FOTOGRAFIE

Mă uit privind fotografia
În care chipu-ți stă cuprins
Și de pe care vitregia
Nici o lumină n-a desprins.

Ești tot așa ca altădată,
Precum erai și te-am visat.
De ramă veșnic apărată,
La tine timpul n-a intrat.

Prin marginile ei de piatră
Cu care dîrz te-mprejmui,
Chiar de-ar fi vrut să te lovească,
Dușmanul n-a putut lovi.

Privesc la tine cea de-afară
Ce-n nici o ramă nu te-ai vrut
Și peste care timpul, fiară,
Ca toate fiarele-a trecut.

De-ar fi să te găsesc acuma
După portret și nu te-aș ști,
Aș răscoli întreaga lume
Și nu te-aș mai putea găsi.

OMENEASCĂ

Vînaseră prietenii întruna
Cerbi dîrji, măreți, cu pomi pe fruntea lor.
Roșiseră cu sînge cald zăpada
Dansînd în aer și căzînd ușor.

Sfîrșiseră cu boturile ude
Cerboaice blînde, în dureri de foc.
Privisem vînătoarea de departe,
Dar nu trăsesem, pîn-atunci, deloc.

Rămas în urmă, dintr-un stuf, deodată
Un pui de căprioară speriat,
Văzîndu-mă la focul meu de vreascuri,
În goană către mine-a alergat.

Lătrau din urmă izgonindu-l cîinii,
Dar el, fugind de glasul lor flămînd,
A năvălit în brațele-mi deschise
Ca un copil cu ochii lăcrimînd.

Era-ngrozit, dar blînd ca o lumină.
La orice pocnet tremura mereu
Și s-ascundea și căuta scăpare,
Întrînd cu capul sub dolmanul meu.

Am pus de-o parte arma fioroasă,
Și-am stat apoi asemeni ca doi frați.
Ningea încet, trosneau departe arme
Și seara ne-a găsit îmbrățișați.

RÎUL AZVÎRLISE...

Rîul azvîrlise, pe un pat de val,
Fata goală, goală dincolo de mal
Și-i lăsase trupul singur, dezgolit,
Numai cu lumina zilei învelit.

Părul-i dat pe spate ca de-o mînă, lins,
Strălucea la soare ca un foc nestins
Iar pe gît, de-a rîndul, cum n-am mai văzut,
Una lîngă alta urme de sărut.

Se vedea pe mijloc cît de mult luptase
Cînd în brațe rîul o înfășurase
Și cît se căznise, iarăși se vedea,
Pînă ce să-i rupă bluza de pe ea.

Umerii ca-n menghini îi erau striviți,
Pieptul numai semne, sînii răvășiți.
Parcă o tîrîse un dușman pe brînci,
Parcă o strînsese cineva-ntre stînci.

Am stat mult acolo singur și-am privit
Trupu-acela care rîul l-a iubit.
O, ce mijloc dulce, tras ca prin inel !
De-o aveam ca rîul, o iubeam la fel...

CÎND MĂ ÎNTORCEAM...

Cînd mă întorceam altădată, în seară,
Te ascundeai în chip și fel,
Dar îți lăsai parfumul afară
Și te găseam după el.

Alteori te-ascundeai după Azi, după Ieri,
După amintiri sau povești...
Mă făceam că nu te găsesc nicăieri,
Dar știam unde ești.

Pe atunci bucuria mea mare era
Tu să te ascunzi iar eu să te caut
Ca orbul care, neștiind, nimerea
Urmele cîntecului pe flaut.

Acum te ascunzi după priviri, după cuvinte,
După cîte-un zîmbet lumesc.
Ești lîngă mine, dragostea mea fierbinte,
Dar nu te mai găsesc...

ÎNTR-UN MUZEU

Într-un muzeu este-o sculptură rară,
Un înger singur, aspru, chinuit,
De aripile cărui, să nu zboare,
Un diavol trage rece și cumplit.

Pe fața lină-a îngerului, maistrul
A scos din el tot zbuciumul afar',
Iar la netrebnic, lîngă rîsul negru,
A pus triumful speței, milenar.

O crudă încordare dă luminii
Sforțarea însorită de-a scăpa,
Iar negurii puterea rădăcinii
De-a nu-l lăsa să zboare unde vrea.

Găsesc o-asemănare cu trăirea...
Adeseori vrînd să zburăm spre bine,
Deși ne adunăm puterea toată,
Mereu e cineva care ne ține...

LACRIMA CĂTRE MINE...

Sînt tot ce are inima mai pur.
Stau caldă-n ochi și limpede-n cuvînt.
Mă naște omul să nu fie singur
Și-l însoțesc din leagăn la mormînt.

Sînt singurul copil al amintirii
Și stau ca floarea-n marele ei pom.
De n-aș fi eu, degeaba ar fi omul,
Că nici nu s-ar cunoaște că e om.

Pe unde trec, cu aur spăl trecutul,
Tîrăsc cu mine tot ce-a fost prăpăd.
Privirile rămîn în urmă limpezi
Și sufletele oarbe iarăși văd.

Nu mă opri, ci lasă-mă în voie,
Nu sînt puteri să nu pot să le-nfrîng.
Oricîte stînci mi-ai răsturna în cale,
Sînt lacrimă și trebuie să plîng...

LACRIMĂ

Te duci măicuță, ai plecat și tu,
La fel de simplu, cum plecară toate,
Spre-acolo unde viu nu străbătu
Și nici o rază nouă nu străbate.

Cu pleoapele lăsate peste soare,
Cu mîinile ținîndu-le pe piept,
Acuma, înainte de plecare,
Nu-i nici un os să nu-ți mai fie drept.

La fotograf doar de-ai mai stat asemeni,
Atît de dreaptă și tăcută chiar,
Atît de nemișcată și de albă,
De parcă-ai fi făcută de pietrar...

Și cît de rece-ți este fruntea, mamă,
Și ochii, poate, cît ți-or fi de triști.
Te duci înconjurată într-o ramă,
Din care veșnic n-ai să te mai miști.

Ai obosit dînd la o parte anii
Ce-au stat de piatră împotriva ta.
De-acuma înainte nici dușmanii,
Nici timpul chiar nu te-o mai învia.

Nimic nu mai te-o-ntoarce spre-altădată.
Va trebui de-acum mereu s-adaști.
N-o să-mi mai mîngîi fruntea niciodată,
Și-a doua oară n-ai să te mai naști...

DORINȚĂ

Ce dor îmi e adesea, strîngîndu-mă din lume,
Să las în depărtare și glorie și nume,
S-arunc pe tot trecutul un piepten fermecat
Să mai mă-ntorc o dată de unde am plecat.

Așa, ca totdeauna, sculîndu-mă din zori,
Aș scoate din fîntînă lumină pentru flori,
Aș da la vite stele de rod strălucitor
Și-aș sta vorbind cu pomii de fiecare dor.

Ca-n primăvara veche, voind s-aduc belșugul,
Aș răsturna-n căruță dorințele și plugul
Și întorcînd pămîntul, la fel ca și-n trecut,
Aș deștepta strămoșii din somnul lor de lut.

Muncind ca totdeauna din zori și pînă-n seară,
În vară aș culege cîmpiile de vară
Și obosind, la umbră, cu visuri fel de fel,
Aș lua de-o parte gîndul și-aș povesti cu el.

În toamnă aș culege de ici un coș cu prune,
De colo o găleată cu mere sau alune,
Aș mulge sînul viei, așa cum am visat,
Și laptele-i, ca tata, l-aș pune la păstrat.

O, cît de dor îmi este, c-un curcubeu încins,
Uitînd de toate cîte au fost și m-au învins,
Să mă întorc în seară, de truda zilei frînt,
Cu pălăria lunii pe ceafă și să cînt.

ÎNSEMNARE

Tare e frumoasă scumpa lui iubire,
Cu privirea dusă pîn' la nesfîrșire !
Un amestec straniu de pămînt și vis,
Zbateri care pînă astăzi nu s-au scris.

Stăm de vorbă seara. El se culcă, ea,
Fiecare vorbă care-o spun mi-o bea.
Tot ce-i ceață-n mine, tot ce e noros,
I se pare dulce și misterios.

Știu că pentru mine părul lung, de foc,
Și-l desprinde seara meșteră din coc.
Și mai știu de-asemeni că întotdeauna,
Pentru mine-și spală pletele cu luna.

Simt ades văzîndu-i arsele priviri,
Cum mi se strecoară caldă-n amintiri,
Cum ar merge-n lume fără de frămînt
Și-ar lăsa pustiei toate cîte sînt.

Sînt un prost, știu bine, într-o altă seară,
Altul o s-o pună vieții lui brățară,
Altul o s-o frîngă fără înconjur.

Nu pot însă, nu pot, fraților, să fur !...

•

LIMPEZIRE

Vine-o vreme a vremurilor toate
Cînd se face totul mai profund,
Cînd, din viață, cele adunate,
Își așează drojdia la fund.

Toate, toate cîte-au fost odată,
Cîte de prin lume au venit
Și senin și vreme-ntunecată,
După frămîntări s-au limpezit.

Nu știam nimic odinioară,
Astăzi știu, la vîrsta mea de var.
Ieri vedeam doar la un pas afară,
Văd acum la capul vieții chiar.

Tînăr, vream numai un pic de soare,
Matur însă soarele-l doresc,
Ieri iubeam doar lumea-ntîmplătoare,
Toată lumea astăzi o iubesc.

TATA

Mi-amintesc de tata ca de-un munte
Cu obrajii veşnic sub ninsori,
Cu troiene de zăpezi sub frunte
Şi cu ochii-acoperiţi de nori.

Îl purtam de mînă prin ogradă
Şi să-i spun de toate îmi cerea.
Doar cu mîna mai putea să vadă
Lucrurile, cînd le mîngîia.

Era bun, înalt, vorbea în şoaptă,
Alegînd cuvîntul luminos.
Vorba lui, în adîncime coaptă,
Şi-o spunea arare şi sfios.

Mă-nvăţa să cred în fericire,
Să aştept, să nu strig şi să dau.
Presimţea cu inima, în fire,
Frunzele de toamnă cînd cădeau.

Mă-ntreba adesea despre soare,
Despre lună mă-ntreba la fel.
Îmi spunea că-n marea lui dogoare
Îşi zăreşte gîndurile-n el.

Primăvara mă tîra cu sine
Printre oameni ce-l priveau duioşi,
De-l duceam pe cîmpurile pline
Ca să simtă miros de strămoşi.

L-am condus pînă la capăt de viață
Iar de-acolo, singur a plecat,
Pipăind cu mîinile prin ceață,
Spre tăcerea care l-a chemat.

CINTEC DE ATUNCI

Ce dîrză-ai fost cu dușii ani,
Prieteni unii sau dușmani
Și cum li te-ai împotrivit,
Lăsîndu-ți timpul netrăit.

Erau înalți, treceau zglobii,
Cu visurile argintii
Și fiecare ce trecea,
A fiecăruia te vrea.

Cum te-ai luptat de-aprins cu ei,
Trimiși de împărați și zei
Și ce senină-ai dat trecînd,
Speranțe fiecărui gînd.

De unde-ai luat puteri de foc
Să nu le îngenunchi deloc ?
Ce gînd puternic te-a ținut
Să fii așa precum ai vrut ?

Priveam la tine alalt'ieri seară,
Luptînd cu viscolul de-afară,
Și mă gîndeam, înzăpezit,
La cît ai dreptul de trăit.

Ningea zvîcnind vijelios,
Lovea în tine dușmănos,
Iar tu mergeai zîmbind, așa,
De parcă-n cremene lovea...

PLÎNGEREA FAGULUI

Am fost fag, de mult, într-o pădure,
Fag înalt cu inima arzînd,
Pînă ce tăișul de secure
M-a trîntit din vîrful luminînd.

Mă-nălțam cu brațele spre stele
Și mai sus, se poate,-aș fi urcat.
Era-n seva zbaterilor mele,
Sîngele de-adînc înflăcărat.

Despărțit de soare și de lună.
Am căzut de-a-ntregul din avînt.
Mi-a rămas departe de cunună
Rădăcina, însă, în pămînt.

Au venit pe urmă ferăstraie
Și în brațe aspre m-au cuprins.
Tot ce-a fost senin și vîlvătaie,
Despărțit de rădăcini, s-a stins.

M-au tot spart apoi, au rupt întruna,
Tot din mine ce era frumos.
Mi-a rămas alăturea cununa,
Ca o umbră, jefuită jos.

Sînt acum o buturugă-n care
Dă toporul zdravăn, da-n zadar.
Cît ar da de aprig și de tare,
Sar scîntei, dar țăndări nu mai sar...

SÎNT OAMENI...

Sînt oameni ce-au rămas la poale,
Sub muntele ce l-au visat.
Lăsați-i visurilor goale
Și nu-i mișcați de unde-au stat.

Sînt îndrăzneți ce le-a fost teamă
Să urce pînă la sfîrșit.
Țineți-le dorința-n seamă,
Lăsați-i unde s-au oprit.

Sînt temerari care, în frunte,
S-au sfîșiat pe stînci de dor,
Care-au urcat întregul munte,
Lăsați-i pe-nălțimea lor...

VIEȚII

Nu ți-am spus pînă acuma viață
Ce de mult, de cînd mă știu, tot vreau.
N-am putut cu tine pînă astăzi
Un pahar de liniște să beau.

Totdeauna te-am văzut cu alții
Și m-am tras în mine așteptînd,
Răscolind de fiecare dată
Jerăgaiul ce-l aveam în gînd.

Este drept că nu ți-am stat în cale,
N-am știut ca mulți să te încînt,
Nu te-am luat de braț ca fiecare,
Nu m-am aplecat pîn' la pămînt.

Eram cel ce te rîvneam în taină
Fără meșteșuguri, fără glas,
Și la fel ca-n tinerețea dusă
Pînă azi, același am rămas.

Da'ntr-o seară-am să mă-mbăt prosteşte,
Bînd lumină multă ca nebun,
Am să-ţi ies-nainte şi besmetic
Tot ce am pe inimă-am să-ţi spun.

NELINIŞTE

Ce zarvă este în adînc, în mine,
Se strigă,-aleargă, se presară flori,
Ca şi ieri-noapte iarăşi se lucrează
Şi se frămîntă noaptea pînă-n zori.

Se mută sentimente, se răstoarnă,
S-aruncă gînduri care-au stat frumos,
Se şterg de praf vechi amintiri, uitate,
Se pun alţi idoli, şi-alţii se dau jos.

Ce-o vrea să-nsemne toate-acestea oare ?
Ce-o fi acest vacarm tulburător ?
De ce s-or da de-o parte-atîtea visuri
Şi altele s-or pune-n locul lor ?

Tăceţi prieteni, măcar noaptea asta,
Mai odihniţi, mai e şi mîine zi.
Vreau să vorbesc cu celălalt din mine
Şi nu-l mai pot de larmă auzi !

SCRISOARE POEZIEI

Sărut mîna, doamnă Poezie !
Sînt acel ce de cînd sînt venit
Toate, toate cîte-am strîns în viață,
Ție ți le-am dat ca un iubit.

Sînt acela care totdeauna
La chemarea ta am alergat
Ziua, noaptea, pe furtuni, pe ploaie,
Orișiunde, cînd am fost chemat.

Trag de mult la carul tău de aur,
Fără să mă plîng, să fi cerut.
Te-am slujit crezînd că le vezi toate,
Orișicît am stat de nevăzut.

Astăzi însă, cînd privesc în preajmă,
Cînd văd pe-alții cum îi răsplătești,
Nu că-mi pare rău, dar n-am crezut
Că poți și tu să nedreptățești.

Și nici azi nu-ți pomeneam de mine,
De nu beam lumină să mă-mbăt
Și nu-mi luam curajul bărbătește,
Să mă salt puțin de sub omăt.

Nu-ți scriu deci, fiindcă-aș mai vrea acuma
Cine știe ce neașteptat,
Însă, doamnă, pentru nedreptate,
Vreau să știi că plec îndurerat.

LA 65 DE ANI

Curînd și eu, ca toți aceia
Cu care-am fost și nu mai sînt,
Voi odihni înțelepțește
În sînu-acestui bun pămînt.

N-am fost un om să dau de-o parte,
Să-nghesui pe-alții și să trec.
Nu am călcat pe vis și soare,
Nu mi-a plăcut să mă aplec.

Ca cei puțini am stat în rîndul
Pe care eu mi l-am sortit.
Am cîntat Țara și Poporul,
Și toate cîte le-am iubit.

Nu port la nimeni pic de ură.
Mă-ntorc lîngă străbuni senin.
A fost frumos și-mi pare bine
Că plec să odihnesc puțin.

Las tot ce-am strîns la fiecare,
Și dragostei ce m-a-mbătat,
Acelei ce mi-a stat alături
Și drumul mi l-a luminat.

Plec fără nici o-ncrîncenare.
Din tot, o lacrimă nu storc
Și mulțumesc acestei Patrii
În care-aș vrea să mai mă-ntorc.

RUGĂCIUNE PENTRU POMI

Încep să plece pomii, se dezbracă
De hainele pe care le-au purtat,
Pe care luna-n fiecare noapte
Cu ceara ei de aur le-a pătat.

E-o desfrunzire care înfioară,
O sfîșiere ce n-o poți ierta.
Plîng pomii toți cu lacrime de frunze
Și nimeni nu-i mai poate ajuta.

Tu, viață, care ești stăpîna noastră,
A tuturor și care poți cînd vrei,
Ajută-le un pic să mai rămînă
Cu hainele care le au pe ei.

E prea devreme pentru întomnare,
Mai ține toamna-n frîne fremătînd,
Măcar o săptămînă de se poate,
O să le fie frig prea de curînd.

Ne-au adus roade, ne-au umbrit în vară,
Au fost la păsări casă și-ajutor,
Ia de la mine, dacă n-ai de unde,
Cîteva zile și mai dă-le lor.

ÎNSEMNARE

Cînd scrii voindu-ți urma neuitată
Și gîndurile vrei să le faci munți,
Cuvîntul e vioara fermecată,
Depinde doar pe ce vioară cînți.

Cînd lupți dorind să luminezi duiumul
Și drum prin codrii vecilor să-i tai,
Cuvîntul e topor, ca să-i faci drumul,
Depinde doar cu ce putere dai...

CREDEAI

Credeai și tu că n-o să vie timpul
Și iată-l, scumpo,-alături, a sosit.
Încep să cadă zilele din viață,
Trecutul — codru a îngălbenit.

De-acum încolo seara, mai devreme,
Suflăm în lampa care este-n noi.
Ne-ntoarcem, tainic, pe-alte căi, în urmă
Și alte drumuri batem înapoi.

Curînd, curînd o să înceapă iarna
Cu viscole și crivățe urlînd.
Cad tot mai dese brume și înghețuri
Pe vîrfurile munților de gînd.

De-aici încolo nu mai e departe,
Ne-ntoarce timpul cum am fost în el.
Nu te-nfrica, zîmbește-i cu iubire...
A fost frumos... Să înnoptăm la fel...

MISTREȚUL

De zile-ntregi mistrețul tot aleargă
Sub ploile care îl bat, de plumb,
Noiembre-a strîns din cîmpuri, în hambare,
Minunile uscate de porumb.

Pămîntul e pustiu de parcă lumea
N-ar fi avut belșug de cînd e ea
Și n-ar fi fost nici soare, nici căldură,
Nici ghinda care peste tot era.

Aleargă stins, dar nicăieri nu este
Măcar un bob uitat, cum e lumesc,
Cînd, sus, pe cer, în fiecare noapte
Atîtea boabe de porumb lucesc.

Dar dintr-odată și-a adus aminte
Că-n depărtări era un lac, la fel,
Plin de grăunțe seara și aleargă
Să-și sature lihnirile în el.

Și-ajuns acolo intră-ntreg în apă
Și rîmă-n ea cu tarile-i plăsele,
Întreaga noapte, istovit de foame,
S-ajungă la grăunțele de stele...

PREA TÎRZIU

Eram singur. Cineva de-afară
Mi-a bătut în uşă pe-nnoptat.
M-am săltat cu greu din aşternuturi,
Ca din morţi, atunci cînd eşti sculat.

— Hai, deschide ! mi-a strigat din stradă
Glasul său de aur şi de vis.
Bîjbîind cu cheile în mînă,
Am împins zăvorul şi-am deschis.

O lumină-naltă, zîmbitoare,
A privit la chipul meu zbîrcit,
Apoi lung la părul alb ca neaua,
De furtuna vieţii viscolit.

— Cine eşti ! Am întrebat-o-n şoaptă,
Ai ceva cu mine ? Vrei ceva ?
— Eu sînt Fericirea, mi-a spus dulce,
Şi-am ajuns acum la dumneata.

Am zîmbit privind-o cu tristeţe,
Am tras grabnic uşa şi-am plecat,
A bătut ea-n urmă şi mai tare,
Dar am fost şi eu nenduplecat.

Ce puteam să fac ? Venea zadarnic.
Troienit de vreme şi pustiu
Am trimes-o-alături, la un tînăr.
Pentru mine prea venea tîrziu...

SÎNT

Sînt și-alte morți-naintea morții date,
Morți mai mărunte, însă tot la fel
De dureroase, poate și mai crude,
În drumurile noastre către țel.

Ne moare într-o zi Entuziasmul,
În alta Dorul, în același chin,
Și zi de zi, pînă la marea moarte,
Murim mereu, mereu cîte puțin.

Nu-l plîng deci pe acela fără-ntoarceri,
Pe cel ce pleacă dincolo deodată.
De plîns e-acel în care moartea intră
Și sfîșie bucată cu bucată.

PORTRET

Sînt acum precum am vrut să fiu,
Nu mai am prea multe să le știu.
Am trecut prin toate împăcat,
Chiar de-a fost să trec neobservat.

Salutînd iubirea orișicui,
N-am voit să trec-naintea lui.
Să nu tulbur pe-alții spre înalt,
Am urcat prin mine, celălalt.

De cînd sînt, de cînd mă știu trăind
Am trecut prin timpul meu iubind.
Mi-am dus greul singur, nu m-am plîns,
Pumnul însă tot mai mult l-am strîns.

N-am lovit în nimenea pe-ascuns,
Suferința mea mi-a fost de-ajuns.
Cît a fost de greu, neobosit
Am trecut prin toate și-am zîmbit.

Patriei i-am stat mereu în față,
Gata la nevoie pentru viață.
Pentru dreptu-acestui neam al meu
M-am certat pe veci cu Dumnezeu.

Ce-am dorit ? Ce-am vrut ? Nu pomenesc.
E tîrziu acum să mai doresc.

SCĂRILE

Cine-a spus că scările
Apropie zările ?
Cine, că-n adînc intrînd,
Intri numai coborînd ?

Scările sînt fel de fel :
Scări spre vis și scări spre țel,
Unele către-adîncimi,
Altele spre înălțimi.

Cobori unele, urcînd,
Pe-altele sui, coborînd.
Iar pe multe dintre scări,
Pe cît sui, pe-atît cobori.

Eu am coborît urcînd.
Știu suișul coborînd.
Ani și ani, pe cînd urcam,
Suind vremea coboram.

Așa-s scările spre stele,
Nu se-aseamănă-ntre ele.
Sui pe multe coborînd.
Pe-altele cobori urcînd,
Iar pe multe nici nu sui
Și-ajungi vîrful timpului...

TUTUROR

Vine-o vreme, vreme-adevărată,
Cînd dureri, și visuri, și iubiri,
Tot ce-ați ars și-ați adunat în viață,
Toate se prefac în amintiri.

Vine apoi timpul de le-adună
Și le spală-n fluviul lui spumos,
Pînă ce din ele, din oricare,
Nu rămîne decît ce-i frumos.

Luați aminte, toate pier odată,
Nu veți mai putea să le priviți.
Faceți-vă amintiri, prieteni,
Unde să aveți să vă găsiți.

N-așteptați, strîngeți-le pe cale,
Din orice iubire sau pustiu.
Cine n-are amintiri de tînăr,
O să fie singur mai tîrziu.

DE TOAMNĂ

Încet, încet se face toamnă-n slavă.
Pe unde-au rîs lumini, din depărtări,
Coboară noaptea tristă și jilavă,
Iar stelele se duc în alte țări.

Din ce în ce încep să se usuce
Culorile ce vieții i-au dat rost.
Cu fiecare zi care se duce
Se șterge chipul verii care-a fost.

De-acum, din nou, în fiecare seară,
Mai mult visînd în jilț m-oi adînci,
Prin parcurile care-au fost de pară
Din ce în ce mai rar voi pribegi.

Voi sta mai des cu vremea mea tîrzie
Să-nsemn mereu scriind pînă tîrziu.
Voi scri, voi rupe și-apoi iar voi scrie,
Nemulțumit mereu de tot ce scriu.

FUGĂ SPRE VIITOR

Ca ieri trecutul meu rîdea de mine
Batjocorindu-mi tot ce-aveam mai sfînt.
Vrea, azi, cu lacrimi și cu vorbe blînde,
Să uit ce-a fost în urmă și să-l cînt.

Luptam cu el să pot să trec-nainte...
Și cînd, sleit, cădeam pe drum ades,
Mă împingea-n prăpastiile vieții,
Să nu mai pot din ele să mai ies.

Acum aleargă, strigă după mine
Să iert, să stau, să zăbovesc un pic,
Dar nu-l aud. Dînd vremea la o parte
Nu mai voiesc să mai răspund nimic.

Știu, am în urmă visuri nemplinite,
Morminte dragi de lîngă care plec,
Dar nu opresc, oricît de mult mă doare
Că nu mai pot la ele să m-aplec.

Chiar dacă mama s-ar scula din moarte
Și m-ar striga, puțin doar să opresc,
Nici chiar pe mama, pentru el, din fugă,
Nu mi-aș întoarce capul s-o privesc.

CÎNTEC DE TOAMNĂ

Bună seara, taină veche, iartă-mă că am venit,
După ani de-o viață-ntreagă dorul iar m-a biruit.
Poarta mă știa din vremuri, drumul s-a trezit din vis
Și cu teamă mi-a luat mîna, a-mpins poarta și-a deschis.

Nu-ndrăzneam să viu, dar timpul, și el străduind înalt,
Totdeauna în adîncuri, către mine, celălalt,
M-a-mbrîncit ca altădată, către orele-astea mici
Și-am ajuns împins din spate, fără voia mea, aici.

Nu-mi lua-n seamă suferința, cel de-acum n-ar fi-ndrăznit.
Dacă nu mergea la crîșmă, încă ani n-ar fi venit.
Nu sînt vinovat, vezi bine, n-am vrut să te-ntorc la chin.
Cîrciumarul e de vină c-a pus amintiri în vin.

CÎNTEC DE VÎRSTĂ

Sînt la vîrsta-nalturilor, poate,
Cînd le văd pe toate-adevărat,
Vîrstă-n care cele depărtate
Cine, nu știu, le-a apropiat.

Ce-mi părea odată-n depărtare,
Este acum aci, doar la un pas,
Nu mai e nimic atît de mare,
Depărtat nimic n-a mai rămas.

Era-n timp o cruce, la o parte,
Undeva, pe-un dîmb, lîngă oraș ;
Cînd eram copil, era departe,
Mă despart acum doar cîțiva pași.

Ca s-ajung la cimitir, odată,
Chiar în fugă drumu-mi părea lung.
Astăzi, însă, nu ca altădată,
În plimbare numai îl ajung.

Vine-o vreme pentru toți, de pace,
Vremea iernii, anotimp ciudat,
Cînd începe ; totul, orice-am face,
Să nu ne mai pară depărtat.

TOAST

Noroc, tovarăși ! Ceasul e pe-aproape
L-aud bătînd în ceață, nevăzut.
O clipă-n urmă se va strînge masa
La care,-mbelșugată, am șezut.

E timpul să închin pentru plecare
Și să îndemn ca cea din urmă zi
Spre casa mea, ce-i casa cea mai nouă,
Cum cea mai nouă-a tuturor va fi.

Ridic paharul fără lăcrimare,
Dau înapoi iubirii ce mi-a dat.
E o-mplinire ce-o aduce timpul
Acelora din care am plecat.

Noroc și pace locurilor noastre
Și-acestui neam cu graiul fără spini !
Trec și eu, pentru prima dată-n viață,
Hotarul țării noastre, spre lumini.

ȘTERGAR ROMÂNESC
1973

RĂSPUNS

Mi se vorbește-adesea despre lume,
De alte țări, de oameni, de frumos,
Despre lumini cum n-am văzut vreodată
Și ce mi-ar fi în viață de folos.

Mi se descriu palate fără seamăn,
Strămoși, muzee, parcuri și femei
Și arte mari din care aș culege
Cu amîndouă mîinile idei.

Ascult la toate cîte-mi spun în șoaptă
Acei care-au umblat și care știu,
Dar pentru mine prea mi-e țara-n toate
Și pentru lume prea îmi e tîrziu.

Se poate,-mi spun, dar de privesc mai bine
Nu e și țara mea tot un muzeu ?
Nu rîd statui în soare ca și-acolo
Și nu se-nalță altele mereu ?

Or fi femei frumoase-n depărtare
Cu zîmbete și ochi adînci și moi,
Dar nu cred că-s atîta de frumoase
Ca numai o Ileană de la noi.

Strămoșii lor or fi de-argint și aur
Pe lîngă-ai mei care-au trudit săraci,
Eu li-i cinstesc, dar orișicum, în viață,
Nu mi-aș schimba pe ei străbunii daci.

Și-adînc frumos o fi, dar pentru mine
Setos mereu de strămoșesc senin,
Orice frumos ar fi, din orice parte,
Îmi este rece, aspru și străin.

În țara mea, la orice poartă-aș bate
Ca la ai mei, ca și în poarta mea,
În țările acelea luminate
Mi-ar pare c-aș muri dac-aș bătea.

O fi ca-n nici o altă parte poate,
Senin, măreț, înalt, dumnezeiesc.
Da-n țara mea, de doine și balade,
Chiar pietrele, pe drumuri, strălucesc...

NU-S TRIMIS

Nu-s trimis, că în trimis n-ați crede,
Dar din viață spun la toți strigînd :
Vine-o zi cînd fiecare vede
Tot ce-odată n-a văzut trecînd.

Vine-o zi lumină pentru toate
Cînd de-abia te vezi de sub omăt,
Cînd adînc, cu pleoapele lăsate,
Te întorci cu gîndul îndărăt.

Vezi atunci ce n-ai văzut de noapte
Chiar de-a fost alăturea să-ți stea.
Sînt lumini în viață și sînt fapte
Ce de-aproape nu le poți vedea.

Trebuie să treacă anotimpuri,
Să te sfîșii, să renunți, să crezi ;
Numai de pe vîrful altor timpuri
Poți vedea ce n-ai putut să vezi.

Vine, sigur, ziua-aceea, vine
Cînd cu tot ce-a fost te rentîlnești.
Vezi, atunci cînd te-oi vedea cu tine,
Nici să nu-ngenunchi, nici să roșești.

HOREA

După multe vremi de pară
Cobori Horea prin țară.
A umblat din casă-n casă,
De la moș pîn' la mireasă
Și-a dat veste-n lung și-n lat
Tuturor pentru gătat.

Oamenii l-au cunoscut
I-au pus masa, au tăcut,
Rănile i-au pipăit,
Unde roata l-a zdrobit
Și-au văzut că-adevărat
Timpul i le-a vindecat.

Dar umblînd Horea prin toate,
Prin orașe și prin sate,
A văzut, privind așa,
Tot ce-n vreme nu era
Iar pe socluri, în statui,
Strălucind chiar chipul lui.

S-a oprit, a întrebat,
S-a întors din sat în sat,
A bătut din nou la porți
Și la vii și la cei morți
Și le-a spus așa, văzînd,
Alta, țara luminînd :

— Stați, măi oameni pe la case,
Nu mai e zdrobit de oase.
Nu veniți cum v-am chemat,
Aveți domn adevărat.
Eu, cu somnul, n-am știut
Viața cum s-a prefăcut.

Azi românul nu mai bate
Pe la porți pentru dreptate.
Nu vă mai sînt de folos
Cînd e-n țară Făt-Frumos.
Vă las binelui. Iar eu
Mă întorc la timpul meu.

PÎINEA NOASTRĂ

Din grîul bun și măcinat de tata,
Cu trudă și cu vis amestecat,
Măicuța cerne pulbere de soare
Și face pîinea cum a învățat.

Ea o frămîntă și-o întinde apoi,
Rotundă cum ni-i țara, de sub stea,
Îi face flori cum știe de la buna
Și-i dă cu luna unui ou pe ea.

O pune-apoi încet sub țestul vetrii,
Din lut făcut și înroșit de jar,
Iar cînd e gata și o trage-afară,
Să nu răcească-o pune-ntr-un ștergar.

Ce taină știe nu știu, dar în seară,
Cînd vine tata de la cîmp, puterea —
Cînd ne-așezăm la masă, pentru cină,
Orice fărîmă-i dulce cum e mierea.

Nnainte de-a o rupe fiecărui,
Ea spune parcă vorbe de descînt,
Da-n tot ce spune-ncet, binecuvîntă
Belșugu-acestui frămîntat pămînt.

HANGIU

Hangiu, de mult, la margine de viață,
Cu hanul pus pe vîrful unui vis,
Cu numele învăluit în ceață,
Ține toată noaptea, pentru toți, deschis.

Vin taine, gînduri, cîntece de țară,
Din sus, din jos și din adîncuri chiar,
Și toate, toate bat la mine-n seară
Să nu le las în vraiștea de-afar'.

Le-mbii, cu soare-n vorbe și parfumuri,
Găsindu-le la fiecare loc
Și le schimb caii obosiți de drumuri
Cu năzdrăvani de cremene și foc.

Stau toată noaptea și le car merinde,
Alerg cît pot și sînt mereu nenfrînt.
Le pun la masă grai ce nu se vinde,
Cu toate cîte-n inima mea sînt.

Și nu e, nu e, nici un cînt ce trece
Și nici un gînd, bătînd, să nu-l primesc
Și care de la mine să nu plece
Cu straie și cu suflet românesc.

TREBUIE SĂ ȘTII

Trebuie să știi că totdeauna
Cînd îți sapi ogorul și-l sădești,
Vrînd să-l faci de aur, cum e luna,
Patria cu el o strălucești.

Cînd plantezi un pom în bătătură
Sau oriunde,-afară, în livezi,
De cum este țara, c-o măsură
Tot mai mult o înfrumusețezi.

Cînd ridici o casă, cît de mică,
În oricare colț, în orice sat,
Din biet greier ai ajuns furnică,
Ai făcut în lume un palat.

Iar cînd dai acestei patrii sfinte
Un urmaș, așa cum ești, neînfrînt,
Pentru vremea care-o ai-nainte,
Te-ai legat cu raze de pămînt.

RUGĂMINTE

N-am călcat voind un fir de iarbă,
Nici o vietate n-am ucis.
Am umblat de cînd mă știu în lume,
Numai prin iubire și prin vis.

Am văzut adesea vînătorii
Cînd veneau acasă cu vînat,
Erau veseli însă eu văzîndu-i
Totodeauna m-am înfiorat.

Laș sau bun, oricum veți vrea să-mi spuneți,
Cînd văd sînge ochii mi-i închid.
M-am luptat cu fiarele, dar altfel
N-am putut o gîză să ucid.

Am lovit ades în nedreptate
Și-n minciună-atunci cînd mi-a fost dat,
Dar pe visuri, ca să trec-nainte,
Nu îmi amintesc să fi călcat.

Sînt un prost, veți spune, însă, Viață,
Știu ce-nseamnă-atunci cînd ești înfrînt
Și-n genunchi ți-aș mulțumi întruna
Dacă m-ai lăsa așa cum sînt.

TARE-AM FOST

Tare-am fost, un om ca nimeni altul,
Un sucit mereu, un strîmbă-drum.
M-am dorit, cînd eram jos, cu-naltul
Iar de-acolo, unde sînt acum.

Toată viața mi-o trăii bolnavă.
Am fost mare-atît cît eram mic.
Am suit cînd am căzut din slavă
Și-am căzut voind să mă ridic.

N-am cerut la nimeni niciodată,
Chiar de-a fost să rabd, în viața mea,
Am dat totul fără nici o plată,
N-am voit nimic să mi se dea.

N-am lovit în nimeni. Mai-nainte
Am izbit în mine pentru-a ști,
Cît ar fi durerea de fierbinte
Pentru-acel pe care l-aș lovi.

Am trecut prin toate totdeauna,
Nensemnat, mereu un suferind,
Un vulcan, afară stins întruna,
Înăuntru însă, clocotind.

ȘTERGAR ROMANESC

Cu rîuri late-mpodobit și flori,
Cu fel de fel de semne și culori,
Cu vergi bătute-n el și cu lăstuni,
Ștergarul nostru vine din străbuni.

El e din pînză albă — colilie —
Cusut cu fir de maci de veșnicie :
Puțin în lat, dar lung și înflorat,
Cum vremea dinainte l-a păstrat.

La nunți, de veacuri este luat în joc
Pe mînă, după gît, peste mijloc.
Românu-n cîmp, unde răcoare nu-i,
Își scaldă fața-n rîurile lui.

Ai mei, întins, din nu știu ce ecouri,
Îl țin pe la icoane și tablouri
Cu aripile desfăcute-n soare
Ca fluturele care-ar sta să zboare.

Natura chiar îl are semn de pace :
Peste oceane, peste mări buimace,
Atunci cînd zvîrle curcubeu ceresc
Înalță și ștergarul românesc.

DE DOR

De zic frunză, vorba pară
Spune numai despre țară ;
Eminescu de șoptesc,
Doina lui o tot doinesc.

Sînt român și-n tot ce crește
Nu văd decît românește
Tot ce saltă, tot ce-i viu,
Numai graiul țării-l știu.

Nu mă satur, zi de zi
Tot de ea aș tot vorbi,
Tot de munții ei aș sta
Totdeauna și-aș cînta.

Orice fac, încotro merg,
Orice cîntece se șterg,
Numai cîntul ei de foc
Mă urmează-n orice loc.

Unde sînt, cu orișicine,
Este și ea lîngă mine.
Capul dacă-l pun pe stei
Pune și ea capul ei.

Nu e vorbă, nu e plai,
Nu e munte, nu e strai
Și nici soare și nici lună
Despre țară să nu-mi spună.

Toate apele-i sînt line
Numai pentru cei ca mine ;
Celor ce le vrăjmășesc
Li-s dușmance și-i pîndesc.

Cîntă-i inimă oricum
Orice treaptă, orice drum.
Orice cînturi dăltuiești
Sînt tot cînturi românești.

Eu în orice cînt de pară
Spun, chiar de nu spun de țară.
Eminescu de șoptesc,
Doina lui o tot doinesc.

ELEGII ȘI ELEGII

1974

CÎNTECELE MELE

Aceste cîntece de astăzi
Pe care-aprins le dăltuiesc
Sînt cînturi care cer să lupte
Pentru pămîntul românesc.

Nu-mi pasă dacă sînt de seamă,
Nici dacă sînt sau nu-n zadar,
Știu doar că pentru țară-oricare
Ca piinea e de necesar.

De-asemeni nu mă înfioară
De vor fi luate-n seamă-acum,
Dar am credința, ca și mine,
Că în curînd și-or face drum.

Prea am pus tot ce am în ele :
Și zbucium și dorinți și vis
Și prea mi-au luat strămbunii pana
De-au scris cu mîna mea ce-am scris.

În ele sînt și veri și toamne
Și fapte de eroi și joc
Și suferinți și bucurie
Cu toată țara la un loc.

De vor trăi ? Au datoria
Ce-o ai cînd vrei să izbutești.
Să lupte, deci, să-și facă drumuri ;
Vor izbuti că-s românești !

POEȚII MARI AI LUMII

Poeții mari ai lumii sînt tocmai ca pămîntul,
Bătuți de ploi, de vînturi, sub pașii lor călcați ;
Ei nu poartă însemne, ei nu au stele-n frunte
Dar, nevăzute, poartă coroane de-mpărați.

Apostoli, vin în vreme cu brațele-ncărcate
De dragoste, de cîntec, blîndețe și lumini,
Presară sori pe lume, trezesc din moarte doruri,
Azvîrle flori la viață și li s-aruncă spini.

Ei sînt aceia care scot aur din cuvinte,
Duc munți doar într-o vorbă, oricît ar fi de grei
Și lumea-așa cum este n-ar fi ajuns să fie
Și n-ar putea să meargă-nainte fără ei.

Adevărații, marii poeți, dintotdeauna,
Înalță viitorul, legați de timpul lor.
Ei sînt aceia care fac lumea mai frumoasă
Și care orice-ar face trăiesc după ce mor.

SCRISOARE DE LA MAMA

Viață bună, maică, și senină,
Îți răspund la toate precum pot,
De pe plaiul unde vara noastră
A făcut de aur peste tot.

Hora e și-acum ca altădată,
După cum e datul strămoșesc.
Satul iar, bunicul nostru satul,
E ca-n tot cuprinsul românesc.

Oamenii pe cîmp ca totdeauna,
Ară, strîng și nu dau vremii pas,
Iau în cîmpuri luna cînd vin zorii
Și-o aduc cu negura acas'.

Grîu-a fost mai mult ca astă-vară,
Moara fometoasă-a tot mîncat
Zi și noapte, fără de-ncetare,
Și nici astăzi nu s-a săturat.

Încolo e pace și e bine.
Ne grăbim, cu toate că apoi
O să stăm din nou, ca totdeauna,
Cu cojocul iernii peste noi.

Cea de care-ntrebi, urmîndu-și drumul,
Cît a vrut să uite, nencetat,
Cînd și cînd își tot aduce-aminte
De cuvîntul care l-ai uitat.

Îți trimit batista ce mi-a dat-o
Chiar în ziua cînd și-a pus temei.
Umblă-ncet cu ea, cînd vei desface-o,
Are-n dînsa lacrimile ei.

DRUM

Bat cu carul drum de țară,
Drum ce veacuri l-însemnară,
Cîmpu-și tremură ușor
Oltenescul lui covor.

Cînd și cînd cite-o fîntînă,
Cu găleata ei în mînă,
Mă oprește și-mi îmbie
Setea dată de cîmpie.

Arde soarele ca focul,
Ziua și-a trecut mijlocul.
Boii merg fără îndemn
Cu ochi plini de untdelemn.

Și mă duc, mă duc mînînd
Lîngă boi și timpu-arzînd,
Care merge cătinel
Trăgînd lumea după el.

Bat cu carul drum bătut,
Drum de ani și ani făcut,
Iar strămoșii, praf de jar,
Merg de-a valma după car.

ÎMI PLACE

Îmi place-atunci cînd mă-ntorc la țară,
Să ies pe cîmpuri să mă-mbăt de vară
Sau să mă duc în larguri să vorbesc
Cu cîte-un colț de codru românesc.

Îmi place-ades să stau ca orice om
Pe sub umbrela cîte unui pom
Și să ascult porumbul cum șoptește
Așa cum știe el, pe românește.

Îmi place iar cînd soarele apune,
Să-l văd îngenunchind la rugăciune
Și cum s-aprind luminile-n apus
În toate cătunașele de sus.

Iar cînd aduce seara, luna-n spate.
Voind s-o urce-n slavă și nu poate,
Îmi place să simt luna cum se ține
Cu mîinile, să urce, și de mine...

PENTRU MAMA

Tare necăjită ai fost mamă,
Iarna, vara, orice timp trecînd,
Cît era de frig sau de căldură
Tot desculță te-am văzut umblînd.

N-ai purtat o haină mai ca lumea.
O scurteică veche doar aveai,
Dar și pe aceea totdeauna
Numai cîte-o dată o-mbrăcai.

Ochii tăi ardeau ca două stele.
Le mai văd luminile și azi,
Boabe mari de lacrime, ca jarul,
Le striveai cu mîna pe obraz.

Tot așa ai fost de cînd țin minte,
Pe picioare-ai mers la drum mereu.
Nici în car nu te suiai de teamă
Boilor să nu le fie greu.

Ce păcat că n-ai trăit măicuță,
C-ai plecat fără de timp în lut.
Ce pantofi ți-aș fi adus acuma
Și ce haină azi ai fi avut !...

SÎNT UN NEBUN...

Sînt un nebun, nu cred în Împlinire.
Veți spune, frați, cumva că m-am zăltat,
Dar totdeauna, cînd mi-a spus că vine,
În fiecare zi a amînat.

Nu cred în vorbe, chiar de-ar fi de aur,
Sînt omul faptei, ei îi sînt supus.
Hainul vînt le-a luat întotdeauna
Și niciodată nu le-a mai adus.

Şi nici în Zei. Credinţa mea nu crede
În ce nu văd, nu pipăi, nu dă zbor,
Dar cred aprins în marea frumuseţe
Şi-n neamul meu pornit spre viitor.

ÎN FAŢA MĂRII

Cum seamăn eu cu tine, mare,
La fel, mereu neliniştit,
Închis din patru părţi de timpul
Din care nu e de ieşit.

Mă zbat adînc, fără cruţare,
Mă trag în mine, mă-nvrăjbesc,
Dar oricît aş lovi de tare
Degeaba ţărmii mi-i lovesc.

E-o luptă fără-asemănare,
Sînt malurile prea de fier,
Nici eu nu-s mulţumit, ca tine
Doar cu bucata mea de cer.

Izbesc mereu, mereu mai aprig
Şi fără să îngenunchez,
Dar nu pot, nu, ieşi din vremea
În care-ncep să-nnegurez.

Mi-s dorul, inima şi gîndul
Tot răni, la zbatere proscris,
Dar încă lupt să nu stau numai
În ţărmurile mele-nchis.

Izbesc, izbesc întotdeauna
Ca tine, tot mereu la fel.
Şi mie timpul mi-a pus maluri
Să nu pot să mai ies din el !

RUGĂ

Cu mîinile zdrobite urc spre stele
Zorit s-ajung pe vîrful meu visat.
Mai sînt puţine zbaterile mele
Pîn' la sfîrşitul meu adevărat.

O zi, un an, sau poate-un pic de seară
Şi se sfîrşeşte drumul ce-a fost lung ;
Mai e un dram, sau doar un colţ de vară
Şi-mpins de mine, celălalt, ajung.

Dar nu mă pierde, viaţă, dintr-odată,
Nu mă lăsa să urc pîn' la sfîrşit,
Opreşte-mi drumul, vreme luminată,
Să-mi mai rămînă ceva de-mplinit.

Aşează-mi munţi, prăvale-mi stînci în cale,
Să chinuiesc, să nu urc, chiar urcînd,
Nu mă tîrî spre-nalturile tale
Voind să scap de mine mai curînd.

Ascultă ruga zbaterilor mele,
Opreşte-mă din mers nu mă-mplini,
Să-mi mai rămînă de urcat spre stele
Un pic de drum şi-atunci cînd n-oi mai fi.

POETUL

Omul acesta deșirat, tăcut,
Cunoaște puterea de la-nceput.
Despre el timpul spune
Că face în fiecare zi cîte-o minune.

Noaptea, pătruns
De tainele vieții, pe-ascuns,
Vecinii șoptesc că scoate
Din vorbe eternitate.

Topește, speranțe, visuri și diademe,
Făcînd bijuterii pentru vreme,
Stoarce trăiri, tristeți, bucurii
Și face din ele vecii.

NOPȚI DE AUR

Frumoase sînt acele nopți de aur
În care luna nu e doar un ciot
Și cînd parfumul florilor pornește
Și toată noaptea umblă peste tot.

O, ce frumoase-s nopțile acelea
În care visul este singur, domn,
Cînd luna vine pe furiș, în ramuri
Și cînd deșteaptă umbrele din somn.

Adeseori stau pîn' la ziuă-afară
Sub arbori, noaptea-ntreagă de-o privesc
Și-ascult cum frunze, ca să doarmă lumea,
De-abia se mișcă și de-abia șoptesc.

Frumoase sînt acele nopți de vară
Cu mii de ochi de aur din înalt,
Cînd este-atît de liniște în toate
Că pot vorbi cu mine, celălalt.

RUGĂ DIN RĂZBOI PENTRU BUNUL MEU FRATE, TITU

Trei frați sîntem în lume, dar unul este-acasă.
Doar eu și cu mezinul sîntem aci-n război
Unde pîndește moartea în fiecare clipă
Și nimeni nu mai știe nimica despre noi.

El luptă-n altă parte, spre nord, dar este-aproape.
În fiecare noapte cînd în repaos stăm,
Cu mintea, peste șanțuri, rețele, peste codri,
Ne întîlnim în taină și ne îmbrățișăm.

El are-acas' soție și-o fată ca lumina
Ce așteptîndu-l zilnic tot caută spre cer
Eu n-am făcut pe nimeni să îmi aștepte pașii,
Să plîngă după mine, dacă va fi să pier.

La noapte o să fie o luptă fără seamăn,
Întregul front va geme de sfîșieri și greu.
O, moarte, de-o să cadă dintr-amîndoi vreunul,
Atunci alesu-acesta ajută-mi să fiu eu.

DUNĂREA

Din Pădurea Neagră, din pruncie,
Dintre munți ce i-a trecut pe brînci,
Dunărea pornește-n pribegie
Cu genunchii jupuiți de stînci.

Trece prin orașe triumfale,
Oglindește fiecare stea,
Ia de brațe rîurile-n cale
Și le duce peste tot cu ea.

Cînd ajunge-n Viena-i domnișoară
Subțirică și cu pașii moi.
Strauss o îndrăgește prima oară
Și o face veșnică apoi.

Cînd pătrunde-n Budapesta, iară,
Farmecă și dă din ochi scîntei.
Dă în două capitala toată
Și dansează prin mijlocul ei.

De la Belgrad, plină de iubire,
Vine calmă, grea, odihnitoare
Și se-mbată cînd de nesfîrșire,
Cînd de libertate și de soare.

Baziașul cînd o ia de mînă,
Porțile de Fier o amețesc
Și se razmă, cînd de noi, bătrînă,
Cînd de malul sîrb sau bulgăresc.

Merge apoi dreaptă și tot sapă,
Îndemnînd din ce în ce mai greu,
Printre sălcii ce-aplecate-n apă
Își tot spală pletele mereu.

Duce-n spate vase de-o vecie,
Înfrățește neamuri ce-nfloresc,
Dă lumină, apoi, spadă vie,
Apără pămîntul românesc.

Cînd ajunge-n Călărași, coteşte
Vrînd s-o ia-napoi parcă de furi.
Marea Neagră însă o tîrăşte
Și-o înghite, apoi, cu trei guri...

CÎNTEC DE AZI

Azi braț la braț călcarăm codrul
Umblînd pe sub umbrare noi,
În timp ce arborii-nțelepții,
Ședeau uitîndu-se la noi.

Mergeam alături ea cu luna
Ce din înalturi ne privea,
Așa ca niciodată-n viață,
Cum nimeni nu s-o mai plimba.

Cărarea șerpuia de parcă
Se alinta sub mîngîieri.
Mergeam cu orice pas spre Mîine
Și totuși rămîneam în Ieri.

Ne aurise luna drumul
Și tu de aur îmi păreai.
Eram în noapte, dar prin neguri,
Ca luna, toată, străluceai.

Se va tăia odată codrul,
De unde-i astăzi, de sub stea.
În mine însă va rămîne
Și nimeni nu-l va mai tăia...

CONTRASTE

Sînt bucurii care-ntristează,
Sînt întristări ce fericesc,
Sînt zile fără de lumină
Și nopți adînci ce strălucesc.

Sînt adevăruri ce doboară
Și sînt minciuni care ridică,
Sînt împărați, atotputernici,
Ce însă tremură de frică.

Sînt vieți ce-au strălucit în viață,
Dar cînd s-au stins parcă n-au fost.
Palate care nu pot ține
Cît o cocioabă adăpost.

Sînt oameni albi pe dinafară,
Dar negri în adîncul lor,
Și negri în afară, negri,
Da-n ei de-un alb strălucitor.

Sînt dulciuri ce-amărăsc ca fierea,
Dar sînt și-amaruri ce-ndulcesc.
Sînt nedreptăți care îndreaptă,
Dreptăți care nedreptățesc.

Sînt multe contradicții multe :
Sînt uri adînci ce nasc iubiri,
Sînt suferinți ce-aduc lumină
Și fericiri nefericiri...

URARE DE IARNĂ

Să bem prieteni, vara e departe,
E drept să facem și noi un popas,
Pentru acum și mîine-am făcut multe,
Pentru urmași puțin a mai rămas.

Să ridicăm paharul pînă-n slavă
Pentru aceia ce din urmă vin
Și pentru-acei ce-n umeri ca oțelul
Pămîntul sfînt neobosiți ni-l țin.

Turnați-vă, carafele sînt pline,
Cei ce s-au dus, ca toți, către apoi,
Strămoșii buni, cu grijă pentru astăzi,
Ne-au dat lumină, cum am dat și noi.

Sus cupa, deci, pînă la cer, în cinstea
Acelora ce sînt și vor veni.
Aceasta-i viața, alta nu mai este.
A doua oară nu vom mai trăi.

GÎND

A fost frumoasă-această viață,
Asemeni cum s-a petrecut,
Cu suferința ei de aur,
Prin toate cîte le-am trecut.

A fost amarnic cîntul care
M-a chinuit, dar l-am purtat,
Nici strălucire, nici iubire
Și nici dreptate nu mi-a dat.

Dar dac-ar fi, plecînd din viață,
Să-mi pară rău după ceva,
Din toată, multa fericire,
Tot cîntecul l-aș regreta.

CÎNTECE OLTENEȘTI
1977

ȚĂRII

Mă iartă, țară, că întîia dată
Cînt, doar, din tine numai o bucată,
Lăsînd o clipă-ntregul strămoșesc,
Acel înalt și veșnic românesc.

Mă iartă, dar, că m-apucai să cînt
Numai pămîntul oltenesc, pămînt
Ce-mi este viața-n care dorm acei
Ce-s dumnezeii și strămunii mei.

M-am ridicat din el, îmi e părinte,
Îl duc de la strămoși în oseminte.
Îi sînt dator ca tuturor, la fel,
Ce stau de strajă și trudesc pe el.

Prea port cu mine munții lui în spate,
Prea sînt al lui, cu visurile toate
Și-oi fi cîndva, pe-o masă, la vreo cină
O oală de Hurezu, cu lumină.

Îți cer iertare, nu sînt vinovat
Că-n mine-s toți acei care-au plecat,
Acei ce s-au jertfit, care s-au frînt
Pentru acest neodihnit pămînt.

De cîte ori mă duc, ca toți, pe-acasă,
Din negură, din frunza de mătasă
Prea simt ades, în nopțile de taină,
Pe cineva trăgîndu-mă de haină.

Mă iartă deci, te rog nu mă certa,
Dar scriu și moșii toți cu mîna mea,
Vin uneori chiar din lumini, din vis,
Punîndu-mă să le citesc ce-am scris.

Prea simt trecutul din adînc cum vine,
De la aceia care sînt în mine
Și prea cred, mîine, că așa ca ei
Am să viu și eu la urmașii mei.

FĂT-FRUMOS

Șoptea trecutul c-a pierit viteazul,
El, Făt-Frumosul, fiu-acestui plai,
Dar iată-l iar, puternic ca talazul,
Cum drumul vieții ni-l preface-n rai.

De piatră, dîrz, cu fața luminată
De lupta dusă și mereu nestins,
El stă de veghe peste țara toată
Păzind odihna fiecărui ins.

Nebiruit de nimeni, ca-n poveste
Şi fremătînd de grija alor săi
Supune ape şi doboară creste,
Trezeşte viaţă şi deschide căi.

Din stîncă rupt, nu ştie-nfiorare,
În orice luptă veşnic de-nenfrînt,
Loveşte aprig şi revarsă soare
Pe unde soare n-a fost pe pămînt.

Cu pieptul ţării-i şade azăvadă
Şi nu greşeşte-n drumuri nicăieri,
Ia toate suferinţele în spadă
Şi-n locul lor aduce primăveri.

Palate suie unde sînt cocioabe.
Unde-a fost noapte a-nflorit grădini.
El face ţării gîndurile roabe
Şi pune omeniei rădăcini.

Poeţi, cîntaţi-i dragostea de ţară,
Să-i meargă vestea-n fiece ungher.
Nu fie slovă, faptă sau vioară
Să nu-i înalţe cîntece la cer.

Deschideţi largi aripile spre soare
Şi duceţi-l pe fiecare drum,
Să ştie toţi, să fie-n neuitare,
Cui se cuvin luminile de-acum.

NOI, OLTENII

Noi , oltenii, neam de pară
Sîntem dor şi primăvară,
Sîntem ţară de poveşti
Şi de inimi româneşti.

La noi fetele sînt stele,
Sînt garoafe, micşunele,
Iar flăcăii ne sînt daţi
Numai vîrfuri de Carpaţi.

Cosînzenele le-a dat
Lutul nostru fermecat.
Făt-Frumos, de basm făcut,
La Craiova s-a născut.

Doamne, dacă ne năşteam
În alt neam, ne întorceam
Şi-ţi şedeam mereu la sîni
Pînă ne năşteam români.

De-ai veni cîndva pe-aici,
Unde sîntem mari şi mici,
Unde-i numai vis şi-alean
Te-ai face şi tu oltean.

Ai lăsa cerul tău sfînt
Pentru ce e pe pămînt
Şi-ai rămîne trecător
De dragul oltencelor !

RĂDĂCINI

Orice ape mari sau mici
Ar vrea să mă ia de-aici,
Chiar și timpul dac-ar vrea,
Din loc nu mă va mișca.

Am în lutu-acesta sfînt
Rădăcini cum nu mai sînt
Și oricine s-ar căsni
De-aici nu m-ar mai clinti.

Este-n mine-adînc sub stea
Nu doar rădăcina mea,
Ci sînt mii și mii și mii
De la morți și de la vii.

Nu e uriaș să poată
Rădăcinile să-mi scoată,
Rădăcini ce vin prin ani
De la daci și la romani.

Stau de veacuri pe-acest plai,
M-a chemat Ștefan, Mihai
Și prin vremea ce-o urma
Sigur și-altfel m-o chema...

OLTULE

Frate, Oltule bătrîne,
Domnitorule stăpîne,
Vin acum şi eu cum sînt
Veşnicia să ţi-o cînt.

Ne-ai crescut pe-această vatră
Pînă ne-ai făcut de piatră.
Dîndu-ne şi plai şi munţi
Ne-ai întins spre mîine punţi.

Ne-ai dat viaţă, ne-ai dat nume,
Ne făcuşi ştiuţi în lume
Şi-ai şezut aici, cu noi,
Şi la bine şi nevoi.

De unde răsai şi pînă
Jos, la Dunărea bătrînă,
Te semnezi pe munţi şi glod
Ca un mare voievod.

Ai tăiat Carpaţii-n două
Ca să ne dai viaţă nouă.
Tu ai curs şi luminat
Şi cu sînge-amestecat.

Ne-ai sortit de veci la ţară,
Stîlpi făcuţi să nu mai piară
Şi curgînd mereu rodeşti
Numai inimi româneşti.

Semănăm acum cu tine,
Noaptea trece, ziua vine.
Chiar și timpul dac-ar vrea
De-aici nu n-o mai mișca...

BRÂNCUȘI

A ieșit din lutul țării
Ca un zeu din spuma mării
Nențeles a suferit,
Ca oricare însorit,
Dar ieșind din datul gliei
A dat pîine veșniciei.

A dat țării, oltean darnic,
Masă ca să stea la praznic,
O coloană vrînd să-i spuie
Pînă unde-i dat să suie,
Poartă cum n-a mai avut
Niciodată în trecut,
Pasăre măiastră iară
Cum e doar la noi în țară
Și tot ce-a fost s-amintească
Veșnicia românească.

Ca un dumnezeu bărbos,
Neamul și-a cinstit frumos.
A cioplit, a chinuit,
A intrat în nesfîrșit,
A luat lut de Gorj, arzînd,

L-a amestecat cu gînd
Şi-a-nălţat din el ce-avea
Timpul, mai tîrziu să ia
Şi cu toate, cu statui
Să le facă ale lui...

DATINĂ

În toamnă cînd rodirea e culeasă,
Din tot ce-a fost mereu îmbelşugat
Românii scot în porţile lor sfinte
Şi pun acolo cîte li s-a dat.

Aşază pe velinţe înflorate,
Pe scoarţe şi macate oltenești,
Grămezi de prune, mere, nuci şi pere,
În străchini de Oboga, strămoşeşti.

Pun pline-n porţi, ulcioare însorite
Cu mustul bun din care toţi să bea,
Şi pîine dulce din recolta nouă
Cu miez de soare-amestecat cu nea.

E-o datină rămasă din departe,
De la străbunii ce-au plecat la drum,
Pe care fiii au găsit-o-n vetre
Şi au adus-o sfîntă pînă-acum.

Tu, care treci prin locurile noastre,
Opreşte-te şi ia din ce ţi-e dat.
E o cinstire ce-o aduce neamul
Pămîntului acesta-mbelşugat.

OBICEI

E obiceiul locurilor noastre,
Atunci cînd vii, de unde-ai fi venit,
Oricine-ai fi, din orice parte-a lumii
Să fii îmbrățișat și omenit.

Ți se întinde luna unei mese
Pe trei picioare, ca pe raze mici
Și ți se pun bucatele avute
Pe-un cer cusut pe margini cu arnici.

Pe urmă gospodarul te îmbie
Cu graiul blînd și neschimbat de ani,
La taina unui vin cum e rubinul,
Care-a copilărit la Drăgășani.

Tîrziu femeia îți așterne patul
Cu un cearceaf ca Jiul, răcoros
Și-ți pune-o pernă doldora de vise,
Să-ți fie somnul dulce și frumos.

În zori, cînd pleci, și-ai casei sînt la muncă,
Oriunde pleci, spre răsărit sau vest,
Să ai la drum, găsești pe masă, pusă —
Și-un sfert de lună dîntr-o pîine-n țest.

CÎNTEC DE FATĂ

Cine nu știe ce-i dorul
Îi dau eu, am cu ulciorul,
Că la mine dorul dor
Are-n inimă izvor.

Cine n-are lacrămi, stele —
I le dau eu pe-ale mele,
Că de-atîtea cîte șterg
Nu mai văd pe unde merg.

Toată ziua vin și curg
De cu zori pînă-n amurg.
Ziua tot mai e cum e,
Noaptea însă-s Dunăre.

Vino, neică, și mă ia
Orișicum, cînd vei putea
Și mă du, mă du mereu,
Pînă la sfîrșitul meu.

Merg cu tine, dacă vrei,
Chiar în moarte de mă iei
Și din moarte, ține minte,
Mai nainte, mai înainte...

BÎLCI LA CARACAL

Zi de bîlci și bîlci frumos,
Trec oltenii-n sus și-n jos,
Pe șosea și pe trotuare,
Parcă-s la mobilizare.

Unde vezi, numai olteni,
Fii de Tudori și Jieni,
Arși de soare, lați în spete
Și cu mijlocul în bete.

Merg, se duc și vin puhoi
Duși de visuri și nevoi.
Vin din seară pînă-n zori
Ca niște cotropitori.

Pocnitorile pocnesc,
Roțile se învîrtesc,
Și oltenii curg și curg
Și din zori și din amurg.

În cămăși sau în cojoace,
După locurile dace,
Vin și vin sporind frămîntul,
Parcă s-ar fi spart pămîntul.

Umblă, cumpără și beau,
Strîng tot bîlciu-n ei și-l iau
Și se duc apoi în stol
Lăsînd tot orașul gol.

Vin din zori și pleacă-n seară,
Pe picioare sau în cară,
Iar oltencele, de stei,
Merg ca scaiul după ei.

Doamne, ce de bîlci și rai,
Ce de Tudori și Mihai !
Curg oltenii, năvălesc
Și nu se mai isprăvesc...

BOCET TĂCUT

Trică, muică, ce să-ți spun...
Că plecași de-acasă bun
Și acum, însingerat,
Stai pe masă, junghiat.

Nu era de-ajuns că-n mine
Făcuseși numai ruine
Și pe-obrajii mei pustii,
Numai Olturi, numai Jii ?...

N-ai stat și tu să gîndești
Că mi-s pașii bătrînești
Și nu mai pot, cum puteam,
Să duc atîți morți ce-i am...

Fir-ar ceasu-alimănit
Cînd plecași după iubit !
Fir-ar doru-al iaca-cui,
Că tragi după urma lui...

Pentru-o țîră de Mărie
Îmi lăsași casa pustie.
Ți-ai dat viața și-ai plecat
Pentru-un pic de sărutat.

Tu te-ai dus de pe la noi
Ca și taică-tu-n război,
Și eu am rămas, știi bine,
Cu un cimitir în mine.

Pe toți care mi-ați plecat,
Nu-n pămînt v-am îngropat,
Orișicît mi-a fost de greu,
Vă-ngropai în pieptul meu.

Că pămîntul putrezește
Pe oricine-l odihnește,
Dar în mine toți trăiți
Fără să mai putreziți.

Credeam că de-acum-nainte
Nu mai am loc de morminte,
Dar văd că în om încape
Nu doar om, ci munți și ape...

Îți găsii un loc și ție
Orișicît sînt de pustie,
Ca să stai să tinerești
Fără să mai putrezești.

Însă nu credeam așa,
C-o să pleci-naintea mea.
Socoteam că, după moarte,
Tu să mă duci mai departe.

Gîndeam că toți morții mei
Tu să fii care să-i iei
Și să-i duci, fiindcă mi-e greu...
Și-acum, iacă-i duc tot eu.

Du-te, puiul meu, oricum,
Nu mai ai spre lume drum
Și le spune tuturor
Că-n curînd și eu cobor.

Erai tot ce-aveam mai sfînt,
Ce mă ținea pe pămînt.
De-acum plec și eu cu tine,
Nu mai am de ce mă ține...

MIRELE CĂTRE MIREASĂ

Scumpa mea cu păr de lună,
Dragoste de viață bună,
Ia-ți adio de la tată,
De la mama-nlăcrămată.

Îți schimbi dragostea și casa,
O să pui la mine masa
Și-o să stăm să ne iubim
Fără să ne mai ferim.

Casa-i mare pentru noi,
Numai pentru amîndoi,
Dar fă, cu iubirea mea,
Să fim cît mai mulți în ea.

Luna are roi de stele
Ca și visurile mele.
Vreau și eu, în casa mea,
Să am doar vreo cîteva.

Și aș mai dori să am
Colea-n brațul ca un ram
Și-un luceafăr să lucească
După legea strămoșească.

Îmi scot inima din mine
Și-o pun lîng-a ta, în tine,
Cum va bate-a mea, să bată
Și a ta, înflăcărată.

Tu ești cea care de-acum
Îmi croiești și vis și drum.
Fă-mă bun, fă-mă supus,
Dar să merg cu fruntea sus...

MIREASA CĂTRE MIRE

Ai spus vorbe luminate
Pentru mine, împărate,
Și voi face precum spui
Pentru viața neamului.

Am să sui, noaptea, la stele,
S-aduc două, trei, din ele
Și-un luceafăr cum l-oi vrea,
Ca să ai ce legăna.

Pune-ți viața lîngă-a mea,
Să am eu grijă de ea.
Pune-ți inima și crez.
C-am să știu să ți-o păstrez.

Cît vei fi, nu te-ngriji.
Nu vreau a te risipi.
Îmi vei fi, nu doar bărbat,
Dar și soare-adevărat.

Ține-ți fruntea lîngă sori,
Numai tu să n-o cobori.
Eu mă leg cu jurămînt
Să-ți fiu umbră pe pămînt.

EU ȘI TIMPUL

Bate-n poartă nu știu cine
Și mă caută pe mine.
— Ce bați ? Cine ești ? Ce vrei ?
Ai să-mi spui ceva ? Să cei ?

— Eu sînt timpul orișicui
Și fiindcă pe-aci trecui,
Te-ntreb și pe dumneata,
Ai să-mi dai ceva, ori ba ?

Niscai visuri ce-au murit,
Zile ce nu le-ai trăit,
Suferinți ce te-au durut,
Și ce încă n-au tăcut.

Intru-n casă, mă gîndesc,
Stau cu toate și vorbesc,
Dar nici una, oricît stau,
Nu mă-ndeamnă să le dau.

Ies afară. Timpul șade
Gîndind c-are să mă prade.
Are sacul plin, dar vrea,
Încă, încă să mă ia.

— Du-te timpule, îi spun,
Ar fi mult pîn' să le-adun.
Am de dat, dar socotesc
Că tot îmi mai trebuiesc.

— Baremi cîteva dureri,
Stăruie, ceva de ieri...
Îi răspund : — Ca și de stele,
Am nevoie și de ele.

DE DOR

Astă seară, lume bună,
Am să fac gaură-n lună
Și-am să las să-i curgă-afară
Băutura peste țară.

Puneți oameni la urloaie
Damigene și butoaie,
Să beți și voi, ca strămunii,
Vinu-adevărat al lunii.

Zi-i măi frate, astă seară,
Curgă vin și din vioară.
Vreau să mă îmbăt cît sînt
Și de lună și de cînt.

Fie ce va vrea să fie,
Vreau să curgă veșnicie
Și din lună peste plai
Și din dibla care-o ai.

Na, colea, raze de vară
Și le pune la vioară.
Zvîrle-le pentru-acest cînt
Pe acelea de pămînt.

Haide, fă să grunguiască,
Zi-i viorii să vorbească...

OLTENIEI

Cît ți-e zarea-n lung și-n lat,
Oltenie, te-am umblat,
Te-am umblat, te-am ocolit
Și, ca nimeni, te-am iubit.

Munții tăi cu vîrfu-n lună
Și lumină și cunună,
I-am știut și i-am purtat
Pe oriunde-am colindat.

Cînd ieșea pe cer să pască
Sfînta cloță oltencască,
Orișiunde mă aflam
Ședeam treaz și te visam.

N-a fost drum să nu-ți fi mers,
Sau ca anii să-l fi șters.
N-a fost seară, n-au fost stele
Ca să nu mă-mbăt de ele.

Raiul tău a fost mereu
Raiul cel mai sfînt al meu.
N-am dat raiul care-l ai
Niciodată pe alt rai.

Chiar cînd stam după zăbrele,
Mă suiam cu gîndu-n stele
Și cu cît mai mult suiam,
Mai frumoasă te vedeam.

Eu cîntîndu-te pe cale
Plec cu cîntul meu la vale
Și mă duc, mă duc pustiu,
Fără să pot să mă țiu.

Tu rămîi ca o lumină,
Mai frumoasă, mai senină.
Și de poți, ca de oricine,
Amintește-ți și de mine.

CINTEC OLTENESC

Muică, noi sîntem un neam
Ca frunza zbătînd pe ram.
Dacă n-avem Jiu de soi
Trăgeam Oltul mai spre noi.

Cerul, cît e de-nsorit,
De la noi s-a-mbogățit,
Din ștergarul nostru-a luat
Curcubeul lui vărgat.

Luna plină, cum e, roată,
După pîinea-n țest e luată,
Iar sprînceana ei măiastră,
După cobilița noastră...

Nopților, ca să lucească,
Le-a dat iia oltenească.
Cloșca lui, cu puii goi,
Este cloța de la noi...

Muică, sîntem neam de piatră
Cînd e vorba pentru vatră,
Sîntem pui de Brîncoveni,
De panduri și de Jieni.

Maica Romă-a luat din ea
Sîngele ce-i clocotea
Şi-n străbuni ni l-a vărsat
Cu-al lupoaicii-amestecat.

Taica Decebal, la fel,
A turnat în noi oţel
Şi şi-a pus pecetea lui
Pe tot datul neamului.

Dacă n-aveam munţi cum sînt,
Îi scotem chiar din pămînt.
Dunăre dacă n-aveam,
Jiul, Dunăre-l facem.

AMURG LA FĂLCOI

Soarele-obosit de cale,
Năduşit de-atît puhoi,
A plecat uşor la vale
Vărsînd sînge peste noi.

Îi curg pletele pe drumuri
Parc-ar fi netuns de-un veac,
Flori, şi oamenii şi pomii
Îl privesc plecînd şi tac.

De departe luna plină
Se ridică parc-ar scoate
O găleată de lumină
Tocmai din eternitate.

Drumul s-a culcat devreme.
Nici un car nu-l mai apasă.
Numai tata-aduce cîntul
De la treerat, acasă.

TATA CĂTRE MINE

Acum cînd, drept, şi eu, ca-naintaşii,
Cobor grăbit pe partea ce-am plecat,
Ascultă-mă, învaţă de la mine,
Ce nimeni nu-ţi va spune-adevărat.

Să ştii că timpul nu îţi e prieten.
Te-mbie, te îndeamnă să trăieşti,
Să te îmbeţi, să vrei, şi-apoi te pune
În loc de bani cu zile să plăteşti.

Prietenii cînd ţi-i alegi, încearcă-i
Cum se-ncearcă aurul în dinţi.
Tu ţi-i alegi pe viaţă, după voie,
Să nu-i primeşti pe pofte sau dorinţi.

Cînd este să vorbeşti, ce ai a spune
Vorbeşte cum ţi-e felul, orişicui,
Şi spune vorba dreaptă cu tărie,
Chiar dacă doare ce voieşti să spui.

Nu te-nfrica de nimeni, niciodată.
Nu fi plecat. Chiar anii de-ţi sînt grei,
Îi ia de piept, le cere socoteală
Şi, la nevoie, luptă-te cu ei.

Nu eşti datornic nimănui în viaţă
Decît acestei ţări din care eşti,
Prezentului şi-acelor ce căzură
Ca tu în libertate să trăieşti.

IIA

Dată-n grija celor ce urmară,
Paznicilor noştri de avut,
Iia care joacă azi în horă
Ne-au adus-o anii din trecut.

Cu altiţe scrise pe gherghefuri
N-o mai are nimeni, nici o stea.
Căi lactee parcă-i curg pe umeri
Şi luceferi parcă rîd pe ea.

Cu-nălţimi ce-mpodobesc seninuri
Şi lumini ce răspîndesc scîntei,
Cer de mai, cu rapiţă de stele,
Străluceşte-n frumuseţea ei.

N-a putut să n-o răpească nimeni
Cîţi au vrut s-o aibă, cît au dat.
Au ţinut-o-n suflete părinţii
Unde şi ei în furtuni au stat.

Au păstrat-o, orice-a fost să fie,
Şi ne-au dat-o nouă mai apoi.
O lăsăm la cei ce ne urmează,
Dar îi luăm imaginea cu noi.

TOT CÎNTEC DE OLTEAN

Vreau, nu vreau, acesta sînt
Și iubire și pămînt.
Rîd c-un ochi și luminez,
Dar cu celălalt veghez.

Cînd nu cînt, cîntul tot vine,
Cîntă celălalt din mine
Și ce cîntă nencetat
Este tot adevărat.

Am în grai și spini și flori,
Însă și privighetori,
Am pentru dușmani doar spini,
Pentru neamul meu, lumini.

Cine e frate cu mine
Și la rău e și la bine.
Cine spune, dar e-altfel,
Oltul e dușman cu el.

Nu pot de cum sînt să fiu...
Așta sînt, ăsta mă știu.
N-am putut, chiar pus pe rug,
Să dau vieții meșteșug.

Tu, acel ce faci de faci
Și de parcă n-ai fi, taci,
Lasă-mă să mor așa
Semănînd cu țara mea.

MAMA

De cînd mereu aleargă după treburi
Bătînd pămîntul ce-i de cer și vis,
Atît cît umblă doar un an prin casă,
Putea, pe jos, s-ajungă la Paris.

În orice zi în păr îi ninge-ntr-una
O fulguială care-o tot albește
Și nici o vară, cît ar fi de caldă,
Zăpada asta nu i-o mai topește.

De cînd o știu se culcă cea din urmă,
Gătește, spală sau, țesînd lumină,
Apucă-ncet de cîte-o rază luna
Și o deșiră pînă ce-o termină.

Olteancă dîrză, n-au învins-o încă
Nici viscole, nici grijile, nici greu,
Ea a turnat din muntele-i din suflet
Un pic de munte și-n adîncul meu.

Dac-ar putea, ar lua în brațe munții
Și doar un pic în lături i-ar mai da,
Să facă loc Olteniei mai mare,
Să aibă Jiul unde se juca.

PATRIEI

Nu-mi trebuiesc nici domni, nici sfinți, nici zei
Îmi sînt de-ajuns cîți am : străbunii mei.
Și nici lumini din nu știu care rai,
Îmi e de-ajuns lumina ce mi-o dai.

Nu vreau nimic mai mult decît ce am,
Orice străinătăți mi-ar bate-n geam.
Ești tot ce mi-e mai sfînt, cît voi trăi,
De nu mi-ai fi alături, aș muri.

CÎNTEC VECHI OLTENESC

Doamne, scrie în povești
Că de sus, din cer privești
Prin fereastra lunii, seara,
Și știi ce e-n toată țara.

Dac-ai fi să fii cumva
Și de-acolo te-ai uita,
Cred că n-ai putea, știi bine,
Să nu mă vezi și pe mine.

Pentru ce doar eu să fiu
Cel de care toți nu știu ?
Eu să ar, eu să dau spic
Și tot eu să n-am nimic ?

Zici că lumea, bine, rău,
Este după chipul tău,
Deci și tu ești strîmb, așa,
După cum este și ea.

Cînd va fi să fie bine
Și pentru sărac ca mine,
Să am și eu măcar pîine,
Să nu mă mai tem de mîine ?

Ah ! de-ar fi să te-ntîlnesc,
În loc să te proslăvesc,
Pe oricare drum ai fi
Ca un hoț te-aș jefui !

LA PLECAREA MĂRIEI TĂNASE

A mai căzut o frunză-n lacul
Veciii-n care lauri cresc.
Mai des cad frunze din copacul
Acesta, mare, românesc.

A mai plecat spre zări tihnite
Încă o inimă de foc.
Vecia, lacomă, înghite
Și nu se satură deloc.

Pornind spre altă dimineață,
Spre unde gînduri doar pătrund,
A mai căzut o altă viață
În lacul nopții fără fund.

În timp ce altă frunză creşte
Şi alte ramuri dau altoi,
Din ce în ce se desfrunzeşte
Stejarul bătrînesc, de foi.

Ea a iubit cu-nfrigurare
Şi a cîntat acest pămînt,
Acest popor, azi plin de soare,
În care toţi străbunii sînt.

Tot mai aud şi-acum, departe,
Cîntarea ei ca de la stea,
Dar vine azi din altă parte,
Poate de dincolo de ea.

Ea a căzut cu-aripa frîntă,
Dar anii cîntul i-au păstrat,
Ca orga care tot mai cîntă
Deşi cîntarea a-ncetat.

SEARA PE MALUL JIULUI

Mă întorc din cîmp cu carul
Doldora de fîn şi seară.
De departe, de jăratec,
Iese luna cît o ţară.

Nici o şoaptă nu s-aude,
Nici o frunză nu şopteşte.
Liniştită, obosită,
Vara, parcă, odihneşte.

Și miroase, și miroase
A porumb, a Jiu și-a flori
Și-a strămoși întorși cu vara
La nepoți și la feciori.

Numai drumul mai așteaptă,
Beat și el de luna dulce,
Să ajung și eu acasă,
Ca să poată să se culce.

Încolo, dorm toate, toate...
Cerul parcă e de jar.
Umbra carului de-abia
Se tîrăște după car.

ORAȘULUI MEU

Scump îmi ești oraș de piatră,
Veșnic inimă și vatră...
Cu cît trece vremea mea,
Cu-atît mi-ești mai cer și stea.

Tu mă știi de cînd eram
Floarea care înfloream,
De cînd luna îmi dădea
Să sug lapte de la ea.

M-ai crescut ca pe-o lumină,
Ți-am fost grijă și grădină
Și-ai făcut să-mi strălucească
Toată țara românească.

Scump îmi eşti cu toţi oltenii,
Cu Buzeştii, cu Jienii
Şi cu toţi ce i-ai aflat
Şi s-au dus de s-au culcat.

Ai sădit, aşa cum eşti,
Dor în mine şi poveşti
Şi m-ai strîns la piept desculţ
Dîndu-mă acelor mulţi.

Vreau să ştii că n-am uitat
Niciodată ce mi-ai dat
Şi în orice vers ce-l cînt
Eşti şi tu în el răsfrînt.

N-am uitat cînd tu şi mama
Îmi ţineai la fapte seama,
Şi spre-a nu-mi fi viaţa goală
Mă duceaţi, pe rînd, la şcoală.

Totdeauna, oricînd viu,
Cînd mă-ntorc din prea tîrziu,
Vă-ngenunchi la amîndoi
Pentru timpul dinapoi.

Slavă ţie care eşti
Fiu al gliei olteneşti,
Care stai şi-acum, bătrîn,
Crescînd noi copii la sîn.

Îţi sărut pămîntul sfînt
Unde-am fost şi nu mai sînt,
De care-am să stau legat,
Şi cînd am să fiu plecat...

CĂTRE FRAȚII MEI OLTENI

Am cîntat cum am putut :
Vatra-n care m-am născut,
Portul, graiul oltenesc
Și Frumosul românesc.

Am făcut din vers, de voie,
O corabie-a lui Noe,
Dar de caut pas cu pas,
Multe-afar' au mai rămas.

Nu sfîrșii aceste steme
Fiindcă nu mai fuse vreme,
Fiindcă n-ajunsei, cu mîna,
Să îmi dea cerneală luna.

Văd acum că trebuia
Să mai moi peana și-n stea,
Însă n-avusei condei
Pentru strălucirea ei.

Cînte alții mai cu har
Dacă au harfe de jar,
Eu cîntai, ce-am vrut să-nsemn,
Dintr-un biet fluier de lemn.

Și alecsandrin, că plec,
Blînd apusul mi-l aplec
Celui îndrăzneț ce vine
Și-o să cînte și mai bine.

LUMINI PENTRU DRAGOSTEA MEA

1978

DACĂ

De mi-ar fi dat să pot s-aleg vreodată
Ce-aș vrea să fiu, cînd am să fiu plecat,
Ce altă-înfățișare-aș vrea prin moarte
La sufletul acesta zbuciumat,

Nu iarbă-aș vrea să fiu ca fiecare,
Nici grîu măcar să-i satur pe urmași,
Nici munte chiar, nici Dunăre, nici Mare
Și nici dușman la cîți mi-au fost vrăjmași.

Eu, ce-am voit în viață să cutreier
Și n-am fost niciodată călător,
Ce nu-mi cunosc, de cînd sînt, decît țara,
Aș vrea plecînd din lume să fiu nor.

AM CINTAT

Am cîntat cît am voit
Nimenea nu m-a oprit.
Am iubit cît am putut
Orice dragoste m-a vrut.

Toată țara, cît e ea,
Am purtat-o-n vremea mea,
De la munte pîn' la pom
Într-o inimă de om.

Unii-au dat cu vorba-n mine,
Astăzi, poate, li-i rușine.
Alții, mulți, cîți au trecut,
Nici măcar nu m-au văzut.

Nu blestem, nu strig, n-arăt,
Nu-ntorc capul îndărăt.
De era în altfel dat,
Nu cîntam cum am cîntat.

Împăcat acum, sîlhui,
Stau în trenul timpului
Și aștept, mergînd în zbor,
Halta unde-am să cobor.

Nu blestem, nu strig, n-arăt,
Nu-ntorc capul îndărăt.
De era în altfel dat,
Nu știu dac-aș fi cîntat.

Tineretului patriei

Femeia-aceea, ninsă cu putere
De-o iarnă timpurie, a avut
Doi fii ca piatra, ce i-a dat iubirii
Atunci cînd țara-n lupte i-a cerut.

Erau lumina ei ; arau pămîntul,
Cărau acasă rodul ce-l aveau,
Jucau la horă și iubirea firii
Cu dragostea de țară o-mpleteau.

N-au mai venit din aspra vijelie,
Căzînd sub coasa morții, la hotar,
Lăsînd-o-acasă doar pe ea să fie
De vreme și lumină făurar.

Nu plînge, nu se vaietă, nu strigă.
Copiii ei erau și-al țării dat
Și ei s-au dus cînd Patria-n nevoie
Cu glasul din lăuntru i-a chemat.

Ea trece azi pe drumul ei tăcută
Oprindu-și pașii, cîteodată grei,
Și mîngîie feciorii cu privirea
De parcă toți ar fi copiii ei.

Cînd o-ntîlniți prin zbaterile vieții,
Toți care astăzi soare-l priviți,
Fiți fiii ei care-au căzut în luptă
Ca voi în libertate să trăiți.

ELEGIE PENTRU IOANA

Noaptea cînd m-aplec pe gînduri
Tot mai vii mereu şi-n geam
Îmi mai baţi din altă lume
Cu lungi degete de ram.

N-ai odihnă nici acuma ?
Nici acum n-ai mai uitat
Dulcele pămînt spre care
Toate visurile bat ?

Nu e nicăieri tihnire,
Nici acolo unde eşti,
Sau îţi este dor de lume
Şi nu poţi să odihneşti ?

Mai deschid şi-acum fereastra
Şi te strig dorit din vînt,
Deşi ştiu că nu e nimeni
Să mai vie din pămînt.

Dormi în pace vis de aur,
Veşnic am să te doinesc,
Cît va fi să mai fac umbră
Pe pămîntul românesc.

SENSIBILITATE

Nu-s clopotul care răsună
Numai atunci cînd sînt izbit,
O vorbă chiar dacă m-atinge
Răsun la fel ca și lovit.

Doar cu privirile arama
De mi-o atinge cîte-un gînd,
La amintiri, chiar la iubire,
Mă pomenesc mereu vibrînd.

Așa-s făcut de la-nceputuri,
Așa-s clădit să viețuiesc.
Răsun și sun întotdeauna,
Chiar visele cînd mă lovesc.

ZIDIRE

Îmi construiesc o bătrînețe dură
Cu fruntea sus, ca un drapel în vînt,
O bătrînețe care să trăiască
Și după ce voi fi numai cuvînt.

Nu cer la nimeni ajutor de-afară
La tot ce vreau să-nmărmuresc aici,
Ci, dimpotrivă, singur îmi car piatra,
Ca sclavul gol, sub lovituri de bici.

Duc singur, singur tot ce e nevoie
Și sap adînc în cremeni și trudesc.
Nu știu cît cer și vreme să amestec,
Dar trebuie să car și s-o clădesc.

Lupt făr tihnă, pun la temelie,
Amestec timp cu visuri și cu stei.
Tîrziu de tot, acei care-or să vie,
Să se uimească de tăria ei.

BUCURIE

Neștiut bat drumul, îmi spuneam adesea,
Drumul către cîntec, încă-s neștiut.
Mă-ntrebam întruna, oare-s prea departe
Ca din slava lumii să nu fiu văzut ?

Mă-ntrebam, sînt oare ca acele păsări
Ce nu pot să zboare pînă la frumos
Și de-aceea, poate, cît aș vrea de tare,
Nimeni nu mă vede, fiindcă zbor prea jos ?

Pînă astă-seară am crezut asemeni
Drumul drept pe care tu mi-l luminezi,
Dar acum, iubito, s-a-ntîmplat minunea
Și-am venit în fugă să te-ntreb ce crezi.

Am văzut aseară, cum o stea de aur
Îmi făcea cu ochiul și-mi zîmbea tăcut.
I-o fi spus de mine cineva de-acolo ?
Să fi-ajuns ca și eu să pot fi văzut ?

TOT MAI VISEZ

Tot mai visez și astăzi îndrăgostit de tine,
Cînd tînăra iubire pe visuri mi-ai călcat
Și te mai văd aievea și-acum ca altădată,
Deși sălbatici anii mereu te-au sfîșiat.

Nu m-ai voit prin vreme cînd învățam cuvîntul
Cum farmecul să-ți cînte, să poți fi mai de preț,
Cînd îl struneam plecîndu-l mai mult pe duioșie,
Cînd îi erai în taină și viață și județ.

Tîrzii sînt toate astăzi, dar ca o amintire
Însemn aici, în treacăt, tristețea mea de-acum,
Cînd obosit de lupte, la capătul acesta,
Mă văd lipsit de toate și numai eu pe drum.

Odată, după moarte, cînd timpul ca o lupă
Mă va mări în lume cît poate n-ai crezut,
Sînt sigur, ca atîția, c-ai să regreți, iubito,
Că m-ai putut cunoaște și nu m-ai cunoscut.

PRIETENILOR

Cînd voi pleca și eu ca fiecare,
Cînd firul vieții mele voi fi tors,
Cînd voi porni spre locurile-acelea
Din care nimeni nu s-a mai întors,

Cînd mă veți lua pe umeri în sicriul
În care am să stau pe lung popas
Și vă voi pare greu, poate ca plumbul,
Deși puțin din mine-a mai rămas,

Nu vă mirați, eu aș fi cum e gîndul.
Doar eu în raclă, singur dac-aș sta,
Aș fi ca fulgul de ușor, ca visul,
Dar lumea care-o duc în mine-i grea.

Nu vă-ntrebați, sînt amintiri, prieteni
Și cîntece ce nu le-am scris, și frați,
Sînt bunii și străbunii și pămîntul
În greul ce pe umeri mi-l purtați...

ÎN FIECARE SEARĂ

În fiecare seară, totdeauna,
Iau plasa, tolba, și-apoi alergînd
Cobor grăbit pe treptele din mine
În codrii tainici care-i am în gînd.

E-acolo-un cîntec mare, numai steme,
Pe care vreau să-l prind din necuprins,
Un cînt de aur, nesupus la nimeni,
Ce niciodată nu se lasă prins.

Aleg, pîndesc, mă cațăr, sui pe visuri,
Dar cum mă simte fuge-n drumu-i lung
Și-atît de iute fuge și se pierde
Că orice-aș face nu pot să-l ajung.

Și ce frumos, ce simplu, e, ce taînic !
Dac-aș putea să-l prind, de-aș reuși
Să-l pot aduce-afară, la lumină,
Milenii, poate, nu aș mai muri.

Stau nopți întregi, pîndind ca o nălucă,
Îi întind curse, sînt mereu pîndar
Însă mi-e truda, totuși, tot degeaba
Și orice așteptare în zadar.

Dar nu descurajez. În orice seară
La fel cobor și stau mereu pîndind.
Merită truda, prea-i un cînt de seamă
Și nu se poate-o dată să nu-l prind.

CE-I GREU

E greu să fii ce ești și totuși
Să nu poți precum ești trăi,
Să ai palate multe-n visuri
Și să n-ai unde odihni.

La fel e greu cînd porți cu tine
Munți de iubire-n viața ta,
Atunci cînd vrei să-i dai la oameni,
Să nu vrea nimenea să-i ia.

E greu să-l faci să înțeleagă
Pe cel nedrept ce este drept,
Pe prost de ce este nevoie
De mintea celui înțelept.

De-asemeni, este greu prin lume
Să treci de nimeni întrebat,
Să dai cu pietre în minciună,
Să poți să treci neaplecat.

E greu izbind numai cu vorba
Ce trebuie de-nfrînt să-nfrîngi,
Cînd ai încă de plîns atîtea
Să nu ai lacrimi să mai plîngi.

Și iar e greu să aperi cinstea,
Să strigi, să lupți, să fericești,
Să mergi la brat cu adevărul,
Să mori și totuși să trăiești...

ZIDARUL

Pentru-mplinire, el, cutezătorul,
Zidarul, suie trepte spre înalt
Asemenea cu-acel ce pe cuvinte
Se-nalță dintr-un cer în celălalt.

Trec oamenii pe lîngă el, dar nu știu
Că omu-acesta-n care har e pus
Împinge-n slavă, la nevoie, stele
Să facă loc clădirilor mai sus.

Și nimeni, nimeni nu cunoaște iară
Că sus, acolo, tainic făurar,
El dă de-o parte razele de soare
Să nu le murdărească de mortar.

Nu-i știe nimeni graba și iubirea
Cu care suie în înalt, din zori,
Cînd văruie lumina, adîncimea,
Cu fel de fel de visuri și culori.

Iar cînd coboară, seara, de pe schele,
Cu praf de soare-n păr, printre mulțimi,
Puțini știu iarăși că el merge totuși
Mai greu pe lut decît prin înălțimi.

NOAPTE

Vai, ce noapte ! Ce de aur curge
Din înaltu-albastrului ceresc !
Puneți, oameni, la burlane vase
Ca să strîngeți aur românesc.

E o noapte-n care nu mai este
Loc pe ceruri pentru nici o stea.
Bolta-naltă din înalt de slavă
A vărsat tot aurul pe ea.

În pădure, mii și mii de greieri
S-au pornit pe cîntece silhui,
Tăind parcă, fiecare greier,
Cîte-un pom cu cîntecele lui.

FLĂCĂRI

Sînt flacără, sînt foc, sînt pară,
Merg printre oameni luminînd.
Sînt ca o stea ce strălucește,
Dar nimeni nu mă vede-arzînd.

Ard ca un codru ce nu piere
Sub flăcările ce-l încing,
Un codru care arde-ntruna,
Dar flăcările nu-l ating.

Și ard și ard așa de-a rîndul,
Ca mii și miile de stele,
Îi luminez pe cei din preajmă
Arzîndu-mi visurile mele.

Știu, se va stinge crud odată
Această flacără, stindard —
Da-mi pare rău că se va stinge
Fiindcă trăiesc numai cît ard...

DESPRE MINE

N-am dorit nimic întotdeauna,
N-am cerut chiar de-aveam drept să cer,
N-am rîvnit decît un strop de lună
Din lumina toată de pe cer.

N-am lovit zbătîndu-mă, vreodată,
Să-mi fac loc spre glorie-alergînd,
N-am călcat pe visuri niciodată
Ca s-ajung în slavă mai curînd.

N-am împins pe nimeni la o parte,
N-am voit împiedicînd să sui.
Să-mi rămînă visul mai aproape,
M-am zidit la temelia lui.

Am trecut prin toate ca oricare,
Am iertat pe cei ce m-au lovit,
Am cîntat, că fără cîntul-soare
Pînă azi de mult aș fi murit.

Mulțumit cu cît mi-a dat țărîna
Și iubind adînc acest pămînt,
Trec și-acum la fel ca totdeauna
Și mă duc asemenea cum sînt.

TREC CĂRUȚELE

Trec vorbind căruțele pe cale,
Una după alta, ca un rîu,
Pînă sus la loitre încărcate
Cu lumină galbenă de grîu.

Trec vorbind ca oamenii-ntre ele,
De abia mișcîndu-se de greu
Și n-aud de-atîtea mii de gînduri
Ce vorbesc ducîndu-se mereu.

Ce și-or spune ? E-atît zor în mine
Că nu-mi e nimic prea desluşit.
Vin imagini, cîntece, şi pleacă
Trîntind uşi la dus şi la venit.

Trec mereu căruțele, și-o lună
Răsărită din adîncuri, nouă,
Merge după ele-nsîngerată,
Dată cu cuțitul pe din două.

Nu-mi mai bateți gînduri cuie-n creier
Stați și voi puțin să mai m-adun.
Gînduri, gînduri, ah ! tăceți odată,
Vreau s-aud căruțele ce spun...

LA 70 DE ANI

Soției mele

A fost iubito, ziua sfîntă,
Cea mai frumoasă zi a mea.
N-a venit nimeni, stinge cerul
Și lasă doar în vîrf o stea.

Închide uşile, e noapte,
Este tîrziu pentru senin.
La ora asta, de-ntuneric,
Doar lacrimile de mai vin.

Să strîngem masa, este timpul,
Nu tresări, e noapte doar,
Nu-i nimenea, sînt numai pomii
Ce dau din aripe pe-afar'.

Nu te-ntrista, fii bucuroasă
Că sîntem şi-astăzi ca mereu.
Rîzi, liniştește-te şi haide
Prin amintiri, la braţul meu.

Nu mă privi cu duioşie,
Nu dau la întristare glas
Deşi în vremea ce urmează
E poate ultimul popas.

Sus cupa pentru fericire,
Pentru acest pămînt iubit
Şi să-i iertăm pe toţi aceia
Ce i-am chemat şi n-au venit!

DE LA TATA...

Cînd veţi zvîrli-n pămînt sămînţa
Ca pînă astăzi, tot mereu,
În grîul aruncat în brazde
Un bob să ştiţi că sînt şi eu.

Cînd vor veni combine-n vară
Să taie rodul, din pămînt,
În grîul secerat de ele
Un spic să ştiţi că şi eu sînt.

Cînd îl veți duce apoi morii,
Cu visul trudei împăcat,
Să știți că-n aurul făinii
Voi fi și eu amestecat.

Iar cînd tîrziu veți face pîinea
Precum o faceți tot mereu,
Să știți că-n pîinea voastră sfîntă,
O frimitură sînt și eu.

GÎND

Priveam azi cum un om pe stradă
Ducea povara lui în spate.
Era destul de grea se pare,
Mai mult ca orice greutate.

Mergea, mergea, dar cînd pe cale
Îi era greu, se mai oprea
Lăsînd din spate greutatea
De cîte ori nu mai putea.

Priveam și-l fericeam privindu-l,
Văzînd că poate poposi,
Că-și poate lua din spate greul,
Că poate totuși odihni.

Și cum mergeam, gîndeam, privindu-l,
Oricît ar fi de dureros,
Că-s greutăți și mult mai grele
Ce nu mai pot fi puse jos...

PENTRU SOMNUL IUBITEI

Noapte bună. Lucrurile toate
S-au culcat și ele, e tîrziu.
Toate dorm, iubito, obosite.
Numai timpul singur mai e viu.

Peste tot nu umblă nici o șoaptă,
Toate-n taină treaba și-au lăsat.
Au pus lucrul jos, ca totdeauna,
Și pe apa liniștii-au plecat.

Nici un pas încolo, nici un zumzet.
E atîta liniște acum
Că aud cum stelele, în raze,
Au pornit plimbîndu-se pe drum.

Cînd și cînd doar crinu-adus aseară
Lăcrămînd din vază, cu petale,
Plînge-ncet să nu-i audă nimeni
Sfîșierea ducerilor sale.

Dormi ușor. Ca-n fiecare seară,
Aplecat pe gînduri, rămînînd,
Eu veghez ca să nu vie iarna
Să-ți albească părul prea curînd.

HOTĂRÎRE

Știu din străbuni, ca să nu-mi cadă zidul
Ce-l sui mereu, neobosit, spre țel,
Că trebuie întreg, ca pe un altul,
Să mă zidesc de la-nceput în el.

Să-ncep deci de pe-acum, din temelie
Să mă îngrop de tînăr în zidiri,
Ca după moarte lucru să-mi rămînă,
Să nu se facă numai amintiri ?

Să nu mă-nchid în cărămizi cu totul ?
Să las să-mi moară luminoasa stea ?
Să spună Mîine celor ce-or să vină
Că n-am fost meșter pe măsura mea ?

Ce trebuie să fac ? Cum e mai bine ?
Să fiu ca mulți din lume în zadar ?
Fie ce-o fi, oricît va fi durerea,
Aduceți cărămidă și mortar...

-ALOR MEI

Printre flori, prin mărăcini,
Printre frați, printre streini,
Fir de apă, ca oricine,
Am curs și eu pentru tine.

Șerpuind, cum mi-a fost dat,
Am șoptit, dar și-am strigat
Și-am dat tuturor trecînd
Fiecare fir de gînd.

De-am udat un pom sau floare,
Sau o iarbă oarecare,
Încă nu văd, dar ce știu
E că n-am curs în pustiu.

N-a fost mal pe care drept
Să nu-l iau, trecînd, în piept
Și nici timp șerpuitor
Pe care să-l trec ușor.

N-a fost dor ce să nu-l am,
Cîntec să nu-mi bată-n geam
Și nici vis să-l fi udat
Și-apoi să fi regretat.

Ca un pom cu rod bogat,
Cînd bătut, cînd scuturat,
N-am ținut seama la cine
Am dat fructele din mine.

Nu mă plîng, dar vreau să știți
Cînd va fi să m-amintiți,
Că atunci cînd am plecat,
Am știut că-i de luptat...

PEISAJ ROMÂNESC

1979

MIHAI VITEAZUL CĂTRE ROMÂNI

E țara roată. Visul de unire
E marea noastră astăzi împlinire.
De-acum încolo, nimeni, cît ar da,
Nimic din ce e nu va mai schimba.

Sîntem cu toți alături, frați cu frați,
Cu Dunăre, cu mare, cu Carpați...

Ne-am scris cu sînge nume neuitat,
În orice fir de iarbă inimi bat.
Prea multe lupte au cerut eroi,
Dar am făcut istoria ca noi.

Fiți mîndri deci că am croit un drum,
Fiți la-nălțimea timpului de-acum,
Așa precum ați fost cînd v-am cerut
Să nu ne mai dăm sîngele tribut.

Nu vor uita dușmanii, foc nestins,
C-am vrut să-nving, prin luptă, și-am învins,
Și nici nu-mi vor ierta că după moarte
Mi-o duce altul visul mai departe.

Știu, sînt pîndit, însă rămîneți treji;
Sînteți cinstiți și luptători viteji.
Unirea-aceasta, chiar prin moartea mea,
Cu nici o spadă nu s-o mai schimba.

BĂLCESCU CĂTRE POPOR

E țara bună, cresc în ea de toate
Și pace, vis și inime de flori,
Dar noi n-avem din tot nici jumătate,
Ne fură tagma de jefuitori.

Avem trecut cum nu mai au popoare,
Un vis de foc, în depărtări o stea...
Ne-ntreabă viitorul ce ne doare,
Dar nu-i putem răspunde cum am vrea.

Sîntem bogați însă murim de foame,
Iar hoții și străinii sînt bogați.
Noi creștem grîu, dar ne hrănim cu poame,
Murim întotdeauna-nfometați.

Și ce lumină am putea din țară
Să facem astăzi, la-nceput de zori,
De n-ar fi tagma care să n-o doară,
De nu ar fi atîți jehmănitori.

Sus fruntea însă brav popor ca piatra,
Trudind adînc pe sapă și pe plug
Vei fi curînd și tu stăpîn pe vatra
În care-ți este inima de rug.

Văd peste timp un voievod de seamă
Ieșit din sinul tău străluminat
Ce-ți va reda lumina fără teamă
Și ce va fi de lume lăudat.

NINGE

Începe iar, de sus, să ningă
S-așterne peste tot cu flori.
Se scutură de crizanteme
Grădinile ce sînt în nori.

De-acuma noaptea e mai lungă,
Nu se mai vede nici o stea,
Iar lumea și ea mai albește
Un pic mai mult decît era.

Se-ncuie ușa mai devreme,
Se fac din nou poteci prin gînd,
Cel care e la drum grăbește
S-ajungă-acasă mai curînd.

LIMBA NOASTRĂ

Limba noastră, românească,
E așa cum alta nu-i,
Limbă veche, de lumină,
De eroi și de statui.

Nimeni nu mai are-n lume
Grai cum este, grai de dor.
Ne-a făcut pe fiecare
Peste gînd stăpînitor.

Cîți au vrut să ne-o răpească,
Niciodată n-au putut,
A rămas aici de veacuri
Unde viața și-a-nceput.

Este limbă de iubire,
De adîncuri și culori,
Pentru orice român este
Ca o pajiște de flori.

Este scrisă pe ulcioare,
Pe ștergare și pe ii,
Și pe inimile noastre
Ca pe-atîtea veșnicii.

Cel care o vorbește astfel
Cum ne este-n bătătură
În loc de cuvinte spuse
Numai flori îi ies din gură.

Noi ne ducem fiecare
Unde-i datul, rînd pe rînd,
Ea, cît lumea, va rămîne
Veacurile luminînd.

Sînt oameni-păsări și sînt oameni-fiare,
Sînt oameni ce ca șerpii se tîrăsc,
Sînt adevăruri mari de care însăși
Istoriile lumii se feresc.

Sînt țări ce încă se mai zbat în lanțuri,
Sînt regi care sînt regi doar pentru ei.
Sînt conștiințe ce se vînd mai ieftin
Decît o pîine neagră, dacă vrei.

Sînt suferinți ce nu sfîrșesc vreodată,
Popoare mîndre fără nici o stea,
Minciuni care trăiesc numai în aur,
Și purități ce nu au ce mînca.

Sînt aurori ce nu pot să lumine,
Sînt bucurii care rănesc și dor,
Sînt multe drumuri care duc spre mîine,
Dar care nu merg și spre viitor.

E lumea plină de-adevăruri crude :
Sînt scări pe care urci pe cînd cobori,
Popoare ce-nvingînd rămîn învinse,
Învinși care devin învingători.

Sînt visuri ce se sting neîmplinite,
Aripe mari care-n trecut zburau,
Sînt oameni fără inimă, dar care
Trăiesc mai bine ca acei ce-o au...

OALĂ DE LUT

Mă uit la tine oală strămoşească,
Făcută din pămîntul de granit,
Din lutu-n care-au mers să odihnească
Aceia ce plecînd au obosit.

Cît de frumoasă eşti, şi cît de vie
În fotele pe care le îmbraci,
În smalţul care-ţi vine ca o iie
Cusut pe umeri cu arnici de maci.

Cum stai aşa, cu braţele de soare,
Răzmate-n şolduri care dau scîntei
Pari o olteancă-n strai de sărbătoare,
Privind spre crîşmă după omul ei.

CA DUNĂREA

Vin azi ca Dunărea spre viaţă,
Rostogolind, dar şi-nălţînd
Şi liniştit, însă şi aprig,
Dar şi în cîntece-notînd.

Vin ca o flacără spre-nalturi
Ca o nădejde, un stindard,
Voind întîi şi-ntîi, din mine,
Ce nu e de folos să ard.

Merg vrînd să-i luminez pe semeni,
Năprasnic semănînd scîntei,
Dar semenii se tem de flăcări,
Neștiind că flacăra-i din ei.

Și merg și merg printre mulțime
Curgînd cu cîntul nencetat
Curgînd frumos, ca un spectacol,
De forța țării mele dat.

Știu că odată m-oi retrage,
N-oi mai fi Dunăre cîndva,
Dar albia îmi va rămîne
Și nimeni n-o va astupa.

IZVORUL

Simțeam de mult în mine un izvor
Iscat de prin adîncuri, nu știu cum,
Care atunci cînd nu avea pe unde
Rupea din maluri ca să-și facă drum.

Simțeam cum sapă-n piatră cu răbdare
Cum chinuia neostenit, luptînd.
Îi stau-nainte munți întregi de visuri
Și-atîtea stînci de cremene și gînd.

Simțeam de mult, dar nu credeam vreodată
Că va putea să-nalțe vreun talaz,
Azi însă văd c-a izbutit, adesea
Îl simt alunecîndu-mi pe obraz.

CÎNTEC LA PLECAREA VERII

1981

GLORIEI

Înfloriră merii, prunii își uscară
Florile venite mai de timpuriu...
Fără să simt vremea, am intrat în vară,
Lunecînd spre toamnă apoi mai tîrziu.

Un noiembre-al vieții, numai vînt și ploaie,
Peste tot pe unde timpu-a fost frumos,
A șters, fără milă, orice vîlvătaie,
Tot ce-a fost odată viu și luminos.

A venit și iarna clocotind amară.
Virgulă, sub ceruri, luna-abia sclipea.
Ca orice speranță ziua, doar afară,
Ca o lumînare numai pîlpîia.

Unul după altul, fără azăvadă,
Anii s-au dus tainici, cum nici eu nu știu,
Te-am dorit la vreme, azi de sub zăpadă
Nu te mai vreau însă, este prea tîrziu.

Pîn' s-ajungi la mine, Glorie, de alții
Te-ai lăsat supusă și te-nvinuiesc,
Ai trecut prin patul multor fără cîntec,
De-mi mai bați la ușă, nu te mai primesc !

O DATĂ

Trăim cum sîntem doar o dată,
O dată dăm din ani scîntei.
Sîntem numai o dată tineri,
O dată Feți-Frumoși și zei.

Clădim o dată pentru viață,
O dată totul e frumos.
La fel, o dată-n toată vremea
Ne este timpul luminos.

Iubim adevărat o dată
Oricîte noi iubiri ar fi.
Trăim o dată, doar o dată,
Murim în fiecare zi.

OMULE

Poți, omule, prin timp să treci
Și-ntreg, nemuritor să pleci,
Dar poți să mori și-n orice zi
Chiar înainte de-a muri.

Poți, dacă nu din piatră ești
Chiar spre sfîrșit să te tîrăști,
Iar dacă vrei și ești bărbat
Să pleci și drept și-ncoronat.

Poți deci pleca așa cum poți
Și blestemat și plîns de toți
Și liber și purtat pe scut
Ca și de nimeni cunoscut.

Dar este-nălțător trecînd,
Să pleci din lume luminînd.
Cînd ai ajuns la căpătîi.
Să pleci și totuși să rămîi... !

DUREREA CĂTRE POET

— „Sînt greu de dus, nu poate orișicine
Să poarte-n suflet greutatea mea,
Dar cel care mă duce luminează ;
În fiecare om aprind o stea.

Sînt blestemată-n viață, ocolită
De toți aceia care sînt pe lut.
Prin mine însă vezi întotdeauna
Ce altfel, singur, n-ai mai fi văzut.

De n-aș fi eu, Durerea, orice-ai face,
Ai fi la rînd cu toți cei trecători,
N-ai mai putea pătrunde-n adîncime,
Nici să-ți presari luminile cu flori.

Atunci cînd suferi le trăiești pe toate
Ești și uman și drept și temerar,
Vezi Adevărul, Drumul și Dreptatea
Chiar fără ochi poți fi vizionar.

Te încovoi cu fiecare cîntec
Însă te duc cu el în veșnicii.
Sînt lacrimă, sînt zbatere amară,
Dar fără mine n-ai putea să fii !"

SCRISOARE TÎRZIE

A venit iar toamna, pomii bat în geamuri
Goi, bătuți de vîntul care este-acum.
Frunza care-aduse umbră și răcoare,
Fără-mpotrivire a plecat la drum.

A trecut deceniul și-am plecat pe altul
Așteptîndu-ți drumul ce mi l-ai promis.
Uragane multe mi-au lovit adîncul
Sfărîmînd în mine fiecare vis.

Mai tresar și astăzi ca odinioară,
Deși știu că nu ești și nu poți să vii.
M-au nins ierni de-a rîndul, mi-au plecat din suflet
Stoluri mari de gînduri și de bucurii.

Mulți din pomii care te-au umbrit odată
Ascultîndu-ți glasul și te-au așteptat
Au văzut că nu vii, cum spuneai pe vremuri,
Au dat lumea-n lături singuri și-au plecat.

E tîrziu, e noapte, cînd îți scriu scrisoarea,
Toamna, pe afară, umblă pas cu pas,
Vîntul bate, bate, fără contenire,
Dărîmînd, în mine, tot ce-a mai rămas.

SCRISOARE

Ședeam aseară-ascuns în umbra
Unui boschet de-ai tăi fugit.
Mă plictisiseră nebunii
Cu-atîtea cîte le-au vorbit.

Credeam că-s singur, cînd deodată
Doi tineri, ea și el, la sfat,
Vorbind cu mîinile-n tăcere,
Văzîndu-mă s-au ridicat.

Nu știu ce și-au șoptit pe urmă,
Dar știu că el ceva spunea ;
Iar ea, la brațul lui puternic,
Mergea rîzînd, rîdea, rîdea...

Îmi pare rău acum că tocmai
Prezența mea i-a izgonit,
Dar rîsu-acela toată noaptea
Chiar și în vis m-a urmărit.

De ce ți-am scris ? Ți-am scris, iubito,
Să știi că-n seara-aceea, blînd,
Mi-am amintit, albit de viscol,
Că n-am mai rîs de nu știu cînd !

DAC-AȘ FI ÎNTREBAT

Dac-aș fi-ntrebat de Soartă,
După moarte, de-aș mai vrea
Să mă-ntorc tot pe pământul
Unde-s azi, aș spune : — Daaa !

Dac-aș vrea să-mi iau iubită,
Iarăși de m-ar întreba,
Tot pe-aceea ce-o am astăzi,
Aș răspunde iarăși : — Daaa !

Viața de-ar vroi să știe
De-aș mai vrea-o tot pe ea
Și de-aș vrea-o tot asemeni,
Aș răspunde grabnic : — Daaa !

De-ar vroi să mă întrebe
Dacă, fără-a-ngenunchea
Aș vroi să urc și-atuncea,
Aș răspunde aprig : — Daaa !

Însă dac-ar vrea să știe
Ce să-mi ia din ce duru,
I-aș striga ; — Ia-mi Fericirea
Însă suferința, nu !

DE LA VÎNĂTOARE

Împins și azi de alții, gătit de vînătoare,
Cu armă, cu cartușe, cu tolbă-ncăpătoare,
Cu cîinele de mine, alăturea legat,
Plec iar la vînătoare prin codrul împărat.

Mă-nșirui și eu astfel, cum e vînătoresc,
Ogarului dînd drumul pe-ntinsu-mpărătesc
Și merg cu toți alături, unit în lung șirag
Cu arma pregătită ca ceilalți, să trag.

Un pocnet și-apoi altul. Sînt nevoit și eu
Să trag ca cei din preajmă, oricît îmi e de greu,
Dar cînd apăs trăgaciul asemenea ochesc,
Ca viața prigonită să nu pot s-o lovesc.

S-afundă șiru-n codru, eu însă tot amîn.
Din ce în ce-în urma șiragului rămîn.
Aud tot mai departe, mereu mai depărtat
Și pocnete de arme și harnicul lătrat.

Curînd, din toți pușcașii sînt numai eu rămas,
Făcînd sub cîte-un arbor cu inima popas.
Nimic nu mai s-aude de-afar', dar îmiit
Aud prin mine gîndul umblînd neliniștit.

Și stînd așa acolo, cobor, cobor în eu,
Cu viața strînsă-n brațe, așa cum fac mereu
Iar cînd se-ntorc pușcașii, tăcut, rătăcitor,
Mă-ntorc și eu acasă, în rîsul tuturor...

CINTEC VECHI

Ce multe, cît de multe cînturi
Aș fi putut să spun în drum
Și cît de multe dintre ele
Puteau să strălucească-acum !

Strîngeam ades cu mîna gura
Să nu-mi strig visele prin cînt ;
La cît de multă suferință
În mine n-am făcut mormînt...

Vai, cît de-aprins luptam cu mine
Să nu blestem. Nefericit,
Nici mîna n-o puneam pe pană,
Că pana se făcea cuțit.

Vai, vai, ce multe puteam spune
Din suferința-aceea grea !
Cîte lumini și cîte visuri,
Muriră-n călimara mea !

PIANISTA OARBĂ

Ședea de-o parte, nefirească tare,
În fața ștearsă-a negrului pian,
Cu ochii clari, dar totuși fără soare
Și orice gest atît de diafan.

Mișcîndu-se era numai sfială
Iar cînd ședea de inimă aproape
Își ținea strînse degetele-n poale
Ca niște păsări, parcă, să nu-i scape.

Pornind să cînte, degetele-i fine
Ca o furtună peste tot fugeau
Iar clapele pianului, divine,
Naintea lor grăbite-ngenunchiau.

S-amestecau privighetori cu cintezi,
Canari cu ciocîrlii zburau cîntînd.
Ca-ntr-o pădure-acordurile limpezi
Zburau prin sală-n voia lor zburînd.

Simțeai înalturi, zbuciume, văpaie,
Ceva adînc se așeza-n frămînt
Iar notele, ca niște evantaie,
Dădeau răcoare, adiind din cînt.

Și cînd sfîrșea-n aplauzele toate
Ea-n alte părți se apleca de vis
Iar pleoapele îi tremurau ciudate
Ca o perdea, pusă-ntr-un geam deschis...

PRIMĂVARĂ NOUĂ

Din depărtări de reveniri înalte
Cu soare nou ieșind din cuib de zori,
Se reîntoarce primăvara iarăși
Vîslind încet din aripi de cocori.

Un mugur... zece... și cireșii iată-i,
Atinși pe frunți de harul însorit,
Copii ce sînt și vor rămîne veșnic,
Se-mbolnăvesc deodată de-nflorit.

Cu mîinile-n pămînt îngenunchiată
Răchita mulțumește ca un om,
Iar vrăbiile gureșe-și fac iarăși
Altare noi în fiecare pom.

Din rădăcinile lăsate-n adîncime
De moși, strămoși, cu oasele de var,
Un nou fior mă furnică și-mi pare
Că-mi ies din umeri frunze de stejar.

SE VA PUTEA ?

Se va putea iubito, oare,
Pămîntului acesta fiu,
Să nu-i mai calc aceste drumuri ?
Se va putea să nu mai fiu ?

Se va putea să vie luna
Și eu să nu-i mai ies în drum,
Să nu mai pot să stau cu tine,
Visînd la toate ca acum ?

Se va putea iubito, oare,
Să nu mai rîd, să nu mai cînt,
Să vie primăvara-n lume
Și eu să fiu numai pămînt ?

O, nu e cu putință, nu e,
Dreptatea sfîntă n-ar răbda.
Iubito, eu voi fi întruna
Iar tu mereu mi-oi lumina !

E BINE...

E bine-atunci cînd te întorci acasă
Plecat din zori de zi la munca ta,
Cînd dragostea îți iese înainte
Sau te așteaptă în drumu-i cineva.

De-asemenea, e bine cînd pe masă
Ai pîinea dulce cu lumini de nea
De care țara, mamă, se-ngrijește
S-o aibă fiecare de sub stea.

La fel e bine-atunci cînd după trudă,
Pui capul jos pe pernă și te culci,
Cînd știi că-n preajmă este libertate
Și visurile toate îți sînt dulci.

E bine cînd în casă arde focul
Și-afară-i viscol temerar și ger,
Cînd poți privi în liniște departe
Și ai în tine și pămînt și cer.

Și iar e bine, în puterea nopții,
Cînd ești din tihna somnului trezit
Și nu-i altcineva decît ori poșta,
Ori un strein care-a sunat greșit !...

CÎNTEC DE VIAȚĂ

Cîte te-am rugat odată
Viață, viață, grîu curat
Și pe cîte niciodată
Pînă azi nu mi le-ai dat.

Am vrut inime, prieteni,
Cîntecul am vrut să-mi crezi.
M-ai călcat trecînd ca orbii,
Te-ai făcut că nu mă vezi.

Ți-am cerut nu avuție,
Dragoste, măcar un pic.
Altora le-ai dat de toate,
Mie nu mi-ai dat nimic.

M-am bătut ca orice crivăț,
Singur, aspru, neiubit.
Cînd a fost să ies deasupra,
Veșnic m-ai acoperit.

Cît de multe-am vrut odată
Pe acest de aur plai !
Viață, viață, toate, toate,
Azi degeaba mi le dai !

MAI E PUȚIN

Mai e puțin, mai e un pic
Pînă la marele Nimic.

Mai e o clipă sau un ceas
Din tot ce-a fost și-a rămas.

Mă-ntorc și eu în pomi în flori,
În nebunia de culori,

Din suferința cîntecului
În ochiul pămîntului.

Mai e un strop de cînt, de vis
Și drumurile s-au închis.

Fără durere și cuvînt
Mă fac o mînă de pămînt.

Cît iei pe deget praf sau nea,
Mă-ntorc în cei ce vor urma.

URMAȘULUI

Oricine-ai fi, cînd dragostea te cere
Iubește pe oricare-n orice zi.
Are nevoie omul de iubire.
Numai iubind mereu vei dăinui.

Cînd binele te-ndeamnă să faci bine
Ajută pe oricine-atît cît poți.
Nu căuta, fii tocmai ca lumina,
Te dăruie cu soarele la toți.

Iar cînd cu viața e să dai căldură
Mulțimii care împrejur îți stă,
Să fii ca floarea care-și dă parfumul
Fără să-ntrebe pentru cine-l dă !

AM FOST

Am fost și zbor și cînt și viață
Și suferință multă am fost.
Mulțimi de lovituri, în vreme,
Găsiră-n mine adăpost.

Mi-au fost părinți și codrii țării
Și apele ce-au curs mereu.
Ard toate și-azi în untdelemnul
Din versul cîntecului meu.

N-am vrut nimic din ce-aveam dreptul,
N-am vrut cîntînd nimic s-arăt.
Chiar ce mi-a dat haina viață
I-am dat prin cîntec îndărăt.

De-a fost să plîng am plîns, dar numai
De suferința mea știut,
Plîngînd neobosit cu țara
Atîtea cîte nu le-am vrut.

Dar nu învinuiesc pe nimeni.
Așa mi-a fost să am temei.
A fost acolo, sus, pesemne
Un rău aranjament de zei.

Tu, care îmi vei lua condeiul
Atunci cînd îți voi fi străbun,
Vorbește-i blînd, el îți va spune
Și tot ce n-am putut să spun...

EMINESCIANĂ

S-a dus trecutul lumii ca o umbră,
Nici visuri nici speranțe nu mai sînt,
Cei care-au fost odată umblă-n mînă
Cu lumînarea lunii pe pămînt.

O altă viață peste tot s-așază,
Se-ngroapă încă tot ce-a fost mai jos
Făr' să se țină seama că trecutul
Cu cît se duce-i și mai luminos.

Nu mai auzi cîntări de altădată,
Nu mai zărești nimic odihnitor.
Aleargă timpul peste tot sălbatic
Călcînd ce-a fost de aur sub picior.

Vin zilele mai repezi și mai negre,
Nu mai e bunătate nicăieri
S-a stins în drum ce-a ars odinioară,
Chiar frunzele cad altfel decît ieri.

De-acum, zadarnic, iarna bate-n ușă
Nu mai se-ntoarce timpul, e zorit.
Sînt moarte toate pentru totdeauna
Și morți rămîn acei care-au murit.

MAI DĂ-MI O CUPĂ...

Mai dă-mi o cupă, încă una,
Mai umple una, tot mai vreau.
Nu-s încă amețit de-a bine,
Mai sînt în stare să mai beau.

Oricît de tare-i băutura
Ea, totuși, nu m-a amețit.
Fii fără teamă cîrciumare,
Voi bea-o pînă la sfîrșit.

Și cîntă lăutare-ntruna,
Nu te opri, dar cîntă-ncet.
Ce-i pasă lumii ce petrece
Că bea durere un poet ?

Privighetorii de-i scoți ochii,
Ea cîntă încă mai duios.
Cu cît durerea-i mai amară
Cu atît e versul mai frumos.

Mai toarnă fiere, cîrciumare,
Mai cîntă nene lăutar.
Durerea pentru mine-i cîntec,
Durerea pentru mine-i har !

CE SĂ RĂSPUND ?

Poate cineva, odată, unele întîmplări,
Îmi vor pune și mie-ntrebări :
— Ei, cum ți-a fost viața, de aur ? De sînge ?
Ai de ceva a te plînge ?

Ai avut prieteni ? Ani buni ?
Ai fost tîrît prin deșertăciuni ?
Ai bătut ? Ai strigat ?
Ai avut dreptul și nu ți s-a dat ?

Te-a ținut cineva, te-a luat de piept ?
Te-a oprit să nu urci unde-aveai drept ?
Ți-a stat în cale, chiar nevăzut
Să nu treci spre unde aveai de trecut ?

Spune, ai a te plînge de ceva ?
Te-a nesocotit, te-a lovit pe nedrept cineva ?
Te-a silit să te apleci, să nu sui,
Să nu urci peste-nălțimile lui ?

Ce să răspund prieteni ? Ce să fac ?
Să spun adevărul ? Să tac ? ...

NU ȘTIU

Știu bine cînd a murit mama,
Cînd s-a dus tata la război,
Nu uit și n-am uitat vreodată
Speranța vremurilor noi.

Știu cînd a trebuit să-nvăț
S-ajung un luminat de carte
Cum n-am putut să-nvăț încît
Să văd în viață mai departe.

Știu cînd am fost în vremuri grele
Și am jurat acestui neam,
Acelor suferinzi iubire
Și-acestei patrii care-o am.

Îmi amintesc oricare vreme
Prin care anii mi-au fugit.
Știu bine, bine, toate, toate,
Dar nu știu cînd oi fi trăit !...

DIN MERS

Rămasul meu aci mai este
Puțin de tot și-mi e mai greu
Se lasă noaptea tot mai neagră
Pe lumea cîntecului meu.

Curînd mă voi întoarce umbră
Lîngă străbuni, pentru popas,
În lumea lor, poate mai dreaptă
Decît aceasta care-o las.

Nu spun c-am fost privighetoare
Deşi-am cîntat şi eu duios,
Dar am sădit în orice cîntec
Tot ce-am crezut că e frumos.

Puteam trăi încă-nainte
Visînd la cîte nu le-am spus
Pe care însă le-a luat timpul
Şi ce necruţător le-a dus.

Puteam să sui şi eu în salvă
S-ajung demult netrecător,
Dar m-au ucis contemporanii
Cu vrajba şi cu ura lor.

OMAGIU LIMBII ROMÂNE

Cînt şi-acum ca totdeauna
Dragostea ce mi-a fost scut,
Maica mea, limba română,
Sfînta care m-a născut.

Robul ei de cînd mi-e viaţa
Şi-azi ca-n depărtări o cînt
Ca pe cea mai scumpă mamă
Şi mai dulce pe pămînt.

Ea m-a luat, demult, de mînă
Şi m-a pus de-am învăţat,
Cu iubire, tot ce-n lume
Era vrednic de cîntat.

De la ea ştiu meşteşugul,
Vorba, neaoş strămoşească,
Ca atunci cînd scriu, scriind-o
Să-i fac vorba să-nflorească.

I-ngenunchi acum, la vîrsta
Ce tăcut m-a-nzăpezit
Şi-i sărut, cu umilinţă
Mîna ce m-a ocrotit.

APARTENENŢĂ

Dac-aş fi-ntrebat, cum se întreabă,
De iubesc această lume stea,
Aş răspunde : — O iubesc pe toată,
Însă nu atît cît ţara mea !

Dac-ar vrea să ştie de-aş vroi
Să am cîte tînăr le visam
Aş răspunde : — Nu doresc prea multe,
Îmi ajung atîtea cîte am !

De-ar vroi să afle de n-aş vrea
Să văd lumea, -ntregul ei pămînt,
Aş răspunde : — Nu am timp şi-acasă
Să le văd atîtea cîte sînt.

Cîntecele mele de-aş vroi
Să le afle lumea-ar întreba
Aş răspunde tot atît de sincer :
— Îmi ajunge numai ţara mea !

RETROSPECTIVĂ

Soției mele

Noi, amîndoi, am mers prin viață
Sortiți să nu ne despărțim,
Legați cu-același lanț puternic,
Tăcuți alăturea să fim.

Am mers sub ceru-acestor vremuri
Oricît ne-a fost de crud și rău,
Tu sprijinindu-te de mine,
Eu sprijinit de visul tău.

Ne-au stat mereu atîtea-n cale
Și-atîția ne-au întors din mers
Avem doar lacrimile tale
Ce le ștergeam, dar nu s-au șters.

Și-am mers, am mers fără vreo vină
Prin spini mereu, la fel legați,
Pînă-am ajuns la Azi, lumina
De altă vreme luminați.

Zîmbește. Ochii crizanteme
Îți sînt și astăzi încă puri.
Sîntem statuile din vreme.
Pe chipuri numai lovituri.

LIBERTATEA

Era înaltă. Părul lung pe spate
Îi atîrna și-i flutura în vînt.
Era femeie-așa precum sînt toate,
Dar nu părea a fi de pe pămînt.

Întîi a stat la monumentul care
L-au ridicat ai noştri spre zăvoi,
În cinstea celor ce-au căzut sub soare
Ca să trăim ca oamenii şi noi.

În sat a întrebat, rostind cuvinte
Cu milă despre cei care s-au dus.
Unii murind prin temniţi mai-nainte
Iar alţii care anii i-au supus.

I s-a răspuns aşa cum se cuvine
Deşi n-a spus de unde-i, din ce părţi,
Da-nvăţătoarea, luîndu-i seama bine,
A semuit-o ca venind din cărţi.

Purta un voal uşor pe care vîntul
Ca pe-o lumină-n umeri i-l zbătea.
Călca de-abia atingînd pămîntul
Şi parcă da din aripi cînd mergea.

Avea obrajii numai pungi amare
Şi o paloare ca a celor duşi.
La mîini avea parcă brăţări de sare,
Ca cineva care-a purtat cătuşi.

Venind, ne-a spus că va rămîne-n ţară,
Că-i locul ei de inimă ales,
C-o să ne schimbe viaţa-n primăvară,
Dar prea puţini atunci au înţeles.

INDICELE ALFABETIC AL POEZIILOR

(după titlu)

Adevăruri, 262
Alor mei, 256
Alt cîntec de împăcare, 93
Am bătut, 103
Am cîntat, 239
Am fost, 279
Am fost iar, 61
Amurg la Fălcoi, 228
Apartenență, 285
Aripile, 124
Artă, 104
Așteptare, 85
Atîtea, 92

Bălcescu către popor, 259
Bătrînul fag, 115
Biografie, 31
Bilci la Caracal, 218
Bocet tăcut, 219
Brâncuși, 214
Bucurie, 244

Ca Dunărea, 263
Casa, 57
Către frații mei olteni, 238
Ce-i greu, 247
Celălalt, 105
Celor de acasă, 35
Ce să răspund, 282
Chemare, 141
Chip, 95
Cine m-a strigat, 3
Ciudat, 46
Cînd, 76
Cînd imaginile stau dincolo de mine, 7
Cînd iubești, 40
Cînd mă înalț lîngă femeia..., 6
Cînd mă întorc din deșerturile tristeții, 3
Cînd mă întorceam..., 156
Cîndva, 86
Cîntec *(Ce frumoasă ești iubire!)*, 82
Cîntec *(Îi spun lunii Eminescu...)*, 142

Cîntec de acum, 106
Cîntec de atunci, 163
Cîntec de azi, 204
Cîntec de dragoste, 128
Cîntec de fată, 217
Cîntec de împăcare, 91
Cîntec de întoarcere, 96
Cîntec de liniștit bolnava, 54
Cîntec despre materie, 60
Cîntec despre patrie, 137
Cîntec de toamnă *(Bună seara, taină veche...)*, 179
Cîntec de toamnă *(Se face toamnă, scumpo...)*, 88
Cîntec de viață, 276
Cîntec de vîrstă, 179
Cîntec din toamnă, 76
Cîntec după ani, 133
Cîntecele mele, 193
Cîntec nostalgic, 21
Cîntec oltenesc, 227
Cîntec pentru atunci, 45
Cîntec pentru azi, 15
Cîntec pentru cămașa cu rîuri, 136
Cîntec pentru Simina, 70
Cîntecul de întoarcere al lui Ulise, 62
Cîntecului, 69
Cîntec vechi, 272
Cîntec vechi oltenesc, 233
Cît de departe!..., 68
Continuare, 126
Continuitate, 143
Contraste, 205
Copilului meu, 27
Cotiga timpului, 42
Covor românesc, 130
Credeai, 171
Cronică de război, 241
Cum să-mi rămîn, 65

Dac-aș fi întrebat, 270
Dacă, 239
Datină, 215
De dor *(Astă seară, lume bună...)*, 224
De dor *(De zic frunză...)*, 191
De la tata..., 253
De la un timp, 126
De la vînătoare, 271
Despre mine, 250
De toamnă, 177
Din fugă, 116
Din ieri, 42
Din mers, 283
Din muncă, 84
Din parc, 75
Din viață, 74
Din zbateri, 80
Din zbor, 80
Dorință *(Ce dor îmi e adesea...)*, 159
Dorință *(Nu-mi place piatra...)*, 127
Droaga morții, 151
Drum, 196
Dunărea, 203
După moarte, 29
Durerea către poet, 267

E bine..., 275
Ecoul, 41

Elegie pentru Ioana, 242
Eminesciană, 280
Epitaf, 37
Esenin, 18
Este cîte o zi, 119
Eu, 51
Eu și marea, 103
Eu și timpul, 223

Făt-Frumos, 209
Femeia aceea, 124
Flăcări, 250
Floarea-soarelui, 69
Fluierul, 139
Frunză verde, 131
Fugă, 118
Fugă spre viitor, 178

Galatheea, 109
Gînd *(A fost frumoasă-această viață...)*, 207
Gînd *(Priveam azi...)*, 254
Gloriei, 265
Grîul, 79

Haiducul, 33
Hangiu, 187
Horea, 184
Hotărîre, 256

Iarăși, 50
Iarna, 49
Iată-mă, 4

Idoli, 114
Iia, 230
Ileana Cosînzeana, 52
Intimă, 48
Ioana, 13
Iubirii, 107
Izvorul, 264

Îmblînzitorului de fiare, 117
Îmi place, 197
Împreună, 110
Înainte, 38
Îndrăzneală, 108
În fața mării, 199
În fiecare seară *(În fiecare seară scriu...)*, 145
În fiecare seară *(În fiecare seară, totdeauna...)*, 246
În parcuri, 86
Însemnare *(Cînd scrii...)*, 71
Însemnare *(De mii de ani...)*, 102
Însemnare *(Este adevărat...)*, 14
Însemnare *(La fel sîntem...)*, 78
Însemnare *(Nebunie ? Vanitate ?)*, 109
Însemnare *(Tare e frumoasă...)*, 160
Însemnare de drum, 59
Însemnare de toamnă, 97
Însemnare tîrzie, 54
Însemnări dintr-o toamnă, 16
Întrebări de seară, 19

Întrebări pentru mine, 145
Într-un muzeu, 157

La căluşei, 112
La ceasul de taină, 47
Lacrima către mine, 157
Lacrimă, 158
La moartea poetului, 45
La o aniversare, 77
La o fotografie, 153
La plecarea Mariei Tănase, 234
La 45 de ani, 107
La 65 de ani, 169
La 70 de ani, 252
Lăutarul, 140
Lelia, 9
Libertatea, 286
Limba noastră, 260
Limpezire, 161
Luna, se vede, 84

Maestrul, 113
Mai dă-mi o cupă..., 281
Mai e puţin, 277
Mama *(A rămas tot aşa...)*, 23
Mama *(De cînd mereu aleargă...)*, 232
Mărturisire, 138
Melancolie, 90
Mereu, 96
Mihai Viteazul către români, 258
Mireasa către mire, 222
Mirele către mireasă, 221
Mistreţul, 172

Naivitate, 111
Nani, nani, 40
Neliniște, 167
Ninge, 260
Noapte *(Noaptea, iarăşi...)*, 97
Noapte *(Vai, ce noapte !)*, 249
Noi, oltenii, 211
Nopţi de aur, 201
Nu mai strig, 44
Nu-s trimis, 183
Nu trebuie să plîngem, 33
Nu ştiu, 283

Oala de lut, 99
Oală de lut, 263
Oamenilor, 138
Oameni, poeme, prieteni, 9
Obicei, 216
O dată, 266
Odată voi pleca, 38
Olarii, 148
Oltenia, 132
Olteniei, 225
Oltule, 213
Omagiu, 89
Omagiu limbii române, 284
Omenească, 154
O mîinile înnoptate în rugăciuni, 7
Omule, 266
O poezie, 142

Orașului meu, 236
Osîndă, 81

Patria, 98
Patriei, 233
Peisaj, 119
Pentru Elis, 146
Pentru mama, 197
Pentru Milly, 149
Pentru odihnă, 27
Pentru somnul iubitei, 255
Pentru Virginia, 152
Pianista oarbă, 272
Pîinea noastră, 186
Plecare, 65
Plîngerea fagului, 164
Plîngerea oglinzii, 66
Plîngerea vulturului, 83
Poetul, 201
Poeții mari ai lumii, 194
Poeților, 56
Poeziei *(Cum te tocmești cu mine, poezie...)*, 101
Poeziei *(Se făcură codrii...)*, 144
Portret, 174
Prea tîrziu, 173
Prezență, 129
Prietenilor, 245
Primăvară, 134
Primăvară nouă, 273
Printre ai mei, 22
Puritate, 63
Putere, 94

Ramă, 94
Rădăcini, 212
Răspuns *(Îmi scrii, tată...)*, 35
Răspuns *(Mi se vorbește-adesea...)*, 182
Remember, 102
Retrospectivă, 286
Revolta din noiembrie, 17
Rîul azvîrlise..., 155
Rugăciune, 25
Rugăciune pentru pomi, 170
Rugă *(Cu mîinile zdrobite...)*, 200
Rugă *(Nu mi se-mplinească nici o rugă...)*, 148
Rugă de război pentru bunul meu frate, Titu, 202
Rugăminte, 188
Rugăminte pentru însănătoșirea soției, 150
Rugăminte pentru mama Cristina, 122

Scările, 175
Scrisoare *(M-am reîntors acolo...)*, 87
Scrisoare *(Ședeam aseară...)*, 269
Scrisoarea către celălalt eu, 32
Scrisoare de la mama, 195
Scrisoare de toamnă, 36
Scrisoare Poeziei, 168
Scrisoare tîrzie, 268
Seara, 60
Seara pe malul Jiului, 235
Seceriș, 71

Sensibilitate, 243
Se va putea ?, 274
Silvană, 55
Sînt, 174
Sînt scări, 43
Sînt oameni, 165
Sînt un nebun, 198
Somn, 122
Străbunul, 39

Şi astăzi, 92
Ştergar românesc, 190

Tare-am fost, 189
Tata, 162
Tata către mine, 229
Tărie, 134
Teama, 58
Teamă, 115
Teatru, 34
Tîrziu, 67
Toamnă, 64
Toast, 180
Tot cîntec de oltean, 231
Tot intimă, 120
Tot însemnare, 125
Tot mai visez, 245
Trebuie să ştii, 188
Trec căruţele, 251
Trepte, 135
Tristă, 73
Tristeţea muntelui, 72
Tudor Vladimirescu, 30
Turnul, 56
Turnul Babel, 26
Tuturor, 176

Ţăranii, 24
Ţării, 208
Ţi-aduci aminte cum striga pădurea după noi ?, 5

Ultima plecare, 12
Umbre, 49
Unde este acel bătrîn povăţuitor?, 10
Urare de iarnă, 206
Urmaşului, 277

Variantă *(Ca lucrurile care le-ndrăgim...)*, 78
Variantă *(Statuia înnegrită de vechime...)*, 113
Viaţa, 123
Vieţii, 166

Zădărnicie, 147
Zidarul, 248
Zidire, 243
Zidurile, 121

SUMAR

Prefață V
Notă biobibliografică XXI

Virgil Carianopol

Cînd mă întorc din deșerturile tristeții 3
Cine m-a strigat 3
Iată-mă 4
Ți-aduci aminte cum striga pădurea după noi ? 5
Cînd mă înalț lîngă femeia... 6
Cînd imaginile stau dincolo de mine 7
O mîinile înnoptate în rugăciuni 7

Un ocean, o frunte în exil

Oameni, poeme, prieteni 9
Lelia 9
Unde este acel bătrîn povățuitor ? 10
Ultima plecare 12

Scrisori către plante

Ioana 13
Însemnare *(Este adevărat...)* 14
Cîntec pentru azi 15
Însemnări dintr-o toamnă 16
Revolta din noiembrie 17

Esenin 18
Întrebări de seară 19

Carte pentru domnițe

Cîntec nostalgic 21
Printre ai mei 22
Mama *(A rămas tot așa...)* 23
Țăranii 24
Rugăciune 25

Frunzișul toamnei mele

Turnul Babel 26
Pentru odihnă 27
Copilului meu 27

Scară la cer

După moarte 29
Tudor Vladimirescu 30
Biografie 31
Scrisoare către celălalt eu 32
Haiducul 33
Nu trebuie să plîngem 33
Teatru 34
Celor de acasă 35
Răspuns *(Îmi scrii, tată...)* 35
Scrisoare de toamnă 36
Epitaf 37

Versuri

Cîntece interzise

Înainte 38
Odată voi pleca 38
Străbunul 39
Cînd iubești 40
Nani, nani 40
Ecoul 41
Din ieri 42

Cotiga timpului 42
Sînt scări 43
Nu mai strig 44
La moartea poetului 45
Cîntec pentru atunci 45
Ciudat 46

La ceasul de taină

La ceasul de taină 47
Intimă 48
Iarna 49
Umbre 49
Iarăşi 50
Eu 51
Ileana Cosînzeana 52
Cîntec de liniştit bolnava 54
Însemnare tîrzie 54
Silvană 55
Poeţilor 56
Turnul 56
Casa 57
Teama 58
Însemnare de drum 59
Seara 60
Cîntec despre materie 60
Am fost iar 61
Cîntecul de întoarcere al lui Ulise 62
Puritate 63
Toamnă 64
Cum să-mi rămîn ? 65
Plecare 65
Plîngerea oglinzii 66
Tîrziu 67
Cît de departe !... 68
Floarea-soarelui 69
Cîntecului 69
Cîntec pentru Simina 70

Seceriș 71
Tristețea muntelui 72
Tristă . 73
Din viață 74
Din parc . . 75
Cînd 76
Cîntec din toamnă . 76
La o aniversare 77
Însemnare *(La fel sîntem...)* 78
Variantă *(Ca lucrurile care le-ndrăgim :)* 78
Grîul 79
Din zbateri . 80
Din zbor . 80
Osîndă 81
Cîntec *(Ce frumoasă ești iubire !)* 82
Plîngerea vulturului . 83
Luna, se vede 84
Din muncă 84
Așteptare 85
În parcuri . 86
Cîndva 86
Scrisoare *(M-am reîntors acolo...)* 87
Cîntec de toamnă *(Se face toamnă, scumpo...)* 88
Omagiu 89
Melancolie . . . 90
Cîntec de împăcare . 91
Atîtea . . . 92
Și astăzi 92
Alt cîntec de împăcare 93
Putere 94
Ramă 94
Chip 95
Cîntec de întoarcere 96
Mereu 96
Noapte *(Noaptea, iarăși...)* 97
Însemnare de toamnă . 97

Patria . . 93
Oala de lut . 99

Cîntece de amurg

Poeziei *(Cum te tocmești cu mine poezie...)* . 101
Însemnare *(De mii de ani...)* 102
Remember 102
Am bătut 103
Eu și marea 103
Artă 104
Celălalt 105
Cîntec de acum 106
La 45 de ani 107
Iubirii 107
Îndrăzneală 108
Galatheea 109
Însemnare *(Nebunie ? Vanitate ?)* 109
Împreună 110
Naivitate 111
La călușei 112
Variantă *(Statuia înnegrită de vechime...)* 113
Maestrul 113
Idoli 114
Teamă 115
Bătrînul fag 115
Din fugă 116
Împlinzitorului de fiare . 117
Fugă 118
Peisaj 119
Este cîte o zi 119
Tot intimă 120
Zidurile 121
Rugăminte pentru mama Cristina 122
Somn 122
Viața 123
Aripile . . 124

Femeia aceea 124
Tot însemnare 125
Continuare . . . 126
De la un timp 126
Dorință *(Nu-mi place piatra...)* 127

Cîntece românești

Cîntec de dragoste 128
Prezență . . . 129
Covor românesc 130
Frunză verde . 131
Oltenia . . . 132
Cîntec după ani 133
Tărie . . 134
Primăvară 134
Trepte 135
Cîntec pentru cămașa cu rîuri 136
Cîntec despre patrie 137
Mărturisire . . 138
Oamenilor 138
Fluierul 139
Lăutarul 140

Viorile vîrstei

Chemare . 141
O poezie 142
Cîntec *(Îi spun lunii Eminesciu...)* 142
Continuitate 143
Poeziei *(Se făcură codrii...)* 144
Întrebări pentru mine 145
În fiecare seară *(În fiecare seară să scriu...)* . 145
Pentru Elis 146
Zădărnicie 147
Olarii 148
Rugă *(Nu mi se-mplinească nici o rugă...)* 148
Pentru Milly 149

Rugăciune pentru însănătoșirea soției 150
Droaga morții 151
Pentru Virginia 152
La o fotografie 153
Omenească 154
Riul azvîrlise... 155
Cînd mă întorceam... 156
Într-un muzeu 157
Lacrima către mine... 157
Lacrimă 158
Dorință *(Ce dor îmi e adesea...)* 159
Însemnare *(Tare e frumoasă...)* 160
Limpezire 161
Tata 162
Cîntec de atunci 163
Plîngerea fagului 164
Sînt oameni... 165

Lirice

Vieții 166
Neliniște 167
Scrisoare Poeziei 168
La 65 de ani 169
Rugăciune pentru pomi 170
Însemnare *(Cînd scrii...)* 171
Credeai 171
Mistrețul 172
Prea tîrziu 173
Sînt 174
Portret 174
Scările 175
Tuturor 176
De toamnă 177
Fugă spre viitor 178
Cîntec de toamnă *(Bună seara, taină veche...)* 179
Cîntec de vîrstă 179
Toast 180

Ştergar românesc

Răspuns *(Mi se vorbeşte-adesea...)* 182
Nu-s trimis 183
Horea 184
Piinea noastră 186
Hangiu 187
Trebuie să ştii 188
Rugăminte 188
Tare-am fost 189
Ştergar românesc 190
De dor *(De zic frunză...)* 191

Elegii şi elegii

Cîntecele mele 193
Poeţii mari ai lumii 194
Scrisoare de la mama 195
Drum 196
Îmi place 197
Pentru mama 197
Sînt un nebun... 198
În faţa mării 199
Rugă *(Cu mîinile zdrobite...)* 200
Poetul 201
Nopţi de aur 201
Rugă din război pentru bunul meu frate, Titu 202
Dunărea 203
Cîntec de azi 204
Contraste 205
Urare de iarnă 206
Gînd *(A fost frumoasă-această viaţă...)* 207

Cîntece oltenești

Ţării 208
Făt-Frumos 209
Noi, olteni 211
Rădăcini 212

Oltule 213
Brâncuși 214
Datină 215
Obicei 216
Cîntec de fată 217
Bilci la Caracal 218
Bocet tăcut 219
Mirele către mireasă 221
Mireasa către mire 222
Eu și timpul 223
De dor *(Astă seară, lume bună...)* 224
Olteniei 225
Cîntec oltenesc 227
Amurg la Fălcoi 228
Tata către mine 229
Iia 230
Tot cîntec de oltean 231
Mama *(De cînd mereu aleargă...)* 232
Patrici 233
Cîntec vechi oltenesc 233
La plecarea Mariei Tănase 234
Seara pe malul Jiului 235
Orașului meu 236
Către frații mei olteni 238

Lumini pentru dragostea mea

Dacă 239
Am cîntat 239
Cronică de război 241
Elegie pentru Ioana 242
Sensibilitate 243
Zidire 243
Bucurie 244
Tot mai visez 245
Prietenilor 245
În fiecare seară *(În fiecare seară, totdeauna...)* 246

Cc-i greu 247
Zidarul 248
Noapte *(Vai, ce noapte!)* 249
Flăcări 250
Despre mine 250
Trec căruțele . . . 251
La 70 de ani . . . 252
De la tata... 253
Gînd *(Priveam azi...)* . . 254
Pentru somnul iubitei . . . 255
Hotărîre 256
Alor mei 256

Peisaj românesc

Mihai Viteazul către români 258
Bălcescu către popor 259
Ninge 260
Limba noastră 260
Adevăruri 262
Oală de lut 263
Ca Dunărea 263
Izvorul 264

Cîntec la plecarea verii

Gloriei 265
O dată 266
Omule 266
Durerea către poet 267
Scrisoare tîrzie 268
Scrisoare *(Ședeam aseară...)* 269
Dac-aș fi întrebat 270
De la vînătoare 271
Cîntec vechi 272
Pianista oarbă 272
Primăvară nouă 273
Se va putea? 274
E bine... 275

Cîntec de viață 276
Mai e puțin 277
Urmașului 277

Inedite

Am fost 279
Eminesciană 280
Mai dă-mi o cupă... 281
Ce să răspund ? 282
Nu știu 283
Din mers 283
Omagiu limbii române 284
Apartenență 285
Retrospectivă 286
Libertatea 287

Indicele alfabetic al poeziilor (după titlu) 288

Lector : NICOLAE TEICA
Tehnoredactor : AURELIA ANTON

Bun de tipar : 09.03.83.
Coli ed. : 11,35. Coli tipar : 10,25.

Tiparul executat sub cd. nr. 5 011/1983, la INTREPRINDEREA POLIGRAFICA BACAU, str. Eliberării nr. 63.

Lucrarea a fost tipărită pe hîrtie fabricată la C.C.H. „LETEA" Bacău

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen 2026